ANGKAEW PLUS+
MAGAZINE

November 2018 Issue 17

Art
เมื่อตัวอักษรมีหลากสี ดนตรีมีหลายรสชาติ

Fashion
ความสวยงามที่เกิดจากความบิดเบี้ยว

Science
กรุ๊ปเลือดเปลี่ยนร่าง

Interview
มนุษย์จอมแยก The Libarian

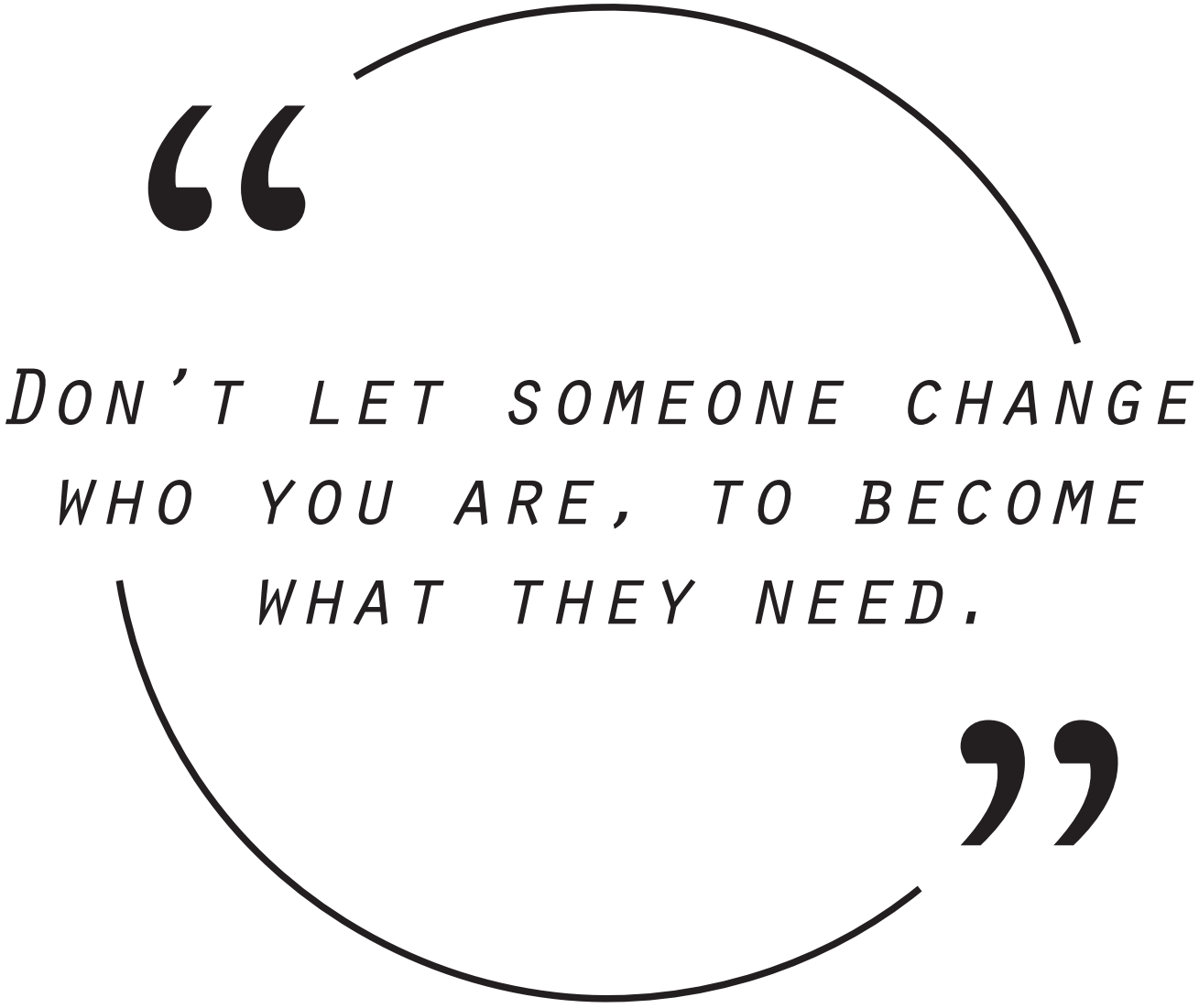
Culture
หนึ่งเป้าหมายหลายทีมเชียร์

Entertain
stand behind the yellow line

มนุษย์ จอม แยก

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

- Anonymous

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

Editor's talk

เราเป็นคนหนึ่งที่ไม่ชอบให้สิ่งของที่อยู่ตรงหน้าไม่เรียบร้อย ตั้งแต่การวางเครื่องสำอางที่หน้ากระจก หนังสือบนชั้นที่ต้องเรียงลำดับโดยให้เล่มใหญ่ที่สุดอยู่ชิดผนังแล้วเรียงลำดับไปเรื่อย ๆ จนถึงหนังสือที่เล่มเล็กและบางที่สุด แม้กระทั่งไฟล์เอกสารหรือรูปภาพที่อยู่ในโฟลเดอร์ที่บางทีมันทับซ้อนกัน นิ้วเราจะรีบคลิกขวาแล้วกด Arrange by > Name ทุกครั้งตามสัญชาตญาณ

เคยเจอเพื่อนคนหนึ่งที่ตู้เสื้อผ้าเป็นระเบียบมาก เรียงสีสวยงามตามสายรุ้ง ข้าวของในห้องก็เรียบร้อยเสียจนเราไม่กล้าไปแตะต้อง เพราะกลัวว่าจะไปทำของของเพื่อนไม่เข้าที่เข้าทาง เรียกได้ว่าทุกอย่างที่หยิบไปใช้เสร็จแล้วต้องนำมาวางไว้ที่เดิมทุกครั้ง อันที่จริงทำให้เรารู้สึกดีที่ไม่ได้เป็นคนจุกจิกไปคนเดียว คนอื่นที่เหมือนเราก็มีอีกนี่นา

เราคิดว่าเรื่องการจัดระเบียบ และแยกแยะสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตที่มนุษย์เป็นผู้กระทำนั้นน่าสนใจมากเลยทีเดียว เพราะมันไม่ได้มีเฉพาะประโยชน์ บางทีมนุษย์เองก็เข้าไปแบ่งแยกจนทำให้เกิดผลเสียเป็นวงกว้าง เราเองก็ถูกปลูกฝังกันมาตั้งแต่เด็กอย่างเรื่องง่าย ๆ เช่น สีโทนเข้มเป็นสีที่เหมาะสำหรับผู้ชายเพราะแสดงถึงความเข้มแข็ง แล้วสีอ่อนเหมาะสำหรับผู้หญิง เพราะผู้หญิงจะอ่อนหวาน เรียบร้อย

นอกจากสิ่งรอบตัว มนุษย์ก็ยังแบ่งแยกตัวเองออกจากสิ่งอื่น ๆ อีกด้วย ทั้งเชื้อชาติ ศาสนาที่แบ่งกันไปตามพื้นที่ที่อยู่อาศัย แม้แต่เรื่องรสนิยม หรือความชอบในตัวสินค้าบุคคลตัวอย่าง หรือศิลปิน กล่าวได้ว่าจากสิ่งที่มนุษย์แบ่งแยกตัวเองไปเพื่อได้สัมผัสกับความชอบ หรือความศรัทธาใด ๆ ที่ 'เคารพ' จนกลายเป็นสังคมหนึ่ง ๆ ขึ้นมา มักจะมีคนในสังคมพลั้งเผลอ 'ไม่เคารพ' สิ่งที่ตนไม่ชอบเอาเสียอยู่เสมอ

นิตยสารอ่างแก้วพลัสเล่มนี้จึงอยากนำเสนอเรื่องราวของ 'มนุษย์จอมแยก' ทั้งการแยกเพื่อรวมกลุ่มกัน หรือการแยกเพื่อแบ่งออกจากกัน ตั้งแต่เรื่องของเพศ สีผิว เชื้อชาติ ศาสนา ชนชั้นวรรณะ รวมไปถึงรสนิยมความชอบ

แต่เหนือสิ่งอื่นใดนั้น กองบรรณาธิการเองมีความหวังว่านิตยสารเล่มนี้จะทำให้ผู้อ่านตระหนักถึงความหมายลึก ๆ ของการแบ่งแยก ที่ในบางครั้งก็ทำให้เกิดความแตกต่างในสังคม และคาดหวังว่าเมื่อได้อ่านนิตยสารเล่มนี้จบ ผู้อ่านอาจจะเปิดใจและยอมรับกันในฐานะของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเองมากขึ้น

อนัญญา อุปจักร์
บรรณาธิการบริหาร

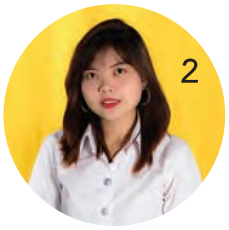
โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

Angkaew +

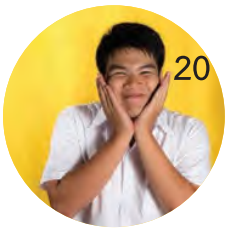

1. อนัญญา อุปจักร์ บรรณาธิการบริหาร
2. ธมลวรรณ วันแรก บรรณาธิการบทความ
3. ญาดา เอี่ยมอ่อน เลขานุการ
4. รังสิมันตุ์ เตจ๊ะบูรณ์ บรรณาธิการศิลปกรรม
5. รสกร สอนใจ ฝ่ายศิลปกรรม
6. กาญจนา เข็มแก้ว ฝ่ายศิลปกรรม
7. ธนวรรณ ป้อมสุวรรณ ฝ่ายศิลปกรรม
8. จิรายุทธ สัมฤทธิ์ ฝ่ายศิลปกรรม
9. วนันต์ญา ดวงตานน ฝ่ายศิลปกรรม
10. ศรัทธาทิพย์ ปิงยา ฝ่ายศิลปกรรม
11. ธัญพิชชา กุลจิตติวาทิต บรรณาธิการภาพ
12. กษม กรึงไกร ฝ่ายภาพถ่าย
13. วิรินท์ลดา พุทธขันธ์ ฝ่ายภาพถ่าย
14. พิมพ์สีดา บัวเผียน ฝ่ายภาพถ่าย
15. ญาณภฤศ สุริยะใจ ฝ่ายภาพถ่าย
16. อรพิมพ์ วงศ์ใหญ่ บรรณาธิการประชาสัมพันธ์
17. รัชต์นนท์ จิรวรรธนกิจ ฝ่ายประชาสัมพันธ์
18. ฐาปนีย์ อุอินทร์ บรรณาธิการโฆษณา
19. ปลายฟ้า อินทรสุวรรณ บรรณาธิการจัดการ
20. อินทัช เอี่ยมโอภาส พิสูจน์อักษร
21. นิติภูมิ ภาคภูมิเจริญสุข พิสูจน์อักษร
22. ประภาวลี เทพพิทักษ์ พิสูจน์อักษร
23. ภัทรภณ บุรินทราพันธุ์ พิสูจน์อักษร
24. ลลิน ศิริเรืองกิตติ์ การเงินและเหรัญญิก
25. อัญมณี ราชอารีย์ สวัสดิการ

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

Team

เจ้าของ : คณะการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

บรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา : รศ.ดร.นรินทร์ นำเจริญ

วัตถุประสงค์ของการผลิตนิตยสารอ่างแก้วพลัส :

1. เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติงานตามมาตรฐานวิชาชีพ 2. เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางวิชาการพิมพ์แก่นักศึกษา
3. เพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร 4. เพื่อให้นักศึกษามีความรับผิดชอบและสำนึกที่ดีต่อวิชาชีพ

พิมพ์ที่ : บริษัท โชตนาพริ้นท์ จำกัด 69 ซอย 7 ถนนช้างเผือก ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

โทรศัพท์ 053 225 237, 053 410 150 **โทรสาร** 053 217 452 **Email** : chotanaprint@hmail.com

สำนักงาน :ห้องปฏิบัติการหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ คณะการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
239 ต. สุเทพ อ. เมือง จ. เชียงใหม่ 50200 **โทรศัพท์** 053 942703 **Email** : angkeaw.mc.cmu@gmail.com

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

หากมองมนุษย์จากภายนอกเราจะเห็นความแ ตกต่างกันทั้งทางกายภาพเพศสภาพ เชื้อชาติ ศาสนา อาชีพ รสนิยมความชอบ เพียงเพราะความแตกต่างนี้เอง จึงเกิดการแยกมนุษย์ออกจากกันเองเพียงเพราะคำว่า ‘แตกต่าง’ แต่ในท้ายที่สุดแล้ว มนุษย์เราก็ต่างอยู่ร่วมกัน ยืนอยู่บนพื้นโลกเดียวกันด้วยพื้นฐานของสันติภาพ ความรักและความสุข

CONTENT

Art

ศิลปะกับงานฝีมือ 8

กราฟฟิตี้ ศิลปะ หรือ อาชญากรรม 9

‘จุด’ เปลี่ยนชีวิต 10

เมื่อตัวอักษรมีหลากสี ดนตรีมีหลายรสชาติ 12

The Parting Art ศิลปะแห่งการแยกส่วน 13

Science

กรุ๊ปเลือด เปลี่ยนร่าง 16

ความฉลาดในตัวคุณ 18

การรอคอยให้ดาวพลูโตได้กลับมา 20

Culture

Pitt Rivers Museum พิพิธภัณฑ์แห่งความหลากหลาย 22

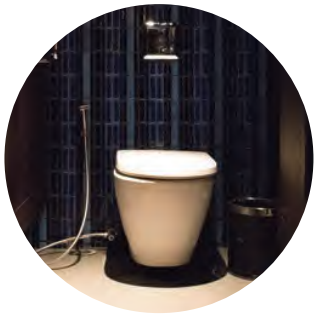
It’s time to begin, isn’t it? เริ่มต้น...หรือถอยหลัง 24

ลูย์ดมิลา ปาฟลิเชนโก วีรสตรีผู้อยู่เหนือการแบ่งแยกเพศกำเนิด 26

บอนไซ วัฒนธรรมแบ่งชนชั้น 28

หนึ่งเป้าหมาย หลายทีมเชียร์ 30

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

Cover Story

มนุษย์จอมแยก 32
ประวัติศาสตร์เชื้อชาติ จำแนกเรา 35
การแบ่งระดับชนชั้น และความเหลื่อมล้ำ 37
สีผิว ข้อถกเถียงที่ไม่มีวันจบ 39
แตกต่าง ไม่แตกแยก ‘วัดเกต’ 41
ชุมชนของคน 4 ศาสนา
เราถูกแบ่งแยกจากสังคม 43
เพียงเพราะชื่นชอบในตัวศิลปิน

Fashion set 45

Fashion

ความสวยงามของความบิดเบี้ยวไม่สมบูรณ์ 53
เปิด(ประวัติ)หมวก 56
Fast Fashion ไลฟ์สไตล์ทำลายโลก 58
Fabbic Patterns Of Generation 60

Interview

เมืองสะอาดด้วยมือแยกขยะ 62
มนุษย์จอมแยก The Librarian 65
โซดาคราฟต์รักษ์โลก 68
Castown Original Craft sada

Social

รวมพลังต่อต้านการคุกคามทางเพศ 71
ด้วยแฮชแท็ก“me too”
Welcome To The Restroom 73
Gen Y กับอนาคต 76
สถาบันการศึกษาไทยกับ 78
ขั้นบันไดที่ต้องก้าวเดิน
แบ่งปันโอกาสผ่านมือเรา 80

Entertain

5 เพลงอะคูสติกต้อนรับหน้าหนาวโดยศิลปินเชียงใหม่ 82
Book Recommendation 84
Movie Recommendation 85
มนุษย์แปลงร่าง 86
“Stand Behind The Yellow Line” 88
โปรดยืนหลังเส้นสีเหลือง
ตามไซซ์ (Size) ฉัน 90

Vox Pop 91

How to

บามคูเฮน... ขนมแห่งชีวิต 92

เพราะความรักไม่อาจแบ่งแยก 94

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ศิลปะกับงานฝีมือ

เรื่องโดย อัญมณี ราชอารีย์
ภาพโดย instagram:Henri_Olama

เคยสงสัยกันไหมว่าผลงานจำพวกเหรียญกษาปณ์ เหรียญที่ระลึก ดวงตราไปรษณียากร และตราเครื่องหมายสัญลักษณ์ที่มีการออกแบบสร้างสรรค์ให้สวยงามไม่ต่างไปจากภาพวาด หรืองานประติมากรรมถึงไม่ถูกเรียกว่าเป็นงานศิลปะ แล้วทำไมผลงานศิลปะเกือบทุกชิ้นถึงทำได้เพียงแค่มีไว้ชื่นชมความสวยงาม แต่ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้จริง หรือแท้จริงแล้วผลงานเหล่านั้นไม่ใช่ผลงานศิลปะเลย

'ศิลปะ' ในพจนานุกรมศัพท์ศิลปะ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2530 ได้นิยามศิลปะไว้ว่า ผลแห่งพลังความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ที่แสดงออกในรูปลักษณ์ต่าง ๆ ให้ปรากฏซึ่งสุนทรียภาพ ความประทับใจ หรือความสะเทือนอารมณ์ ตามอัจฉริยภาพ ประสบการณ์ รสนิยม และทักษะของแต่ละคน เพื่อความพอใจ ความรื่นรมย์ ขนบธรรมเนียม จารีต ประเพณี หรือความเชื่อในลัทธิศาสนา ผลงานศิลปะจึงเน้นให้คุณค่ากับความสวยงาม สุนทรียภาพ และความสะเทือนอารมณ์ แล้วผลงานที่ให้คุณค่ากับประโยชน์ใช้สอยมากกว่าแค่ความสวยงามภายนอก จะยังเรียกได้ว่าเป็นงานศิลปะอยู่หรือไม่

ในสมัยยุโรปยุคกลางช่วง พ.ศ. 2386 การผลิตงาน เช่น หินหมวก ทอง หรือภาพปูนเปียกนั้นจะมีศิลปินหลายคนร่วมกันผลิตชิ้นงานขึ้นมา กลุ่มศิลปินผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้จะปฏิบัติตามข้อกำหนดของสมาคมเพื่อยกตนขึ้นสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้นตามลำดับ โดยจะชี้แจงถึงขนบ หรือวิธีการผลิตผลงานไว้อย่างละเอียดเพื่อสืบทอดไปยังศิลปินรุ่นต่อไป บุคคลเหล่านี้จึงถูกมองว่าเป็นศิลปินกลุ่มมากกว่าศิลปินเดี่ยว และเมื่อผลงานเหล่านั้นออกสู่สังคม ผู้ที่จ้างงานมักได้ชื่อมากกว่าผู้ที่ออกแบบ หรือผู้ที่สร้างงานเสียอีก

ราว ๆ พ.ศ. 2486 เข้าสู่ยุคสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา มนุษย์มีการแยกงานศิลปะและงานฝีมือออกจากกัน เนื่องจากกลุ่มนักคิดชาวฟลอเรนซ์เริ่มส่งต่อแนวคิดเรื่องการสร้างผลงานกรีก และโรมันแบบคลาสสิก แนวใหม่โดยให้คุณค่ากับความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละบุคคลมากกว่าการผลิตงานเป็นกลุ่ม กลุ่มนักวาดภาพจึงออกมาเรียกร้องให้จ่ายค่าจ้างตามคุณค่าของผลงานแทนขนาดพื้นที่ได้สำเร็จ หลังจากนั้นนายจิออร์-จิโอ วาซารี่ ได้เขียนหนังสือที่บอกเล่าถึงประวัติอันน่าสนใจของศิลปิน ซึ่งมีอิทธิพลในยุคนั้นมาก ชื่อว่า 'Life of The Most Excellent Painters, Sculptors, and Architects' ทำให้สังคมมองว่าจิตรกรรม ประติมากรรม และสถาปัตยกรรม คือ ศิลปะ และบุคคลที่สร้างสรรค์ผลงานเหล่านั้นคือ ศิลปิน ในขณะที่บุคคลที่ผลิตงานตามขนบที่สืบทอดต่อกันมา เช่น เทียน เครื่องปั้นดินเผา หรือเครื่องประดับทองคำ จะถูกเรียกว่า ช่างฝีมือ และผลงานของพวกเขา คือ งานจุลศิลป์ หรือ มัณฑนศิลป์ ซึ่งถือเป็นสถานะที่ต่ำกว่า โลกตะวันตกช่วงนั้นจึงเห็นความแตกต่างระหว่างงานศิลปะกับงานฝีมืออย่างชัดเจน

งานศิลปะอื่น ๆ ทั่วโลกนอกจากของชาวตะวันตก เช่น แจกันจีนสมัยราชวงศ์หมิง เสาไม้แกะสลักโทเทมโพลของชนเผ่าอินเดียแดง หรือพรมของชาวเปรู ไม่ได้มีเส้นแบ่งระหว่างงานศิลปะกับงานฝีมือ เพราะคุณค่าผลงานของพวกเขาไม่ใช่การสร้างสรรค์สิ่งใหม่ แต่คือการอนุรักษ์ศิลปะที่สืบทอดกันมาโดยไม่เคยคิดจะเปลี่ยนแปลงคุณค่าและความสวยงามของผลงานเหล่านี้จึงถูกเรียกเป็นศิลปะแบบดั้งเดิม และจัดเป็นผลงานวัฒนธรรมชั้นเลิศ ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา ผลงานจำพวกจุลศิลป์ หรือมัณฑนศิลป์ เช่น งานแกะสลักไม้ หรือเครื่องปั้นดินเผา ได้ถูกบันทึกลงในหนังสือประวัติศาสตร์ และจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ให้มีคุณค่าเทียบเท่ากับงานศิลปะมากขึ้นกว่าในยุคก่อน

หลายร้อยปีจนถึงปัจจุบัน หลังจากที่งานจำพวกจุลศิลป์ หรือ มัณฑนศิลป์ได้ถูกยกให้มีคุณค่าเทียบเท่ากับงานศิลปะทำให้ความไม่เท่าเทียมของการให้คุณค่างานศิลปะ และงานฝีมือค่อย ๆ จางหายไป ปัจจุบันการทำงานศิลปะกับงานมัณฑนศิลป์ต่างก็มีการแบ่งงานกันอย่างชัดเจน เช่น ผลงานจำพวกจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรมจะถูกจัดให้เป็นงานศิลปะ และผลงานจำพวกเหรียญกษาปณ์ เหรียญที่ระลึก ดวงตราไปรษณียากร ตราเครื่องหมายสัญลักษณ์ จะถูกเรียกว่างานจุลศิลป์ หรือมัณฑนศิลป์ แต่ไม่ว่าจะเป็นงานประเภทไหนก็ถูกจัดรวมไว้ด้วยคำเดียวว่า 'ทัศนศิลป์' ที่ให้ความหมายด้านสุนทรียภาพแบบกว้าง ๆ และรวบรวมงานศิลปะ และงานฝีมือให้มีคุณค่าเท่าเทียมกัน

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
อ่านไหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

กราฟฟิตี้ ศิลปะ หรือ อาชญากรรม?

เรื่องโดย ศรัทธาทิพย์ ปิงยา
ภาพโดย กษม กรึงไกร

กราฟฟิตี้ (Graffiti) เป็นภาพที่เกิดจากการขีดเขียนบนผนัง เป็นศัพท์ที่มาจากภาษากรีก คือคำว่า Graphein ที่แปลว่า การเขียน ภาพลงบนผนัง โดยรู้จักกันทั่วไปจะมีลักษณะของการพ่น (Bombing) เซ็นชื่อ หรือเป็นการวาดลายเซ็นลงบนกำแพง แต่ต่อมางานกราฟฟิตี้ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของความรุนแรง จนเป็นที่สงสัยกันว่าแท้จริงแล้วกราฟฟิตี้ คืองานศิลปะ หรืออาชญากรรม

สำหรับจุดเริ่มต้นของกราฟฟิตี้นั้นเดิมทีเกิดขึ้นในช่วงปลายทศวรรษ 1960 เมื่อจูลิโอสองศูนย์สี่ (Julio 204) และทากิหนึ่งแปดสาม (Taki 183) ได้เขียนลายเซ็นของตนบนกำแพงไปทั่วมหานครนิวยอร์ก ทำให้ลายเซ็นของพวกเขาได้รับความสนใจเป็นอย่างมากจากประชาชนที่พบเห็น เขาทั้งสองถือเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาผลงานจนมีชื่อเรียกว่า นิวยอร์กสไตล์ (New York Style) ซึ่งมีชื่อเสียงมากในเวลาต่อมา อีกทั้งกราฟฟิตี้ยังเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมฮิปฮอป ที่เป็นการใช้ดนตรีสื่อสารถึงสิ่งที่เก็บอยู่ในใจ ท่ามกลางความนิยมนี้เองกลับสร้างภาพลักษณ์ให้ศิลปะกราฟฟิตี้ถูกมองว่าเป็นวัฒนธรรมรุนแรง ในปี พ.ศ. 2513 ช่วงเวลานั้นมีการเหยียดสีผิวในอเมริกาอย่างรุนแรง ทำให้มีศิลปินกราฟฟิตี้เสียชีวิตจากการถูกทำร้ายร่างกายโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจระหว่างพ่นกราฟฟิตี้บนกำแพงในสถานีรถไฟ เป็นชนวนให้เกิดการต่อต้านการกระทำของเจ้าหน้าที่จากคนผิวสี กราฟฟิตี้จึงกลายเป็นเครื่องมือแสดงออกทางความคิด ตัวตนทางการเมือง และสัญลักษณ์ของความรุนแรง

หากย้อนกลับไปเมื่อราว ๆ 10 กว่าปีที่ผ่านมา กระแสของวัฒนธรรมฮิปฮอปได้หลั่งไหลเข้ามาในประเทศไทยผ่านทางสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะเพลงฮิปฮอป ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในหมู่วัยรุ่น ขณะเดียวกันกราฟฟิตี้ก็ได้แทรกเข้ามาอยู่ในชีวิตประจำวัน ทั้งเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ หรือการเพนต์สิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ

สำหรับในประเทศไทย งานกราฟฟิตี้ยังคงเป็นงานศิลปะอย่างหนึ่งที่ไม่ได้มีการเสียดสีสังคมมากนัก จนกระทั่งมีกระแสข่าวเกี่ยวกับมหาเศรษฐีเข้าไปล่าสัตว์ป่าจนเกิดกระแส *#เสือดำต้องไม่ตายฟรี* กระแสยิ่งหนักขึ้นเมื่อศิลปินกราฟฟิตี้ท่านหนึ่งที่ใช้ชื่อว่า ‘Headache Stencil’ ได้วาดภาพกราฟฟิตี้เสือดำ และรูปลำโพงปิดเสียง แต่กลับถูกลบไปเพียงชั่วข้ามคืน จึงมีเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลคอยเฝ้าพื้นที่กำแพงบริเวณนั้น เพื่อไม่ให้เจ้าของผลงานกลับมาวาดอีกครั้ง และยังมีเจ้าหน้าที่ทหาร ตำรวจ คอยติดตามตัวศิลปินถึงที่พักอาศัย จนเป็นข้อถกเถียงกันในสังคมว่า การพ่นกราฟฟิตี้เป็นความผิดที่ร้ายแรงระดับอาชญากรรมเชียวหรือ ถึงขนาดที่เจ้าหน้าที่ต้องรีบมาลบภาพวาด และส่งคนคอยติดตามศิลปินผู้วาด จนไม่สามารถพักอาศัยอยู่ในบ้านได้ ต้องหลบหนีไปพักอาศัยที่อื่น หรือแท้จริงแล้วผลงานกราฟฟิตี้ชิ้นนี้สามารถสื่อความหมายอะไรกับสาธารณชนได้มากกว่าการเป็นเพียงภาพศิลปะบนกำแพงเท่านั้น ตามหลักความจริงแล้วการลบภาพเก่าแล้ววาดภาพใหม่ทับ เป็นเรื่องปกติของงานกราฟฟิตี้อยู่แล้ว แต่สำหรับผลงานชิ้นนี้มีการแฝงนัยยะอยู่ ทำให้การลบผลงานทิ้งครั้งนี้กลายเป็นเรื่องราวใหญ่โต ซึ่งผลงานชิ้นนี้เป็นการสะท้อนสังคมและเรียกร้องให้สังคมตระหนักถึงสิทธิ เสรีภาพ และความถูกต้องในสังคมไทย การที่ศิลปินกราฟฟิตี้ออกมาแสดงความคิดเห็นผ่านทางภาพวาดบนกำแพงนั้นเพื่อต้องการให้ผลงานของตนเป็นเครื่องมือสะท้อนสังคมว่าคนในสังคมไม่ได้นิ่งเฉยกับสถานการณ์บ้านเมืองในขณะนั้น

ผลงานกราฟฟิตี้ดังกล่าว ทำให้ประเด็นทางสังคมนี้ยิ่งเกิดการวิพากษ์วิจารณ์กันเป็นวงกว้าง และได้มีผลงานกราฟฟิตี้แนวเสียดสีสังคมผุดขึ้นมาเกือบทั่วประเทศ เช่น บริเวณกำแพงปั๊มน้ำมันแห่งหนึ่งย่านมหาวิทยาลัยพายัพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

สังเกตได้ว่าคนไทยเองต่างให้ความสนใจ และตื่นตัวเกี่ยวกับสิทธิ เสรีภาพ และความยุติธรรมกันมากขึ้น โดยใช้ผลงานศิลปะเป็นกระบอกเสียงเพื่อแสดงความคิดเห็น และจุดยืนของตนเพียงเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาในการใช้ผลงานศิลปะที่เรียกว่า ‘กราฟฟิตี้’ เพื่อไปทำร้ายใคร จนกลายเป็นอาชญากรรมทางความคิดได้

ข้อมูลจาก
กำเนิดกราฟฟิตี้ จาก www.oknation.nationtv.tv

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

‘จุด’ เปลี่ยนชีวิต

เรื่องโดย ธนวรรณ ป้อมสุวรรณ
ภาพโดย Yayoi Kusama

Yayoi Kusama (ยาโยอิ คุซามะ) เป็นศิลปินหญิงชาวญี่ปุ่น ที่สร้างสรรค์ผลงานแนวอาวองต์ การ์ด (Avant-Garde) และป๊อปอาร์ตสีสันสดใสชั้นแนวหน้าของโลก เธอมีผลงานศิลปะที่โดดเด่น แปลกตา และมีเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนใคร อีกทั้งยังเป็นคนที่ทำให้ลายจุดหรือ ‘Dot Infinity’ ฮิตฮอตไปทั่วโลกจากศิลปะที่เต็มไปด้วยจุดของเธอ

แต่กว่าจะมาเป็นศิลปินที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกได้นั้น เธอมีจุดเริ่มต้น และวิธีคิดในการสร้างสรรค์ศิลปะที่มาที่ไปที่ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

Yayoi Kusama เกิดที่เมืองมัตสึโมโตะ จังหวัดนางาโนะ ประเทศญี่ปุ่น เมื่อปี พ.ศ. 2472 ในครอบครัวฐานะดีที่มีอาชีพค้าขายเมล็ดพืช จนเมื่ออายุ 10 ปี เธอเกิดอาการมองเห็นภาพหลอน มองสิ่งต่าง ๆ รอบตัวมีลายจุดพาดผ่านเต็มไปหมด ซึ่งแพทย์วินิจฉัยว่าอาการของเธอเกิดจากความผิดปกติทางจิตประสาทประเภทหนึ่ง ในวัยเด็กเธอจึงเริ่มวาดสิ่งที่เธอเห็นในตาของตนเองออกมาเป็นภาพเขียนที่มีลวดลายทรงกลม และครึ่งวงกลมซ้ำไปซ้ำมาเต็มหน้ากระดาษ เพื่อบอกเล่าในสิ่งที่เธอมองเห็นในตาของเธอ และได้เริ่มรู้จักกับคำว่าศิลปะ

ช่วงอายุ 19 ปี เธอออกเดินทางจากจังหวัดนางาโนะบ้านเกิดไปที่จังหวัดเกียวโต เพื่อศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยศิลปะโดยเฉพาะ โดยเน้นการวาดรูปในแบบภาพเขียนญี่ปุ่นโบราณ (นิฮงกะ) แต่การเรียนด้านนี้สำหรับเธอเต็มไปด้วยความน่าเบื่อ เธอจึงเปลี่ยนมาศึกษาศิลปะแนวอาวองต์ การ์ด (avant-garde) (ศิลปะแบบล้ำสมัย) และศิลปะแบบป๊อปอาร์ตทางฝั่งยุโรปและอเมริกาแทน จนในปี พ.ศ. 2493 (อายุ 21 ปี) เป็นช่วงแรกที่เธอเริ่มเป็นที่รู้จัก และเริ่มมีชื่อเสียงในญี่ปุ่นจนได้มีการจัดแสดงผลงานเดี่ยวของเธออยู่หลายครั้ง

แม้จะเรียนด้านศิลปะและมีผลงานที่เริ่มเป็นที่รู้จักแล้ว แต่ครอบครัวของ Yayoi Kusama ก็ยังต่อต้านเส้นทางการเป็นศิลปินอย่างเต็มตัวอยู่ ด้วยค่านิยมดั้งเดิมของญี่ปุ่นที่ผู้หญิงมักจะต้องเป็นภรรยาและแม่บ้านเท่านั้น เธอจึงตัดสินใจย้ายไปอาศัยที่นครนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ในปี พ.ศ. 2500 เพื่อที่จะทำงานศิลปะได้อย่างอิสระ และเป็นศิลปินเต็มตัว

ชีวิตของเธอในนิวยอร์กช่วงแรกไม่ได้สวยงามมากนัก เธอต้องอาศัยอยู่อย่างคนไร้บ้าน เพราะยังอยู่ในฐานะศิลปินหญิงหน้าใหม่ที่ไม่มีชื่อเสียงและยังไม่เป็นที่รู้จัก แต่เธอก็ยังทำงานศิลปะต่อไปอย่างที่เธอตั้งใจ

ผลงานสร้างสรรค์ของเธอ ทั้งภาพวาด งานตัดเย็บผ้า ประติมากรรม งานปั้น และงานแกะสลัก ยังคงคอนเซ็ปต์ศิลปะแนวอาวองต์ การ์ด และป๊อปอาร์ตอยู่ตลอด ผลงานอันโดดเด่นชิ้นหนึ่งของเธอก็คือ การนำผ้ามาตัดเย็บเป็นประติมากรรมรูปลึงค์ (อวัยวะเพศชาย) ลายจุดสีแดงจำนวนมาก มาจัดวางในห้องกระจก และใช้กระจก

Installation view of Kusama in Infinity Mirror Room

โดย ผู้ใช้ที่ระบุ
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ

Infinity Nets

มาสร้างมิติสะท้อนไปมาทำให้ห้องนั้นกลายเป็นห้องที่ขยายกว้างออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และเต็มไปด้วยลึงค์ลายจุดสีแดง

โดยลึงค์ที่เธอสร้างขึ้นมานั้นมีที่มาจากการที่เธอเป็นคนเกลียดและกลัวเซ็กส์ จากปัญหาครอบครัวในวัยเด็กที่ได้รู้ว่าพ่อของเธอมีความสัมพันธ์กับคนรักหลายคน และบางครั้งแม่สั่งให้เธอไปลอบดูพฤติกรรมของพ่อกับคนอื่น นั่นจึงทำให้เธอกลายเป็นคนที่หวาดกลัวต่อความสัมพันธ์ทางเพศ เธอจึงใช้ศิลปะมาเป็นเครื่องบำบัดความกลัวเช่นเดียวกับเรื่องภาพหลอนที่เธอเห็น

Yayoi Kusama เลือกสร้างผลงานที่มีแต่ความแปลกใหม่ และแปลกแยกจากที่เคยเป็น ไม่ว่างานไหนก็ตามจะต้องประกอบไปด้วยจุดมากมายอยู่เสมอ แต่ลายจุดของเธอไม่ได้เจอจากการ ‘จุด’ หรือแต้มสีลงไปเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เพราะผลงานชุดที่โด่งดังเป็นอย่างมากอย่าง ‘Infinity Nets’ ที่มองโดยรวมอาจจะมองเห็นคล้ายจุดวงกลมขนาดเล็กเรียงรายกันเต็มผืนผ้าใบ แท้จริงแล้วจุดเล็ก ๆ เหล่านั้นเกิดจากการที่เธอวาดเส้นสายระโยงระยางเชื่อมต่อกันจนเป็นตาข่าย และผลงานชุดนี้เองที่ทำให้เธอมีชื่อเสียง และโด่งดังเป็นอย่างมากในปี พ.ศ. 2503

แม้จะใช้ชีวิตในสหรัฐอเมริกามา 16 ปี แต่เธอก็ยังรู้ตัวตนเสมอว่าเป็นชาวญี่ปุ่น และรู้สึกแปลกแยกจากคนนิวยอร์ก ในปี พ.ศ. 2516 เธอจึงตัดสินใจย้ายกลับมาอาศัยอยู่ที่ญี่ปุ่นดังเดิม และสร้างผลงานศิลปะที่ญี่ปุ่นอยู่เรื่อย ๆ

แต่แล้วในปี พ.ศ. 2516 เธอต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวชในโตเกียว เนื่องจากอาการป่วยทางจิตที่เพิ่มขึ้นอย่างรุนแรง และต้องรักษาอย่างต่อเนื่อง เธอจึงตัดสินใจตั้งสตูดิโอส่วนตัวไว้ใกล้ ๆ กับ โรงพยาบาลที่เธอรักษาเพื่อเดินทางไปทำงานศิลปะของเธอได้อย่างสะดวก

แม้จะป่วยด้วยโรคทางจิต แต่เธอก็ยังคงสร้างชื่อเสียงได้เรื่อยมา จนปัจจุบันเธอถูกจัดให้เป็นศิลปินแนวอาวองต์ การ์ดที่ทรงอิทธิพลที่สุดในบรรดาศิลปินที่ยังมีชีวิตอยู่ และเป็นศิลปินหญิงที่ขายผลงานได้แพงที่สุดในโลกอีกด้วย ความแปลกที่เกิดขึ้นในชีวิตของ Yayoi Kusama ทำให้เธอเกิดความแตกต่างจากคนอื่น ๆ โดยที่เธอได้หยิบความแปลก และแตกต่างนั้นมาสร้างสรรค์ผลงานที่โดดเด่นจนคนต่างก็ชื่นชม ยอมรับในความแปลก และแตกต่างของเธอไปทั่วโลก

หลังจากที่ได้รู้เรื่องราวของ Yayoi Kusama แล้วถ้าอยากจะชมผลงานของเธอด้วยตาตนเองก็เตรียมดีใจได้เลย เพราะเธอได้ยืนยันเข้าร่วมงาน Bangkok Art Biennale 2018 ที่จะนำเอาผลงานมาจัดแสดงให้ได้ชมกันในกรุงเทพฯ โดยที่ไม่ต้องเดินทางไปต่างประเทศให้เสียเวลา งาน Bangkok Art Biennale 2018 หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า แบ๊บ (BAB) คืองานเทศกาลศิลปะระดับนานาชาติที่จัดขึ้นในประเทศไทยเป็นครั้งแรก! งานนี้ได้รวบรวมศิลปินนานาชาติกว่า 75 คนที่จะนำผลงาน มาจัดแสดงผลงานตามจุดแลนด์มาร์คสำคัญในกรุงเทพฯ ไม่ว่าจะเป็นวัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร สยามพารากอน รวมไปถึงย่านกรุงเก่าต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ

ร่วมชมงานศิลปะจากศิลปินชื่อดังได้ตั้งแต่วันที่ 19 ตุลาคม ถึงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ปีหน้า ซึ่งผลงานของใครจะจัดแสดงที่ไหน สามารถติดตามได้ทาง www.facebook.com/Bkkartbiennale และ www.bkkartbiennale.com หรือจากแอปพลิเคชัน BAB 2018 ดาวน์โหลดได้ทั้งใน IOS และ Android เลย

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

เมื่อตัวอักษรมีหลากสี ดนตรีมีหลายรสชาติ

เรื่องโดย รสกร สอนใจ
ภาพโดย วนันต์ญา ดวงตานน

ปกติมนุษย์มีประสาทการรับรู้อยู่ 5 ชนิด คือ การรับรู้รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส ซึ่งแต่ละส่วนมีหน้าที่แตกต่างกัน แต่เชื่อไหมว่า บนโลกนี้ยังมีมนุษย์อีกจำนวนหนึ่งที่ประสาทสัมผัสการรับรู้มีความพิเศษกว่ามนุษย์ทั่วไป เพราะในขณะที่คนอื่น มองเห็นตัวเลขหรือพยัญชนะเป็นเพียงตัวอักษรธรรมดาตัวหนึ่ง คนกลุ่มนี้กลับมองเห็นสิ่งนั้นมีเอกลักษณ์ต่างกันไปในแต่ละตัว

ความสามารถทางสมองกับการรับรู้แสนพิเศษ

เป็นเวลานานแล้วที่วงการแพทย์ตะวันตกค้นพบปรากฏการณ์ ‘ซินเนสทีเซีย (Synesthesia)’ เป็นสิ่งที่มีโอกาสเกิดขึ้นกับมนุษย์จำนวน 1 ต่อ 25,000 คน นักวิทยาศาสตร์เรียกคนกลุ่มนี้ว่า *ซินเนสทีต (Synesthete) ผู้มีพรสวรรค์ทางการรับรู้* ทฤษฎีร่วมสมัยที่นักจิตวิทยา ไซมอน บารอน โคเฮน (Simon Baron Cohen) เสนอ พบว่า ซินเนสทีเซียอาจเกิดจากการเชื่อมต่อระหว่างเซลล์ประสาทในสมองที่มากเกินขณะที่ธรรมชาติมนุษย์เกิดมาพร้อมกับเซลล์ประสาทหลายล้านเซลล์เพื่อพัฒนาเป็นสมองที่สมบูรณ์ โดยเซลล์ที่เชื่อมต่อกันอย่างยุ่งเหยิงเมื่อเป็นเด็กจะเป็นระเบียบขึ้นเมื่อเติบโต แต่ในคนที่เป็นซินเนสทีเซียการเชื่อมต่อนั้นจะคงอยู่ไปตลอดชีวิต ทำให้ประสาทสัมผัสรับรู้พร้อมกันมากกว่า 2 ชนิด คนซินเนสทีตจึงเกิดการรับรู้ต่อสิ่งหนึ่งด้วยความรู้สึกหลากหลาย เช่น ในระหว่างฟังเพลง นอกจากประสาทการรับฟังจะทำงานแล้ว ยังสามารถรับรู้เสียงดนตรีเป็นสีต่าง ๆ ได้อีกด้วย

ผลงานของ Mellisa ตอนฟังเพลง Julia ของ John Lennon

ตัวอักษรมีกี่สี เสียงดนตรีมีกี่รสชาติ ?

จากที่คนซินเนสทีตมีการรับรู้ซับซ้อนมากกว่าปกติ อาการที่เกิดขึ้นนี้ในแต่ละคนจึงมีลักษณะแตกต่างกันออกไป ในหนึ่งคนอาจเกิดซินเนสทีเซียได้หลายรูปแบบ ซึ่งแบบที่พบมากที่สุดมีปริมาณร้อยละ 69 คือ กลุ่มที่มองเห็นตัวอักษรเป็นสี (Grapheme – color Synesthesia) รองลงมา คือ กลุ่มที่ได้ยินเสียงดนตรีเป็นสี (Sound – color Synethesia) จำนวนร้อยละ 20 และกลุ่มที่รับรู้กลิ่นหรือรสชาติของเสียงดนตรี (Word – taste Synethesia) ร้อยละ 11 โดยมีโอกาสพบในหมู่ศิลปิน นักเขียน นักดนตรี และนักแต่งเพลงมากกว่าสายงานอื่นถึง 7 เท่า

ภาพที่ซ่อนอยู่ในเสียงเพลง

ในทางแพทย์และทางจิตวิทยาระบุว่า ปรากฏการณ์ซินเนสทีเซียนี้ ไม่ถือว่าเป็นความเจ็บป่วยหรืออาการทางจิต กลับกันอาจเป็นโอกาสดีที่คนซินเนสทีตจะได้อาศัยอาการของพวกเขาบอกเล่าหรือสร้างสรรค์จุดเด่นของตนเอง กรณีของศิลปินสาว Melissa McCracken ที่สามารถรับรู้สีจากการฟังเพลง ทุกครั้งที่เธอฟังเพลงสามารถบอกได้ว่าตัวโน้ตต่าง ๆ มีสีอะไร เธอบอกเล่าความคิดนั้นออกมาผ่านภาพวาดเพื่อให้คนทั่วไปเข้าใจว่าสีของเสียงเพลงที่เธอเห็นมีลักษณะอย่างไร โดย Melissa มีแรงบันดาลใจสร้างผลงานภาพวาดจากเพลงที่ฟังด้วยการวาดสีที่มองเห็นลงบนผืนผ้าใบ จนบางครั้งทำให้คิดว่าความชอบเพลง ๆ หนึ่งอาจมีเหตุมาจากภาพหลากสีที่ปรากฏในสมองของเธอ ซึ่งเพลงส่วนใหญ่ที่ฟังมักมีสีสันสดใส ขณะที่เพลงคันทรีและเพลงจากกีตาร์คลาสสิคจะมีสีเหลืองส้มไปถึงน้ำตาลทอง

นอกจาก Melissa แล้ว ศิลปินที่มีชื่อเสียงในอดีตอย่าง Vincent Van Gogh ก็มีอาการซินเนสทีเซียเช่นกัน Van Gogh กล่าวว่า *“สีสันเป็นตัวแทนความศรัทธาของชีวิต”* องค์กรส่งเสริมการศึกษาและพัฒนาความรู้เกี่ยวกับปรากฏการณ์ซินเนสทีเซียแห่งสหรัฐฯ ได้วิเคราะห์ผลงานของ Van Gogh พบว่าแต่ละภาพเป็นผลงานที่เกิดจากการตอบสนองทางประสาทสัมผัสของคนที่มองเห็นสีจากท่วงทำนอง เช่น เสียงแหลมทำให้เกิดการรับรู้ระดับสีเข้มข้น สดใส เป็นต้น กลับกันสีที่เกิดจากเสียงก็สร้างความรู้สึกคลั่งหรือเปลี่ยนอารมณ์อย่างสุดขั้วได้ โดยไม่ทราบว่าเกิดความผิดปกติขึ้นกับจุดใดในร่างกาย

เพราะความสวยงามของการรับรู้ทางประสาทสัมผัสไม่ถูกระบุว่าเป็นโรคร้าย เพียงหนึ่งวินาทีที่ทุกคนมีความคิดนับร้อยพันวิ่งเข้ามาในสมอง คนซินเนสทีตจะมีความรู้สึกจากประสาทสัมผัสหลายอย่างที่รุนแรงปรากฏขึ้นอย่างฉับพลันในสมองด้วย บางทีคุณอาจเป็นอีกคนที่มีประสาทสัมผัสการรับรู้แสนพิเศษซ่อนอยู่ก็ได้

ข้อมูลจาก
ซินเนสทีเซีย ปรากฏการณ์สัมผัสพิเศษ จาก www.vcharkarn.com
อาการซินเนสทีเซีย สาวเห็นสีจากเสียงที่ได้ยิน จาก www.jarm.com/knowledge
Vincent Van Gogh and the power of synesthesia in art จาก www.steemit.com

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

Bingo, 1974

Cosmic thing, 2002

The Parting Art ศิลปะแห่งการแยกส่วน

เรื่องโดย ธัญพิชชา กุลจิตติวาทิต และภัทรภณ บุรินทราพันธุ์
ภาพโดย www.baibakovartprojects.wordpress.com
www.haveagood.holidaylook-likelove.blogspot.com
www.domusweb.it

ศิลปะเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับมนุษย์มาอย่างยาวนาน ในประวัติศาสตร์หลายร้อยปีของมนุษย์ เกิดงานศิลปะขึ้นมากมาย และมนุษย์ยังได้แบ่งศิลปะไปมากมายหลายประเภทตามวิธีการสร้างสรรค์ผลงานนั้น ๆ โดยทัศนศิลป์เป็น 1 ในประเภทที่สามารถพบเห็นได้มากที่สุดและพบได้ทั่วไป ทั้งสถาปัตยกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม ฯลฯ แต่ละชนิดก็จะมีวิธีสร้างสรรค์ที่แตกแยกย่อยออกไปอีก และยังมีศิลปินอีกหลายท่านที่คิดวิธีสร้างสรรค์ผลงานของตัวเองในรูปแบบใหม่ ๆ ด้วยมุมมองที่หลากหลาย

ศิลปินที่จะกล่าวถึงในครั้งนี้คือ ‘กอร์ดอน มาต้า-คลาร์ก’ ศิลปินชาวอเมริกัน และ ‘เดเมียน ออร์เทกา’ ศิลปินชาวเม็กซิกัน พวกเขามีแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานที่ค่อนข้างคล้ายกันคือ เป็นการนำสิ่งของที่พบได้ทั่วไปที่ผู้คนไม่คิดว่าจะใช้ทำเป็นงานศิลปะได้มาเป็นวัตถุดิบ รวมไปถึงวิธีการที่ดัดแปลง แยกส่วนของวัตถุดิบเหล่านั้นมาสร้างสรรค์ศิลปะในรูปแบบของพวกเขาเอง

Gordon Matta-Clark

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

กอร์ดอน มาต้า-คลาร์ก หรือชื่อเดิม กอร์ดอน โรเบอร์โต้ แอค-คอเรน มาต้า เกิดเมื่อวันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ. 2486 ณ นครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา มีบิดาชื่อว่า โรเบอร์โต้ มาต้า ซึ่งเป็นศิลปินชื่อดังของชิลี ส่วนมารดาชื่อ แอนน์ คลาร์ก เป็นศิลปินชาวอเมริกัน กอร์ดอน จบการศึกษาด้านสถาปัตยกรรมในปี พ.ศ. 2511 จากมหา-วิทยาลัยคอร์เนล นครนิวยอร์ก เขาเริ่มต้นการทำงานในปี พ.ศ. 2512 ด้วยการเป็นผู้ช่วยศิลปินและเริ่มสร้างผลงานส่วนตัวในปีเดียวกัน มาต้า-คลาร์กเสียชีวิตในวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2521 ด้วยโรคมะเร็งตับอ่อน

แนวทางการสร้างผลงานของ มาต้า-คลาร์ก มักเป็นการนำสิ่งก่อสร้างเก่า ๆ ที่ไม่ใช้แล้ว มาดัดแปลง แยกส่วนออก เพื่อให้เกิดความแปลกใหม่ เขารวมกลุ่มกับศิลปินหลายคน และใช้ชื่อกลุ่มว่า Anarchi-tecture โดยมีชื่อมาจาก Anarchy (อนาธิปไตย) และ Architecture (สถาปัตยกรรม) ในปี พ.ศ. 2517 พวกเขาได้จัดแสดงนิทรรศการที่วิพากษ์วิจารณ์วัฒนธรรมร่วมสมัยที่พวกนักคิดสมัยใหม่มองว่าสถาปัตยกรรมเป็นสัญลักษณ์ที่เลวร้ายและเป็นข้อเสียของวัฒนธรรม

ในปีเดียวกันนั้นเอง กอร์ดอน สร้างงานจากชิ้นส่วนที่ตัดออกมาจากส่วนหน้าของบ้านซึ่งกำลังจะถูกรื้อถอน ในท้องถิ่นเมือง ไนแองกา-ราฟอลส์ นครนิวยอร์ก โดยการตัดแบ่งส่วนหน้าบ้านนั้นออกเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่มี ขนาดเท่ากัน 9 ส่วน จากนั้นจึงนำแต่ละส่วนออกจนเหลือส่วนตรงกลางที่คงไว้ตามเดิม 1 ส่วน หลังจากเสร็จสิ้นการทำงานไม่นาน บ้านหลังนั้นก็ถูกรื้อถอนไป โดยที่ตัวกอร์ดอน เก็บไว้ 3 ส่วน เพื่อนำไปจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ ส่วนที่เหลืออีก 5 ส่วน นำไปไว้ในสวนประติมากรรมใกล้ ๆ นั้น โดยผลงานนั้นมีชื่อว่า Bingo

กอร์ดอน ได้สร้างงานจากบ้านหลังหนึ่งซึ่งไม่มีผู้อยู่อาศัยแล้ว และกำลังจะถูกรื้อทิ้งในเมืองเอนเกิลวู้ด รัฐนิวเจอร์ซีย์ กอร์ดอนซื้อบ้านหลังนี้ไว้ และใช้เลื่อยผ่าตรงกลางตัวบ้านทั้งหลังตั้งแต่หลังคาลงมาให้แยกออกเป็น 2 ฝั่งโดยทิ้งส่วนฐานซึ่งเป็นอิฐซีเมนต์เอาไว้และตั้งชื่องานว่า Splitting

กอร์ดอน ได้เห็นการรื้อถอนอาคารเก่าเพื่อก่อสร้างอาคารใหม่ ซึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงมูลค่าอสังหาริมทรัพย์ เขาจึงตัดสินใจที่จะทำงานกับสิ่งก่อสร้างที่ถูกทิ้งร้าง เขาได้กล่าวว่า *“การปรากฏตัวของอาคารที่ว่างเปล่าในเมืองเป็นการเตือนถึงความผิดพลาดของการฟื้นฟูผ่านความทันสมัย”*

Spliting, 1974

> "
> การปรากฏตัวของอาคารที่ว่างเปล่าในเมืองเป็นการเตือนถึงความผิดพลาดของการฟื้นฟูผ่านความทันสมัย
> "

Damion Ortega

ออร์เทกาเริ่มต้นเข้าสู่วงการศิลปะจากการเป็นนักวาดการ์ตูนเสียดสีการเมืองให้กับหนังสือพิมพ์และนิตยสารของเม็กซิกัน เพื่อเสียดสีการทำงานของรัฐบาล ผลงานศิลปะของเขาจึงยังคงรักษาแนวทาง นำเสนอประเด็นทางการเมือง สังคม และความเป็นมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพเดิมของเขา

ผลงานที่สำคัญและทำให้เป็นที่รู้จัก คืองานนิทรรศการ ‘Casino’ งานแสดงเดี่ยวครั้งแรกในอิตาลีของออร์เทกา นิทรรศการนี้นำเสนอภาพรวมของงานศิลปะ ไฮไลท์ของนิทรรศการอยู่ที่ผลงานทั้งหมดที่ล้วนแสดงถึงความซับซ้อนของสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เช่นเดียวกับความซับซ้อนทางสังคมและระบบทางการเมือง เพื่อถ่ายทอดประเด็นเกี่ยวกับโลกแห่งการผลิต สะท้อนอุดมการณ์ทางการเมือง แสดงความรุนแรงทางระบบเผด็จการของนาซี และระบบทุนนิยมในสังคม

จุดเริ่มต้นของนิทรรศการนี้เกิดจากคำพูดติดปากจากเพื่อนของเขาที่มักจะพูดว่า *“questoè un casino”* (มันเป็นเรื่องที่ยุ่งเหยิง) ซึ่งทำให้เขานึกไปถึงความสับสนวุ่นวาย โดยมีแนวคิดหลักคือการนำเสนอความสัมพันธ์ ที่ไม่เป็นชิ้นเป็นอัน ‘Casino’ หรืออีกความหมายหนึ่งคือ ความสับสนวุ่นวายในภาษาอิตาลี จึงเป็นชื่อที่เหมาะสมที่สุดที่จะแสดงให้เห็นว่าโลกเป็นระบบทางกายภาพที่มีความซับซ้อนและไม่สามารถถูกควบคุมได้โดยมนุษย์

ลักษณะเด่นที่น่าสนใจในผลงานของเขาคือการใช้วัสดุในชีวิตประจำวัน หรือวัสดุรีไซเคิล เผยให้เห็นถึงการพึ่งพาซึ่งกันและกันของส่วนประกอบต่าง ๆ เช่น ระบบภายในเครื่องกลที่มีความซับซ้อน นำเสนอด้วยการใช้ลวดโลหะแขวนชิ้นส่วนของวัตถุให้นิ่งค้างอยู่บนอากาศ เพื่อให้เกิดมุมมองแปลก ๆ สร้างการโต้ตอบกับผู้ชมให้ประกอบสร้างงานประติมากรรมของเขาในจินตนาการ

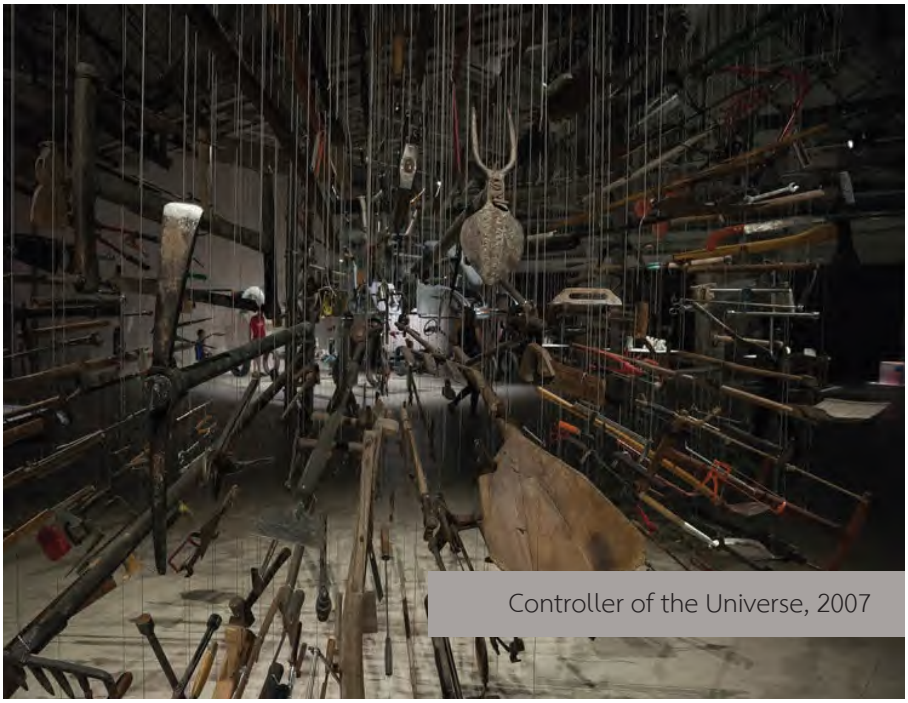
โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

"

My desire was to offer the expanded vision of an object

"

ความปรารถนาของผมคือ
การนำเสนอวิสัยทัศน์
ที่กว้างขวางของวัตถุ

Controller of the Universe, 2007

ผลงานที่โด่งดังที่สุดชิ้นหนึ่งของเขาคือ Cosmic thing, 2002 แสดงการถอดส่วนประกอบรถด้วงโฟล์คสวาเกนปี พ.ศ. 2532 แขวนค้างไว้บนอากาศในรูปแบบคู่มือการประกอบเครื่องยนต์ โดยตั้งใจจัดแสดงราวกับเป็นชิ้นส่วนโครงกระดูกไดโนเสาร์ในพิพิธภัณฑ์ ภายใต้ความสับสนวุ่นวายของเครื่องยนต์ มันกลับเชิญชวนให้ผู้ชมมองหาเบื้องหลัง ความลับของรถคันนี้ กล่าวคือ รถด้วงโฟล์คสวาเกนถูกพัฒนาต้นแบบจากนาซีเยอรมัน ซึ่งต่อมาได้ถูกผลิตขึ้นซ้ำใหม่ในเม็กซิโกและบราซิล เนื่องจากเครื่องยนต์ที่ราคาถูกสามารถหาซื้อเพื่อซ่อมแซมได้เองที่บ้าน ทำให้รถด้วงโฟล์คสวาเกนถือเป็นรถยอดนิยม ผลงานนี้จึงสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม แฝงวัฒนธรรมต่อการบริโภคสินค้าของชาวเม็กซิกันรวมถึงอุดมการณ์ทางการเมือง และการเข้าถึงของระบบทุนนิยมที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ อีกหนึ่งผลงานที่มีความน่าสนใจคือ Controller of the Universe, 2007 นำเสนอในรูปแบบกลุ่มดาวขนาดใหญ่ที่ประกอบไปด้วยเครื่องมือจำนวนมาก อาทิ สิ่ว ค้อน และเลื่อยที่ถูกแขวนให้ลอยอยู่กลางอากาศเพื่อสร้างทรงกลมที่มีช่องว่างตรงกลาง ราวกับเกิดการระเบิดของกล่องเครื่องมือในจักรวาล บ่งชี้ถึงความเปราะบางทางพื้นฐานเศรษฐกิจ เชิญชวนให้ตระหนักเกี่ยวกับการจัดการธรรมชาติของมนุษย์ สะท้อนความปรารถนาของมวลมนุษยชาติ ซึ่งมีความต้องการอย่างแน่วแน่ที่จะยึดโยงตัวเองเป็นจุดสูงสุดของจักรวาล ควบคุมและครอบงำโลกให้เป็นไปตามใจตนเอง

ผลงานของศิลปินทั้งสองท่านสะท้อนความเป็น Conceptual Art ที่นำเสนอแนวความคิดของศิลปินมากกว่าความสวยงามของชิ้นงาน สร้างสรรค์ผลงานออกมาอย่างอิสระ ด้วยการหยิบสิ่งของที่หาได้ทั่วไปมาทำให้กลายเป็นศิลปะ โดยนำเสนอในรูปแบบที่แตกต่าง ทำให้เราได้เห็นในมุมมองที่ไม่เคยเห็นหากคุณลองมองไปที่สิ่งของรอบตัว ก็จะพบว่าสิ่งของเหล่านั้นล้วนแล้วแต่มีวามเป็นวัตถุดิบสำหรับงานศิลปะแฝงอยู่ ลองนำของเหล่านั้นมาใช้ประกอบงานศิลปะ หรือนำมาเป็นแนวทางในการสร้างผลงานดูสิ

ข้อมูลจาก

THEIBTAURISBLOG จาก theibtaurisblog.com

James Attlee จาก www.tate.org.uk

The Museum of Modern Art จาก www.moma.org

Wikipedia contributors จาก en.wikipedia.org

Spatial Agency จาก www.spatialagency.net

COLLECTION ONLINE:Damion Ortega จาก www.guggenheim.org

หนังสือ Damián Ortega Casino (2558) by Vicente Todolí

Damián Ortega: Casino จาก www.domusweb.it

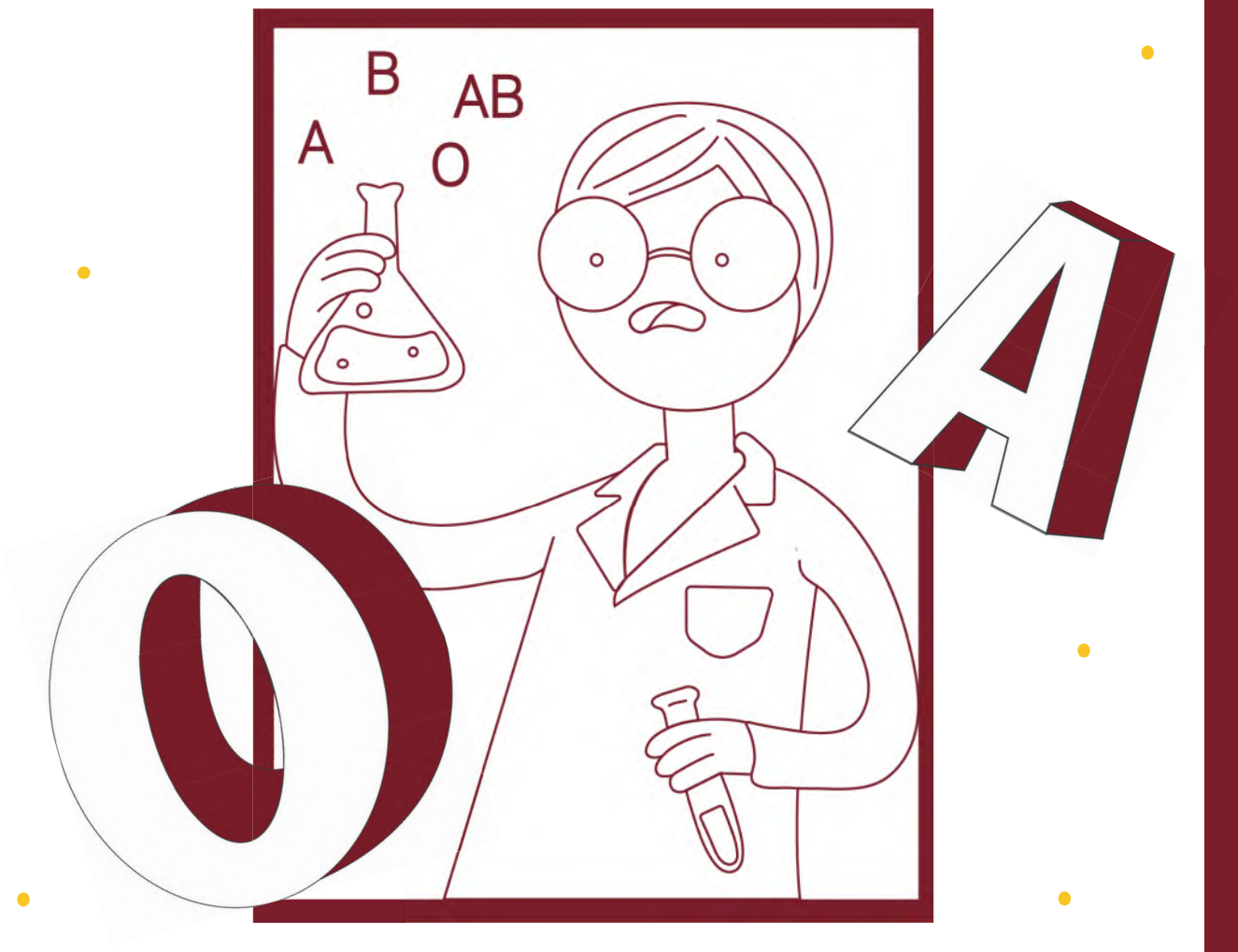
interview with damián ortega at his first solo exhibition in italy จาก www.designboom.com

โดย ผู้ใช้ทั่วไป

ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

กรุ๊ปเลือด เปลี่ยนร่าง

เรื่องและภาพโดย ศรัทธาทิพย์ ปิงยา

ปัญหาการขาดแคลนเลือดเป็นสิ่งที่เรามักได้ยินกันอยู่บ่อย ๆ สำหรับเลือดที่มีผู้มาบริจาคนั้นหากผ่านการคัดกรองคุณภาพเลือดแล้ว เม็ดเลือดแดงมีอายุอยู่ได้เพียง 30 - 40 วันเท่านั้น เมื่อเลือดหมดอายุต้องทำลายทิ้งทันที แม้ช่วงที่มีประชาชนเข้ามาบริจาคเลือดเป็นจำนวนมาก ทำให้ตามโรงพยาบาลมีเลือดที่เพียงพอก็จริง แต่ต่อมากลับพบว่ามีผู้บริจาคลดน้อยลง ส่งผลให้เกิดปัญหาการขาดแคลนเลือด ถึงแม้ว่าในปัจจุบันการแพทย์จะมีการพัฒนาไปมากแล้วก็ตาม แต่ปัญหาการขาดแคลนเลือด ก็ยังคงเป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้ เนื่องจากมีผู้บริจาคเลือดน้อยกว่าจำนวนผู้ป่วยที่ต้องการเลือด

โดย ผู้ใช้ทั่วไป

ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

เลือดถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากต่อร่างกายมนุษย์ เพราะใช้ในการหล่อเลี้ยงร่างกาย และจะสำคัญมากยิ่งขึ้น เมื่อผู้ป่วยต้องเข้ารับการผ่าตัดแล้วมีความจำเป็นที่ต้องใช้เลือดแต่ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ การที่เลือดจะเข้ากันได้นั้นต้องมีแอนติเจนบนเม็ดเลือดแดงที่ตรงกัน ส่งผลให้บางกรุ๊ปเลือดไม่สามารถใช้เลือดร่วมกันได้

โดยหลักของการให้เลือดมีอยู่ว่า เลือดของผู้ให้ต้องไม่มีแอนติเจน (Antigen) ที่ผู้รับมีแอนติบอดี้ (Antibody) นั้น ๆ อยู่ มีเพียงแค่เลือดกรุ๊ป O ที่ได้ชื่อว่าเป็นกรุ๊ปผู้ให้สากลเท่านั้นที่สามารถให้เลือดได้กับทุกกรุ๊ปได้ เนื่องจากกรุ๊ป O ไม่มีแอนติเจนบนผิวเม็ดเลือดแดงเลยสามารถให้เลือดได้กับทุกกรุ๊ป แต่รับได้เพียงแค่กรุ๊ป O เท่านั้น เพราะมีแอนติบอดี้ในพลาสมาทั้ง A และ B หากรับกรุ๊ปเลือดอื่นเข้ามา แอนติบอดี้จะทำลายกับแอนติเจนของกรุ๊ปนั้น ๆ เนื่องจากถ้าเป็นเลือดต่างกรุ๊ปกันอาจจะทำปฏิกิริยากัน และเกิดการตกตะกอนของเม็ดเลือดได้ ดังนั้นแพทย์จะให้เลือดกับผู้ป่วยกรุ๊ปเลือดเดียวกันเท่านั้น ยกเว้นกรณีจำเป็นจริง ๆ จึงจะใช้เลือดกรุ๊ปอื่น ๆ แทน

สตีเฟน วิเธอร์ส (Stephen Withers) นักเคมี และทีมวิจัยจากมหาวิทยาลัยบริติชโคลัมเบีย (University of British Columbia) ได้ประกาศในงานแถลงข่าวของสมาคม American Chemical Society ว่าพวกเขาได้ค้นพบวิธีการเปลี่ยนเลือดจากกรุ๊ป A ให้กลายเป็นกรุ๊ป O โดยใช้เอนไซม์จากแบคทีเรียที่อยู่ในลำไส้ของมนุษย์

การค้นพบดังกล่าว เกิดขึ้นเมื่อพวกเขาได้เก็บตัวอย่างเอนไซม์จากแบคทีเรียในลำไส้ของมนุษย์ แล้วทำการเพาะเลี้ยงเอนไซม์ในห้องแล็บ และทดลองนำเอนไซม์ที่ว่านี้ไปใช้กับเลือดกรุ๊ป A โดยเอนไซม์จากแบคทีเรียในลำไส้สามารถเข้าไปกำจัดแอนติเจนเอบนผิวเม็ดเลือดแดงของกรุ๊ปเลือด A (และสามารถกำจัดแอนติเจนบีได้) ทำให้เซลล์เม็ดเลือดแดงนั้นปราศจากแอนติเจนเอ เซลล์เม็ดเลือดที่ผ่านขั้นตอนนี้ก็จะกลายเป็นเลือดกรุ๊ป O

อย่างไรก็ตาม เอนไซม์นี้ยังอยู่ในขั้นทดลอง นักวิจัยจึงเร่งพัฒนาการทดลองให้มีประสิทธิภาพที่สุด เพื่อให้ทันใช้งานในต่างประเทศต่อไป โดยการใช้งานของเอนไซม์นั้น สามารถทำได้โดยการเติมเอนไซม์ลงในถุงเลือดขณะที่รับบริจาค จากนั้นเอนไซม์จะทำการเปลี่ยนกรุ๊ปเลือดให้กลายเป็นกรุ๊ป O ไปเรื่อย ๆ ขณะที่ยังมีการเก็บเลือดเอาไว้

ถ้าหากงานวิจัยนี้ประสบความสำเร็จ และสามารถนำมาใช้กับมนุษย์ได้จริง จะทำให้ปัญหาเรื่องเลือดของผู้บริจาคไม่ตรงกับเลือดของผู้รับลดลง อีกทั้งยังสะดวกต่อสถานการณ์ฉุกเฉินที่แพทย์ไม่สามารถตรวจสอบกรุ๊ปเลือดว่าเข้ากันได้หรือไม่อีกด้วย

ข้อมูลจาก

ระดับสติปัญญา หรือ I.Q. จาก www.il.mahidol.ac.th

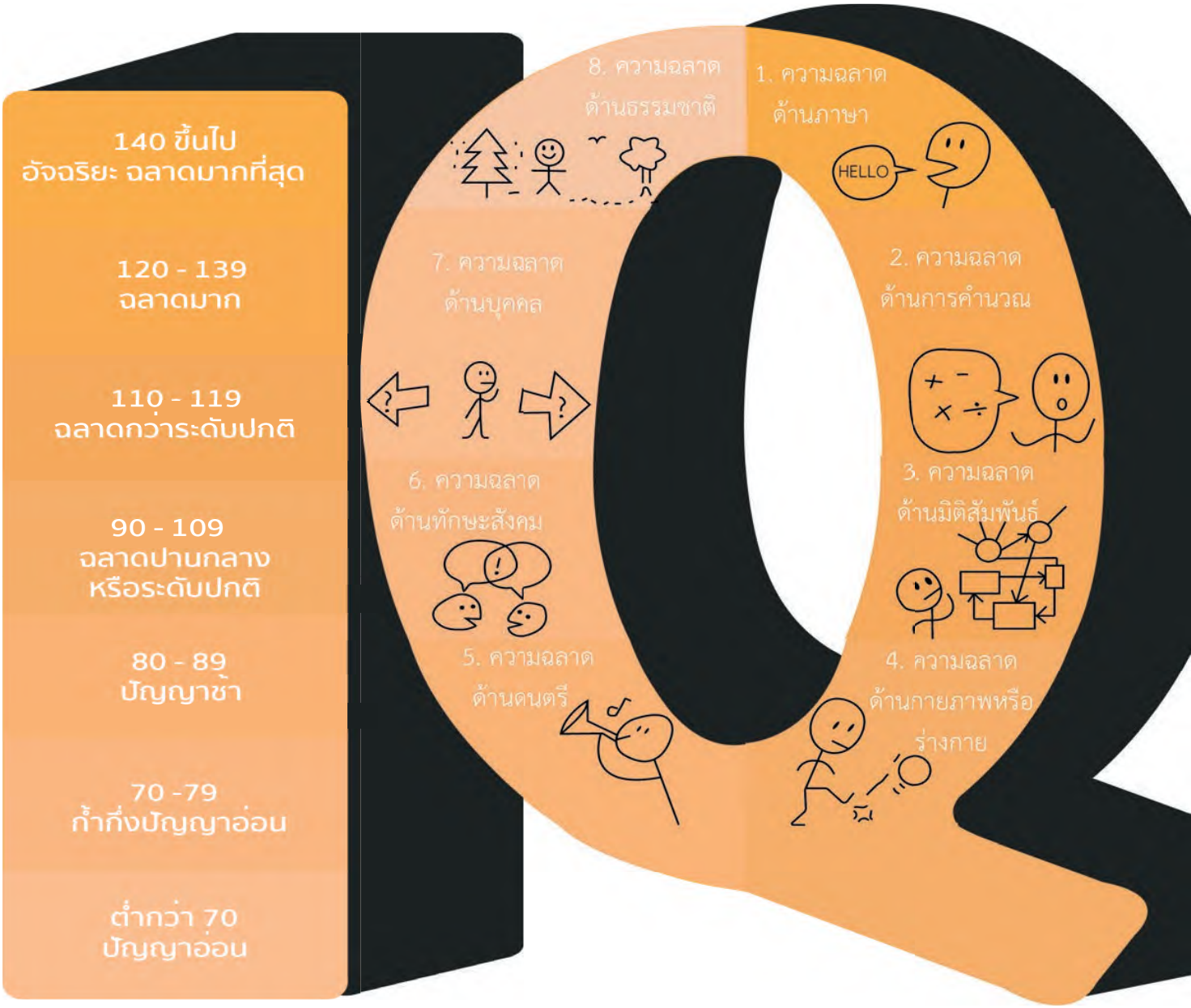
การวัดเชาว์ปัญญา จาก www.krupatom.com

พหุปัญญา 8 ประการของ Dr. Howard Gardner จาก www.mydnathailand.com

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ความฉลาดในตัวคุณ

เรื่องและภาพโดย รังสิมันต์ เตจ๊ะบูรณ์

IQ หรือ Intellingence Quotient หมายถึง ความเฉลียวฉลาดทางสติปัญญา ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ การแก้ปัญหาด้วยไหวพริบ หรือ การคิดวิเคราะห์ตรรกะต่าง ๆ ซึ่งเกิดมาจากสองปัจจัยหลักคือ จากพันธุกรรม และจากการเลี้ยงดู ซึ่งหมายความว่าสามารถพัฒนา IQ เพิ่มเติมในภายหลังได้จากสภาพแวดล้อม และการเลี้ยงดู

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ปัจจุบันความฉลาดของมนุษย์ไม่สามารถตีค่า และวัดได้แค่เพียงตัวเลข โดยในปี พ.ศ. 2526 โฮวาร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Guardner) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันได้พัฒนาแนวคิดที่ใช้อธิบายความฉลาดของมนุษย์ ซึ่งสามารถอธิบายความฉลาดได้ดีกว่า IQ โดย โฮวาร์ด การ์ดเนอร์ ได้กล่าวไว้ว่า มนุษย์เราทุกคนล้วนมีความสามารถทางสมองหลายด้านด้วยกัน โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ทุกคนจะมีความฉลาด 8 ด้าน จึงเป็นที่มาของแนวคิดพหุปัญญา (Multiple Intelligence)

โดยจุดเริ่มต้นของการสร้างเครื่องมือการวัด IQ ขึ้นมานั้น เกิดขึ้นครั้งแรกในช่วงต้นคริสต์ษตวรรตที่ 19 โดยนักจิตวิทยาชาวฝรั่งเศส ที่ต้องการจำแนกบุคคลปัญญาอ่อนออกจากคนปกติ เพื่อที่จะได้จัดการรักษาและจัดการศึกษาให้บุคคลเหล่านั้นได้อย่างเหมาะสมโดยใช้ภาษาเป็นเกณฑ์ในการวัด

โดยนักจิตวิทยาได้พัฒนาแบบทดสอบกันมาจากแบบทดสอบแรกเริ่มที่มีเพียงการใช้ภาษาเป็นเกณฑ์ในการวัด โดยได้มีการปรับปรุงให้มีชุดคำถามที่ไม่ต้องใช้ภาษาในการตอบคำถาม ซึ่งได้แก่ ชุดคำถามที่เป็นภาพ ส่วนชุดแบบทดสอบที่ได้รับความนิยมนั้นได้แก่แบบทดสอบที่ จอห์น ซี ราเวน (John C. Raven) นักจิตวิทยาชาวอังกฤษเป็นผู้พัฒนาขึ้นในปี พ.ศ. 2481 โดยในแบบทดสอบนั้นจะประกอบไปด้วยชุดคำถามจำนวน 60 ข้อ โดยเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เป็นแบบทดสอบที่เน้นเหตุผลด้านนามธรรม (Abtract Reasoning) ข้อสอบทุกข้อจึงประกอบด้วยกลุ่มของรูปทรงเรขาคณิตที่แสดงถึงความสัมพันธ์กันในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้ผู้เข้ารับการทดสอบเลือกคำตอบที่สมเหตุสมผลจากตัวเลือกที่ให้มาในการทำแบบทดสอบชุดนี้มีทั้งการจำกัดเวลา และไม่จำกัดเวลา ใช้ได้กับบุคคลในทุกวัฒนธรรม ทุกระดับสติปัญญา แต่ไม่สามารถใช้กับคนตาบอดได้ เพราะคนตาบอดไม่สามารถมองเห็นภาพในแบบทดสอบ

ซึ่งเครื่องมือในการวัด IQ นั้น สามารถแบ่งได้คร่าว ๆ เป็น 3 ระดับ คือ

1. แบบมาตรฐาน จะถูกใช้โดยนักจิตวิทยาคลินิก ซึ่งเครื่องมือนี้ถูกระบุไว้ให้เป็นเครื่องมือทางการแพทย์ ที่ความเที่ยงตรงจะสูง และมีราคาสูงมาเช่นกัน ผลที่ได้จะนำไปใช้ประกอบเอกสารต่าง ๆ ในทางราชการ สามารถพบได้ตามโรงพยาบาลที่มีแผนจิตเวชใหญ่ ๆ

2. แบบคัดกรอง เป็นแบบที่นักจิตวิตยาทั่วไป หรือครูผู้ที่ผ่านการอบรมการใช้เครื่องมือ เครื่องมือจะมีราคาถูกรองลงมาจากแบบแรก แต่ผลการวัดเป็นแค่คร่าว ๆ ซึ่งอาจจะต้องส่งต่อให้กับทางโรงพยาบาลอีกทอดหนึ่ง

3. แบบทั่วไป พบเห็นได้ตามหนังสือ อินเทอร์เน็ต เชื่อถือไม่ค่อยได้ อาจใช้วัดเพื่อความสนุก

เนื่องด้วยค่า IQ นั้นสามารถแสดงออกมาเป็นตัวเลขได้ ทำให้ผู้คนนั้นสนใจ และยึดติดอยู่กับค่าตัวเลขว่าคนที่มี IQ สูงนั้นเป็นคนที่ฉลาดด้านสติปัญญา แต่แท้จริงแล้วคุณไม่จำเป็นต้องมีค่า IQ ที่สูงลิ่วจึงจะถือว่าเป็นคนที่ฉลาด ยังมีความฉลาดในด้านต่าง ๆ อีกมากมายที่มนุษย์นั้นมี และคุณก็มีสิ่งนั้นอยู่ในตัวคุณมุ่งพัฒนาความฉลาดที่มี และใช้ความฉลาดที่มีนั้นให้ถูกจังหวะ และโอกาส ใช้มันอย่างเต็มที่อย่างมีศักยภาพ เพียงเท่านี้คุณก็คือหนึ่งในอัจฉริยะในการใช้ชีวิตแล้วล่ะ

ข้อมูลจาก
ระดับสติปัญญา หรือ I.Q. จาก il.mahidol.ac.th
การวัดเชาว์ปัญญา จาก www.krupatom.com
พหุปัญญา 8 ประการของ Dr. Howard Gardner จาก www.mydnathailand.com

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

การรอคอยให้ดาวพลูโตได้กลับมา
Pluto, please come back!

เรื่องโดย อนัญญา อุปจักร์
ภาพโดย wikipedia.com

> *ดาวพลูโตไม่ควรจะถูกตัดออกจากการเป็นดาวเคราะห์ดวงที่ 9 ของระบบสุริยะ เพียงเพราะการนิยามตามอำเภอใจที่ไร้เหตุผลรองรับเช่นนี้*
>
> ศาสตราจารย์ฟิลิป เมตซ์เจอร์

ณ หอดูดาวโลเวลล์ รัฐแอริโซนา ประเทศสหรัฐอเมริกา วันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2473 ไคลด์ ทอมบอก์ ค้นพบดาวลักษณะเป็นกลุ่มแสงจุดหนึ่งที่จางเป็นอันดับที่ 15 ท่ามกลางดาวนับแสนดวง ต่อมาจึงได้ประกาศให้ดาวดวงนั้นเป็นดาวเคราะห์ในอันดับที่ 9 ของระบบสุริยะจักรวาลในวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2473 และตั้งชื่อให้มันว่า “พลูโต”

ดาวนโหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

พลูโตมีวงโคจรที่แปลกออกไปจากดาวเคราะห์ดวงอื่น ดาวดวงนี้โคจรเป็นวงรี เอียงจากระนาบสุริยวิถีมากถึง 17 องศา อีกทั้งยังโคจรทับวงโคจรของดาวเนปจูนอีกด้วย จนกระทั่งปี พ.ศ. 2548 สถานการณ์การเป็นดาวเคราะห์ของพลูโตต้องสั่นคลอน เมื่อมีประกาศพบวัตถุชื่อ 2003 ยูบี 313 หรือ อีริส ที่มีมวลมากกว่าพลูโต 2 เท่า ซึ่งเป็นวัตถุอวกาศที่ในตอนแรกคาดว่าจะให้เป็นดาวเคราะห์ดวงที่ 10 ในตอนนั้นของระบบสุริยะ วงการดาราศาสตร์ในช่วงนั้นได้ทำการพิจารณากันให้วุ่น ว่าจะให้วัตถุอวกาศที่ค้นพบหลายดวงนั้นเป็นดาวเคราะห์ทั้งหมดเลยหรือไม่ สุดท้ายแล้วจึงได้ข้อสรุปโดยการเพิ่มการแยกประเภทดาวเคราะห์ โดยเพิ่ม ‘ดาวเคราะห์แคระ’ เป็นศัพท์เฉพาะทางดาราศาสตร์ พร้อมนิยามความหมายคำว่า ‘ดาวเคราะห์’ ให้แคบลง ดังนี้ 1. ดาวเคราะห์ต้องโคจรรอบดวงอาทิตย์ 2. ดาวเคราะห์ต้องมีลักษณะกลม หรือ เกือบกลม 3. ไม่มีวัตถุอื่นที่มีขนาด หรือ ลักษณะทางกายภาพใกล้เคียงกันอยู่ใกล้วงโคจร 4. ไม่ใช่ดวงจันทร์บริวารของดาวเคราะห์ โดยที่นิยามของดาวเคราะห์แคระคล้ายกับนิยามของดาวเคราะห์ จะขาดแต่เพียงนิยามข้อ 3. เท่านั้น

หลังจากนั้นไม่นาน สหพันธ์ดาราศาสตร์สากล หรือ ไอเอยู (IAU หรือ International Astronomical Union) ได้มีมติให้ถอดพลูโตออกจากการเป็นดาวเคราะห์ ทำให้พลูโตต้องถูกปัดตกไปกลายเป็นเพียงแค่ดาวเคราะห์แคระ เนื่องจากไม่ตรงกับเงื่อนไขของการเป็นดาวเคราะห์ในข้อที่ 3 รวมถึง อีริส ดาวเคราะห์ดวงที่ 10 ก็เช่นกัน เหตุการณ์ในครั้งนี้ ทำให้มีนักดาราศาสตร์หลายคนที่ไม่เห็นด้วย ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนักในชุมชนนักดาราศาสตร์สากล อีกทั้งยังมีแบบสำรวจประชามติจากนานาสำนักที่ยังคงอยากให้จัดดาวพลูโตเป็นดาวเคราะห์อยู่ในวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2561 ทีมนักดาราศาสตร์ที่นำโดยศาสตราจารย์ฟิลิป เมตซ์เจอร์ จาก University of Central Florida (UCF) ได้มีการตีพิมพ์รายงานการวิจัยลงในวารสาร ‘อิคารัส (Icarus)’ คัดค้านเหตุผลของไอเอยูที่ทำให้ดาวพลูโตต้องถูกลดขั้นเป็นดาวเคราะห์แคระว่าไม่มีเหตุผลมากพอ

โดยกล่าวถึงนิยามข้อหนึ่งในประเด็นที่ดาวเคราะห์จะต้องมีวงโคจรรอบดวงอาทิตย์อย่างชัดเจน ซึ่งในนิยามข้อนี้เป็นสิ่งที่มีความคลุมเครือเป็นอย่างมาก

ประเด็นปัญหา คือ ถึงแม้มวลของดาวพลูโตนั้นไม่มากพอสำหรับการเข้าไปอยู่ในนิยามของดาวเคราะห์ที่ไอเอยูตั้งขึ้น หากแต่ว่ามันยังคงโคจรรอบดวงอาทิตย์ เพียงแค่ไม่ได้โคจรไปในทางเดียวกับดาวเคราะห์ดวงอื่นเท่านั้นเอง ศาสตราจารย์ฟิลิป เมตซ์เจอร์ และทีมงานทำการสืบค้นทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยด้านดาราศาสตร์ทั้งหมดในรอบ 200 ปีที่ผ่านมา แต่ไม่พบหลักฐานเกี่ยวกับข้อนิยามความเป็นดาวเคราะห์ที่ถูกใช้เป็นตัววัดวัตถุอวกาศ

จากการให้ความหมายดาวเคราะห์ของไอเอยู ดาวเคราะห์ต้องเป็นดาวที่โคจรรอบดาวฤกษ์ มีมวลมากพอที่จะมีแรงโน้มถ่วงรักษาตัวเองให้อยู่ในสภาวะสมดุลอุทกสถิต (Hydrostatic Equilibrium) หรือการที่มีรูปร่างกลมนั่นเอง นอกจากนี้ยังต้องมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางอย่างน้อยราว ๆ 805 กิโลเมตร ทั้งต้องมีวงโคจรที่ชัดเจน และสอดคล้องกับดาวเคราะห์ข้างเคียงอีกด้วย

ศาสตราจารย์ฟิลิปได้โต้กลับเรื่องคำนิยามของการเป็นดาวเคราะห์ว่า ไอเอยูไม่ได้ขยายความด้านการมีวงโคจรที่ชัดเจนนั้นเป็นอย่างไร เพราะวงโคจรเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา อันที่จริงหากตีความตรงตามตัวอักษรแล้วก็ไม่มีดาวเคราะห์ดวงใดที่เรียกว่าดาวเคราะห์ได้เลย นิยามของดาวเคราะห์ควรมีตามธรรมชาติของดาวมากกว่า เช่น แรงโน้มถ่วงของดาวพลูโตนั้นมีความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยาที่หลากหลาย อีกทั้งดาวพลูโตมีทั้งมหาสมุทรใต้พื้นผิวชั้นบรรยากาศที่สลับซับซ้อน มีสารประกอบอินทรีย์ และหลักฐานที่ชี้ถึงการมีทะเลสาบ เมื่อเทียบกับดาวอังคารแล้ว พลูโตยังมีความหลากหลายมากกว่าเสียอีก

ไม่ว่าไอเอยูจะนำข้อโต้แย้งของศาสตราจารย์ฟิลิปไปพิจารณาหรือไม่ แต่ก็อดคิดตามไม่ได้ว่าคำกล่าวทั้งหมดนั้นมีน้ำหนักอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว ไม่แน่ว่าดาวพลูโตอาจจะได้กลับมาเป็นดาวเคราะห์ดวงที่ 9 ของระบบสุริยะจักรวาลอีกครั้ง

ข้อมูลจาก

นักดาราศาสตร์จี้คืนสถานะดาวเคราะห์ให้พลูโตอีกครั้ง จาก www.bbc.com/thai

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

Pitt Rivers Museum พิพิธภัณฑ์แห่งความหลากหลาย

เรื่องโดย ปลายฟ้า อินทรสุวรรณ
ภาพโดย mylifeinuca.blogspot.com

พิพิธภัณฑ์ คือ แหล่งข้อมูลการเรียนรู้ที่รวบรวม การจัดแสดงสิ่งของที่มีความสำคัญในด้านวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกไม่ว่าจะเป็น Louvre Museum ของประเทศฝรั่งเศส พิพิธภัณฑ์ที่แสดงผลงานทางศิลปะจากทั่วทุกมุมโลกโดยจัดแสดงผลงานชิ้นโบว์แดงอย่าง ภาพวาดโมนาลิซา ของศิลปินชื่อดัง เลโอนาร์โด ดาวินชี แต่สำหรับบทความนี้ จะพาทุกท่านมารู้จักกับพิพิธภัณฑ์ที่หลายคนไม่คุ้นชื่อ แต่มีลักษณะที่โดดเด่นมากเป็นพิเศษ ทั้งการจัดวาง และสิ่งของที่จัดแสดงด้านใน พิพิธภัณฑ์แห่งนี้มีชื่อว่า Pitt Rivers Museum ซึ่งตั้งอยู่ที่ประเทศอังกฤษนั่นเอง

Pitt Rivers Museum เป็นพิพิธภัณฑ์ที่เป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด มหาวิทยาลัยชื่อดังอันดับต้น ๆ ของโลก พิพิธภัณฑ์แห่งนี้จะเก็บสิ่งของจากอดีตในเชิงโบราณคดี และมานุษยวิทยา โดยการก่อตั้งพิพิธภัณฑ์เริ่มต้นเมื่อประมาณ พ.ศ. 2401 โดย Augustus Pitt Rivers นักชาติพันธุ์วิทยา และนักโบราณคดีชาวอังกฤษ ภายหลังได้ตัดสินใจมอบของสะสมให้แก่มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด โดยมีเงื่อนไขที่ทางมหาวิยาลัยจะต้องทำตามทั้งหมด 3 ข้อ ได้แก่

1. จะต้องสร้างอาคารเพื่อเก็บสิ่งของของเขา ซึ่งก็คืออาคารจัดแสดงโชว์ของพิพิธภัณฑ์ ณ ปัจจุบัน

2. สถานที่แห่งนี้จะต้องไม่เป็นเพียงแค่พิพิธภัณฑ์เท่านั้น แต่จะต้องเป็นสถาบันที่ให้การศึกษาแก่ผู้คนด้วย

3. จะต้องมีการจัดแสดงด้วยวิธีการของเขาเท่านั้น โดยจะจัดแบ่งตามประเภทของสิ่งของนั้น ๆ ซึ่งจะมีความแตกต่างจากที่อื่นเพราะพิพิธภัณฑ์ส่วนมากจะจัดแบ่งตามภูมิประเทศ หรือลำดับเหตุการณ์

จากเงื่อนไขข้อที่สามของ Augustus Pitt Rivers นั้น ทำให้พิพิธภัณฑ์แห่งนี้มีลักษณะการจัดวางสิ่งของที่กลายเป็นเอกลักษณ์ซึ่งเป็นจุดขายของพิพิธภัณฑ์ไปโดยปริยาย คือจะมีการจัดแบบศตวรรษที่ 19 โดยปกติ พิพิธภัณฑ์ที่อื่น จะจัดแบบมีระเบียบ มีการอธิบายให้ฟังว่าประเทศนี้มีอะไรที่โดดเด่น และมีอะไรบ้างที่สำคัญ แต่ที่นี่มีการจัดแบบแบ่งประเภทอย่างชัดเจน รวมถึงพื้นที่ในพิพิธภัณฑ์นั้น จะจัดวางแบบตู้กระจกเรียงต่อกัน โดยระยะห่างของแต่ละตู้จะไม่ห่างกันมาก ทำให้ภายในพิพิธภัณฑ์เต็มไปด้วยสิ่งของที่หลากหลาย และเต็มไปด้วยความทรงจำของวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่ส่งผ่านทางสิ่งของแต่ละชิ้นที่ได้จัดแสดง จุดเด่นที่สำคัญของพิพิธภัณฑ์แห่งนี้อีกอย่างก็คือ จะไม่เน้นการบรรยายสิ่งของแต่ละชนิด สามารถทำให้ผู้ชมที่เข้ามาเยี่ยมชมตีความกันเองได้ และสามารถคิดต่อไปได้อีกว่าสิ่งของเหล่านี้มีเรื่องเล่าที่มาเป็นอย่างไร รวมไปถึงการสะท้อนถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เคยผ่านมาในอดีตได้มากเลยทีเดียว

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

สิ่งของในพิพิธภัณฑ์นั้นเก็บรวบรวมมาจากทั่วทุกมุมโลกมีความสำคัญและยากที่จะหาชมได้ตามประเทศนั้น ๆ แต่พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ได้เก็บรวบรวมไว้ให้ได้ชมกันอย่างครบถ้วน แม้ว่าทางพิพิธภัณฑ์จะมีการยืนยันว่ามีสิ่งของจากทุกประเทศทั่วโลก แต่มีแค่ประเทศเดียวเท่านั้นที่ไม่มี นั่นคือ ประเทศลักเซมเบิร์ก สิ่งของทางประวัติศาสตร์ในพิพิธภัณฑ์แห่งนี้มีความสำคัญเป็นอย่างมากในเชิงของมานุษยวิทยา ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของจากชนเผ่าต่าง ๆ ทั่วโลก หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ในอดีตก็ล้วนจัดแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ทั้งหมด

นอกจากนี้สิ่งของที่เป็นจุดสนใจของพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ก็มีหลากหลายด้วยเช่นกัน ดังตัวอย่างเช่น Shrunken Head หรือศีรษะคนตายขนาดย่อส่วนซึ่งได้รับมาจากแถบลุ่มแม่น้ำแอมะซอน โดยถือเป็นหนึ่งในสิ่งของสำคัญของชนเผ่า Shuar and Achuar โดยการนำศีรษะของศัตรูมาทำให้เป็นวัตถุในเชิงเครื่องรางของขลัง ในหลาย ๆ วัฒนธรรมการฆ่าเพื่อนำเอาศีรษะของศัตรูมาทำเป็นเครื่องรางของขลังนั้น เป็นความเห็นชอบทางสังคมและมีความหมายทางศาสนา ไม่ได้หมายถึงการฆาตกรรมเพียงอย่างเดียว แต่จะถือว่าเป็นวิธีการรักษาความสงบเรียบร้อยให้แก่ชนเผ่านั้น ๆ อีกด้วย

สิ่งของในพิพิธภัณฑ์ที่จะไม่พูดถึงไม่ได้เลยก็คือสิ่งของโบราณจากทวีปเอเชีย ซึ่งได้ไปอยู่ในพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ เช่นหน้ากากละครโนจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 14 เป็นศิลปะที่สร้างขึ้นในยุคสมัยโชกุน โดยเอกลักษณ์ของละครโนก็คือ หน้ากาก โดยหน้ากากจะมีไว้เพื่อตัวละครหลักเท่านั้น ซึ่งทุกชิ้นจะแกะสลักด้วยไม้ และมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ทั้งเพศ สีหน้า อารมณ์ หรือจะเป็นหน้ากากแบบวัยรุ่น คนแก่ หรือแม้กระทั่งหน้ากากปีศาจก็มีเช่นกัน หน้ากากเหล่านี้เป็นสิ่งที่หาดูได้ยากในญี่ปุ่น และในการแสดง ก็ไม่ได้ใช้กันทุกคน ทำให้นาน ๆ ครั้งถึงจะเห็นหน้ากากเหล่านี้ แต่ทางพิพิธภัณฑ์ก็ได้มีการเก็บรวบรวมหน้ากากจำนวนหลายชิ้นมาจัดแสดงโชว์ไว้ในที่เดียวกัน เพื่อเก็บไว้เป็นสิ่งของสำคัญทางประวัติศาสตร์ให้ผู้ที่สนใจได้ศึกษา ได้เรียนรู้ต่อไปในอนาคตนั่นเอง

และแน่นอนว่าพิพิธภัณฑ์แห่งนี้มีสิ่งของจากประเทศไทยรวมอยู่ด้วยประมาณ 250 ชิ้น ได้แก่ เหล็กปลายแหลมที่ใช้เป็นอาวุธ ซึ่งเป็นของโบราณที่ได้รับมาจากจังหวัดปัตตานี เมื่อจัดวางในตู้แล้วก็ดูมีลักษณะคล้ายคลึงกับเหล็กปลายแหลมจากประเทศอื่น ๆ และมีโซนจัดแสดงพระพุทธรูปหายาก ซึ่งเป็นพระพุทธรูปจากทางใต้ ที่มีความสวยงามเป็นอย่างมากเมื่อจัดแสดงโชว์ไว้ท่ามกลางพระพุทธรูปจากหลายประเทศ

Pitt Rivers Museum เปรียบเสมือนความฝันของนักมานุษยวิทยาที่ครั้งหนึ่งในชีวิตจะต้องได้มาเยี่ยมชมสักครั้ง แต่ทั้งนี้สำหรับผู้เยี่ยมชมทั่วไปทางพิพิธภัณฑ์ก็สามารถดึงดูดความสนใจจากผู้คนได้มากมายด้วยเช่นกัน

เมื่อพูดถึงพิพิธภัณฑ์บางคนอาจจะคิดว่าเป็นสิ่งที่น่าเบื่อไม่น่าสนใจเท่าที่ควร แต่ความจริงแล้วนั้น พิพิธภัณฑ์เปรียบเสมือนแหล่งรวมเรื่องราวจากอดีตมาให้มนุษย์ยุคปัจจุบันได้เรียนรู้และศึกษาต่อ เปรียบเสมือนแหล่งความรู้ขนาดใหญ่ที่ยังคงเหลืออยู่ในปัจจุบัน ดั่งเช่นพิพิธภัณฑ์ Pitt Rivers Museum แห่งนี้ที่เป็นสถานที่เรียนรู้ขนาดใหญ่ให้เราได้ศึกษาถึงชีวิต ความเป็นอยู่ของผู้คนในอดีตจากทั่วทุกมุมโลก และแน่นอนว่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เราเรียนรู้ผ่านทางสิ่งของ ย่อมให้ความรู้ที่หลากหลาย และสอดแทรกความน่าสนใจรวมอยู่ด้วยเช่นกัน

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/12/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ข้อมูลจาก

หนังพาไป ซีซัน 4 : Ep.8 ออกซ์ฟอร์ด (24 ธ.ค. 60) จาก www.youtube.com

Japanese Noh masks จาก www.prm.ox.ac.uk

“ It's time to begin, isn't it ? ”

เริ่มต้น...หรือถอยหลัง

เรื่องโดย ญาดา เอี่ยมอ่อน
ภาพโดย มรุต พลประสิทธิ์

ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ประเทศไทย เต็มไปด้วยผู้คนจากหลายประเทศ และยังเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางสังคม วัฒนธรรม เชื้อชาติและศาสนา แต่ก็ไม่พ้นที่จะต้องเผชิญหน้ากับการแบ่งแยกในสังคม ที่คนส่วนใหญ่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้แล้วนับประสาอะไรกับคนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ตามชุมชนเล็ก ๆ ในประเทศ

ชาวกะเหรี่ยงคอยาว จากชื่อแล้วคงเป็นที่คุ้นหูไม่น้อยสำหรับคนไทยด้วยกันเอง ด้วยภาพลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์อย่าง ‘ห่วงทองเหลือง’ ที่ใส่อยู่ที่คอชาวกะเหรี่ยงคอยาวนั้นได้อพยพเข้ามาอยู่ในไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2528 - 2529 และตั้งรกรากอยู่ที่บริเวณเบ้านในสอย และบ้านห้วยเสือ จังหวัดแม่ฮ่องสอน นอกจากการใส่ห่วงคอที่ขึ้นชื่อแล้ว วัฒนธรรมการแต่งกาย และการปฏิบัติตัวของคนในชนเผ่านี้ก็เป็นที่น่าสนใจไม่แพ้กัน เช่น ในเรื่องของการแต่งกายของชาวกะเหรี่ยงคอยาว ก็จะมีการแบ่งแยกเพศที่ชัดเจน โดยเฉพาะชายและหญิงที่ยังไม่ออกเรือน กล่าวคือ ถ้าหากเป็นหญิงที่ยังไม่แต่งงานจะมีการแต่งกายด้วยชุดทอทรงกระสอบสีขาวปิดเข่า เพราะความเชื่อที่ว่าถ้าหากชายใดเห็นเข่าแล้วนั้นเท่ากับว่าหญิงผู้นั้นได้เสียบริสุทธิ์ หรือแต่งงานแล้วนั่นเอง ซึ่งชุดนี้เองที่ผู้หญิงจะใส่ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวันที่แต่งงานเลยทีเดียว แต่กลับกันผู้ชายสามารถใส่อะไรก็ได้ตามความต้องการของตน โดยปัจจุบันนั้นยิ่งเห็นได้ชัดกว่าเดิม เมื่อผู้ชายกะเหรี่ยงสามารถใส่เสื้อผ้าที่ทันสมัยตามแฟชันได้ หรือถ้าหากจำเป็นต้องใส่ชุดของชนเผ่าจะใส่เสื้อผ้าที่มีสีแดงยาวคลุมถึงเข่า เพราะสีแดงนั้นถือว่าเป็นสีที่แสดงออกถึงความเป็นชาย ความแข็งแรง นอกจากการแต่งกายของชายและหญิงก่อนแต่งงานมีความต่างกันอย่างเห็นได้ชัดแล้ว การแต่งกายหลังแต่งงานก็มีความต่างด้วยเช่นกัน กล่าวคือ สำหรับหญิงสาวเมื่อแต่งงานแล้ว เสื้อที่สวมใส่ก็จะเปลี่ยนไปจากเสื้อเรียบ ๆ กลายเป็นเสื้อที่มีการปักลูกเดือย และผ้าซิ่นก็จะมีลวดลายที่มากขึ้น หรือถ้าเป็นหญิงที่ยังไม่แต่งงานแต่มีการตั้งครรภ์ก่อน ชุดที่สวมใส่ก็จะเป็นชุดที่มีลักษณะคล้ายชุดคลุมท้อง แต่มีสีสันและรูปแบบเหมือนชุดที่หญิงสาวต้องใส่ก่อนแต่งงาน ส่วนผู้ชายนั้น เมื่อแต่งงานแล้ว บริเวณเสื้อที่ใส่ก็จะมีพู่ห้อยติดลงมาเสมอชายเสื้อ หรือจะไม่ใส่ก็ได้ เพราะผู้ชายชาวกะเหรี่ยงนั้นส่วนมากมีอาชีพที่ต้องทำงานหนัก จึงมีการอนุญาตให้ใส่ชุดที่ทะมัดทะแมงเหมาะกับการทำงานได้

แต่ถ้าหากมองลึกลงไปกว่าเรื่องการแต่งกายก็จะพบว่าเรื่องของการประพฤติปฏิบัติตนของชายและหญิงนั้นก็น่าตกใจไม่แพ้กัน เพราะว่าสำหรับหญิงและชายที่ยังไม่ได้แต่งงาน การพบเจอหรือการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน หากไม่มีความจำเป็นแล้วละก็แทบจะน้อยมากต่างจากคนในปัจจุบันที่เดินสามารถจับมือ หรือกอดกันได้อย่างเปิดเผยโดยไม่ถูกมองว่าแปลกแยกหรือเป็นเรื่องที่ผิด แต่หญิงชาวกะเหรี่ยงนั้นแทบจะไม่มีโอกาสที่พบเจอชายสองต่อสองเลย โอกาสเดียวที่จะสามารถพูดคุยเพื่อทำความรู้จักได้นั้นคือตอนที่มีงานศพ เพราะในเวลากลางคืนนั้นหญิงสาวจะเดินไปรอบ ๆ ศพแล้วร้องเพลงกัน จึงถือว่าเป็นช่วงเวลาทอง ที่หนุ่มสาวจะมีโอกาสสร้างความประทับใจให้กับอีกฝ่าย พูดได้เลยว่างานศพของ ชาวกะเหรี่ยงสำหรับหญิงสาวนั้นหาใช้ช่วงเวลาที่จะมาโศกเศร้าไม่ แต่เป็นช่วงที่จะมาเกี้ยวพาราสีกันเสียมากกว่า ถ้าหากหญิงชายมีการพบเจอกัน และทำการได้เสียกันก่อนแต่งแล้วนั้นสำหรับชาวกะเหรี่ยงถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง น่าละอาย เสื่อมเสียต่อวงศ์ตระกูลและต้องแต่งงานกันทันทีอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

อ่านมาถึงตรงนี้แล้วก็ยิ่งทำให้อยากทราบไปอีกว่าอะไรกันคือที่มาของประเพณี และวัฒนธรรมแบบนี้ นอกจากนี้ยังอดตื่นเต้นไปด้วยไม่ได้จากการที่ ชาวกะเหรี่ยงจะค่อย ๆ เปิดรับโลกภายนอกมากขึ้น ดูจากการที่มีการอนุญาตให้ชายในเผ่าของตนนั้นแต่งตัวตามแฟชันหรือแต่งตัวที่เหมาะสมกับงานที่ตนทำ ไม่แน่ในอนาคตอันใกล้นี้เราอาจจะได้เห็นหญิงสาวชาวกะเหรี่ยงแต่งตัวตามแฟชันและไปมาหาสู่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชายอื่นในเผ่าของตนอย่างเปิดเผยด้วยเช่นกัน....

ข้อมูลจาก

ประเพณีและข้อห้ามของชาวกะเหรี่ยง จาก www.sopa2006.wordpress.com

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

“ลูย์ดมิลา ปาฟลิเชนโก” วีรสตรีผู้อยู่เหนือการแบ่งแยกเพศกำเนิด

เรื่องโดย อินทัช เอี่ยมโอภาส
ภาพโดย spectator.co.uk

ความสูญเสีย การเข่นฆ่า การนอนรอคอยความตายอย่างไร้ซึ่งความหวัง ล้วนเป็นผลพวงที่มาจากภัยสงคราม แต่ทว่าในหลาย ๆ ครั้งสงครามได้เปลี่ยนช่วงเวลาอันเลวร้ายเหล่านั้นให้กลายเป็นช่วงเวลาแห่งการสร้างวีรบุรุษและวีรสตรี ผู้ทำประโยชน์ให้แก่บ้านเกิด สมควรได้รับการยกย่องไม่ว่าจะเกิดเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย ตัวอย่างเช่นเธอคนนี้ “ลูย์ดมิลา ปาฟลิเชนโก”

วันที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2459 คือวันที่สาวน้อยลูย์ดมิลาลืมตาดูโลกเป็นครั้งแรก เธอเกิดที่เมืองบิลาเซอร์ควาซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ในสหภาพโซเวียต (ปัจจุบันตั้งอยู่ในประเทศยูเครน) เมื่อเธอเติบโตจนมีอายุได้ 14 ปี จึงเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่ครอบครัวปาฟลิเชนโกจะได้หอบข้าวหอบของเพื่อย้ายเข้าสู่เมืองเคียฟ (ปัจจุบันคือเมืองหลวงของประเทศยูเครน) มหานครที่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านโรงงานอุตสาหกรรม นอกจากนี้เมืองเคียฟยังถือเป็นเมืองแห่งจุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์หน้าใหม่ที่กำลังจะถูกจารึกจากการตัดสินใจอันเด็ดเดี่ยวของลูย์ดมิลาจากความต้องการที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมอาสาสมัครเพื่อให้ความร่วมมือกับกองทัพบก ทัพอากาศและทัพเรือใน ฐานะนักแม่นปืนสมัครเล่น

โดย ผู้ใช้ทดไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ในปี พ.ศ. 2484 ขณะที่ลูย์ดมิลาในวัย 24 ปี กำลังศึกษาอยู่ ณ มหาวิทยาลัยเคียฟ สาขาประวัติศาสตร์ชั้นปีที่ 4 อยู่นั้น ความสงบสุขของสหภาพโซเวียตอันเกรียงไกรต้องสั่นคลอนและถูกทำลายลง การพักรบระหว่างสองขั้วอำนาจทางการเมืองไร้ซึ่งความหมายอีกต่อไป เมื่ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์ผู้นำแห่งกองทัพนาซีเยอรมันเริ่มปฏิบัติการบาร์บารอสซา ส่งทหารเอสเอสและแวร์มัคท์นับล้านนายพร้อมด้วยรถถังนับแสนคันเคลื่อนพลเข้าสู่โซเวียต หมายจะผนวกดินแดนค้อนเคียวแห่งนี้เข้ากับอาณาจักรไรช์ที่ 3 ให้เป็นปึกแผ่นเดียวกัน แต่ทว่าวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการรุกรานครั้งนี้คือ น้ำมันที่เปรียบดั่งขุมทรัพย์อันล้ำค่าแห่งเทือกเขาคอเคซัส เพื่อเป็นเชื้อเพลิงให้กองทัพยานเกราะของฮิตเลอร์สามารถทำสงครามในครั้งนี้ต่อไปได้

การรุกรานของทัพนาซีครั้งนี้ทำให้ลูย์ดมิลาไม่อาจอยู่เฉยและรอดูประเทศของเธอล่มสลายไปต่อหน้าต่อตา เธอจึงตัดสินใจกระทำสิ่งที่ห้าวหาญเกินกว่าที่ลูกผู้หญิงคนหนึ่งจะกระทำได้ คือ การเข้าร่วมกองทัพเพื่อปกป้องบ้านเกิดเมืองนอน แต่ในยุคสมัยนั้นดูเหมือนว่ากองทัพแดงจะไม่ต้อนรับทหารหญิงสักเท่าไรนัก เธอมักถูกกลุ่มทหารชายสบประมาทว่า *"จับปืนเป็นหรือเปล่า?"* หรือไม่ก็ *"ไปเป็นพยาบาลน่าจะเหมาะกว่า"* ถึงแม้เธอจะแสดงใบจบจากการเป็นสมาชิกของสมาคมอาสาสมัครเพื่อให้ความร่วมมือกับกองทัพบก ทัพอากาศและทัพเรือต่อหน้าพวกเขาแล้วก็ตาม เธอไม่ได้รับโอกาสหรือแม้กระทั่งการยอมรับเพียงเพราะเธอเป็นสตรีเพศ

'ความพยายามไม่เคยทำร้ายใคร' ลูย์ดมิลาไม่รอช้าที่จะทำทุกวิถีทางเพื่อพิสูจน์ตัวเองเพื่อให้รับการยอมรับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพแดง โดยการแสดงทักษะการยิงปืนเมื่อครั้งที่เธอยังเป็นอาสาสมัครให้ทหารในกองทัพได้เห็น ด้วยการใช้ปืนไรเฟิลกึ่งอัตโนมัติเอสวีที-40 สังหารทหารเยอรมัน 2 นาย ผลลัพธ์ของการกระทำดีเกินคาด ผลงานในครั้งนี้ผลักดันให้ลูย์ดมิลาได้เป็นหนึ่งในอาสาสมัครชุดแรกที่เข้าร่วมกับกองทัพได้สำเร็จ นอกจากนี้ด้วยความแม่นยำในการยิงของเธอที่ไม่เป็นสองรองใครส่งผลให้ลูย์ดมิลา ได้รับการคัดเลือกเข้าสังกัดหน่วยพลซุ่มยิงที่ 25 แห่งกองทัพโซเวียตดังที่เธอคาดหวังไว้

หลังจากที่เธอเข้ารับตำแหน่งได้ไม่นานลูย์ดมิลาถูกส่งไปปฏิบัติภารกิจในสมรภูมิสุดหฤโหดไม่ว่าจะเป็นการล้อมที่มอลเดเวีย (ปัจจุบันคือสาธารณรัฐมอลโดวา) หรือการล้อมเมืองโอเดสซา ทว่าสงครามที่กินระยะเวลากว่า 2 เดือนครึ่งไม่สามารถพรากชีวิตเธอไปได้ แต่กลับกลายเป็นว่าเธอต่างหากที่เป็นผู้นำความหายนะมาสู่กองทัพเยอรมัน 187 ศพ คือตัวเลขที่เธอบันทึกไว้ว่าได้ปลิดชีพพวกเขาจากการรบทั้ง 2 สมรภูมินี้

เมื่อเมืองโอเดสซาปลอดภัยจากกองทัพนาซีเยอรมัน หน่วยของลูย์ดมิลาถูกส่งไปช่วยรบต่อในสมรภูมิที่เธอยกให้เป็นการรบครั้งที่นับว่าหินที่สุดในชีวิต นั่นคือ การล้อมเซวาสโตโพล สถานที่ตั้งอยู่บนคาบสมุทรไครเมีย ในทะเลดำ ซึ่งปฏิบัติการในครั้งนี้กินระยะเวลานานถึง 8 เดือน ส่วนที่ยากที่สุดของภารกิจในครั้งนี้ไม่ใช่ระยะเวลาปฏิบัติการ แต่เป็นพลซุ่มยิงของฝ่ายตรงข้าม เนื่องจากชื่อเสียงและผลงานที่เธอสร้างไว้นั้นโด่งดังไปไกลถึงเบอร์ลิน จนมีคำสั่งให้เก็บเธอเสีย มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เธอเสียท่าโดนแรงระเบิดของปืนครกจากฝ่ายศัตรูจนได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่เคราะห์ยังดีที่เธอได้รับการช่วยเหลืออย่างทันท่วงที ผิดกับคู่หูของเธอที่โดนแรงระเบิดจากปืนครกจนเสียชีวิต และนี่เป็นเหตุที่ทำให้เธอคิดจะล้างแค้นให้กับคู่หูของเธออย่างไม่เกรงกลัวต่อความตาย โดยหน่วยของเธอเหลือทหารที่รอดชีวิตเพียง 500 นายเท่านั้น

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง สภากองทัพบกยืนยันว่าเธอได้สังหารทหารฝ่ายนาซีไปทั้งสิ้น 309 ศพ ในจำนวนนี้เป็นพลซุ่มยิงของฝ่ายนาซีไปแล้ว 36 ศพ ความดีความชอบที่เธอสร้างไว้บนผืนแผ่นดินโซเวียต ทำให้เธอได้รับเหรียญกล้าหาญมากมายไม่ว่าจะเป็นเหรียญออเดอร์ ออฟ เลนิน 2 เหรียญ เหรียญป้องกันเมืองโอเดสซา เหรียญป้องกันเมืองเซวาสโตโพล เหรียญชัยชนะสงครามเหนือเยอรมนี และเหรียญวีรบุรุษ/สตรีแห่งโซเวียตที่นับเป็นเหรียญรางวัลทรงคุณค่าสูงสุดของทหารหาญ ซึ่งในภายหลังเธอมักถูกนำมาเปรียบเทียบกับวาซีลี ไซเซฟ สไนเปอร์ฝีมือระดับพระกาฬอันหาตัวจับได้ยากอยู่บ่อยครั้งเช่นกัน

สิ่งที่ลูย์ดมิลาได้ฝากไว้ให้กับคนรุ่นหลังนั้นช่างแสนล้ำค่า การแบ่งแยกบทบาทหน้าที่ในการปกป้องรักษาประเทศเพียงเพราะเพศกำเนิดที่ต่างกันเป็นวิธีการคิดที่ไม่ถูกต้อง เพราะลูย์ดมิลาไม่เพียงแต่จะสร้างความปั่นป่วนให้กับกองทัพนาซีและทำให้งานของกองทัพแดงในการป้องกันเมืองง่ายขึ้นเท่านั้น การแสดงศักยภาพของเธอสามารถทำให้ทุกฝ่ายหันมายอมรับ และต้องหันกลับมาพิจารณาเกี่ยวกับการวางตำแหน่งหน้าที่ให้เหมาะสมกับเพศกำเนิดที่พวกเขาเชื่อว่าถูกต้องเสมอมา ในบางครั้งอาจไม่ถูกต้องเสมอไป ถ้าหากลูย์ดมิลาไม่ได้เข้าร่วมกองทัพโซเวียตในวันนั้น เราก็ไม่อาจทราบได้ว่าเมืองโอเดสซา เซวาสโตโพล หรือแม้กระทั่งสหภาพโซเวียตเองในขณะนั้นจะเป็นเช่นไร

ข้อมูลจาก
ตำนานสไนเปอร์หญิงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์สงครามโลกครั้งที่ 2
จาก www.wtfintheworld.com

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

บอนไซ วัฒนธรรมแบ่งชนชั้น

เรื่องโดย นิติภูมิ ภาคภูมิเจริญสุข
ภาพโดย ธมลวรรณ วันแรก

วัฒนธรรมในบางครั้งภาพลักษณ์ดั้งเดิมจะถูกบิดเบือน เกิดเปลี่ยนเป็นสิ่งที่มีนัยยะต่างจากเดิม บอนไซเองก็เป็นหนึ่งในวัฒนธรรมที่มนุษย์ได้จัดแยกประเภทจนเกิดความเข้าใจใหม่ขึ้นมา หากจะยกตัวอย่างประเทศในแถบเอเชียอย่างประเทศญี่ปุ่น และประเทศไทย ทั้งสองประเทศต่างสร้างภาพลักษณ์ของบอนไซขึ้นมาใหม่ตามบริบททางสังคมอย่างการแบ่งชนชั้นแทนทั้งที่ไม่เป็นความจริง

ประวัติของบอนไซเริ่มจากสมัยราชวงศ์ถัง (พ.ศ. 1161 - 1449) ของจีน มีบันทึกกล่าวถึงการจัดสวนที่ประกอบด้วยหิน และต้นไม้ในภาชนะ ถูกเรียกกันว่า ‘เผินจิ่ง’ ต่อมาได้แพร่หลายออกไปยังประเทศญี่ปุ่นช่วงยุคเฮอัน (พ.ศ. 1337 - 1728) หลังจากประเทศญี่ปุ่นรับเอาเผินจิ่งเข้ามาไม่นาน ชาวญี่ปุ่นได้เปลี่ยนคำเรียกเป็น ‘บอนซัง’ ที่สื่อความหมายถึงการนำวิวทิวทัศน์ใส่ลงในกระถาง จนกระทั่งเวลาต่อมาก็ได้เพี้ยนกลายมาเป็นคำว่า ‘บอนไซ’ ในท้ายที่สุด

บอนไซ เป็นการนำคำว่า ‘บอน’ ซึ่งแปลว่ากระถาง และคำว่า ‘ไซ’ ซึ่งแปลว่าการปลูก มาประกอบเข้าด้วยกัน แม้ว่าจะรับวัฒนธรรมการปลูกต้นไม้ในกระถางจากจีน แต่ญี่ปุ่นได้พัฒนาวิธีการเลี้ยง และวิสัยทัศน์ของการเลี้ยงบอนไซให้สอดคล้องกับปรัชญาของนิกายเซน (นิกายในศาสนาพุทธฝ่ายมหายาน เน้นการฝึกตนให้มีจิตใจที่สงบ และประณีต) บอนไซจึงเป็นงานศิลปะตามฉบับของชาวญี่ปุ่นที่แพร่หลายจนกลายมาเป็นวัฒนธรรม การปลูกบอนไซผู้ปลูกจะต้องทำการดัดแปลงกิ่งของบอนไซด้วยลวด หรือเชือกให้มีลักษณะคล้ายกับต้นไม้ใหญ่ทั่วไปที่เราไม่สามารถปลูกลงในกระถางได้อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด บอนไซจึงเปรียบเสมือนเป็นต้นไม้ใหญ่ที่ถูกย่อส่วนลงมาอยู่ในกระถางนั่นเอง

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ช่วงที่วัฒนธรรมบอนไซของญี่ปุ่นเริ่มได้รับความนิยมในยุคคามาคุระ (พ.ศ. 1728 - 1876) ยุคนั้นเป็นการสร้างภาพลักษณ์ต่อบอนไซว่าเป็นวัฒนธรรมของกลุ่มชนชั้นสูง และซามูไร เนื่องจากการปลูกบอนไซจำเป็นต้องใช้ระยะเวลานาน ดังที่ได้กล่าวไว้ คือผู้ปลูกต้องใช้ทั้งความทุ่มเท และความเพียรในการปลูกบอนไซที่เป็นศิลปะละเอียดอ่อน หากไม่ใช่ชนชั้นสูงที่มีเวลาว่างมากพอ ย่อมไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการปลูกบอนไซ อีกกลุ่มคือซามูไร ซึ่งในยุคคามาคุระนี้เป็นยุคที่ซามูไรเฟื่องฟูมากที่สุด ถึงขั้นก่อตั้งกลุ่มคณะที่ปกครองโดยซามูไร และเข้าไปควบคุมรัฐบาล ซึ่งถือเป็นครั้งแรกที่ชนชั้นนักรบได้ขึ้นครองตำแหน่งชั้นสูงของญี่ปุ่น หลังจากมีอำนาจก็ได้รับเอาวัฒนธรรมของกลุ่มชนชั้นสูงมาใช้เอง ซึ่งบอนไซก็เป็นหนึ่งในนั้น พูดได้ว่าซามูไรถือเป็นชนชั้นสูงอีกกลุ่มหนึ่ง คงไม่ต้องพูดถึงคนธรรมดาทั่วไปที่ต้องใช้ชีวิตหาเช้ากินค่ำ ยิ่งเป็นช่วงที่มีภาวะสงคราม แค่ทำงานหาเลี้ยงปากท้องก็ยังลำบาก อีกทั้งบอนไซยังเป็นเพียงงานอดิเรกไว้ช่วยขัดเกลาจิตใจเท่านั้น นอกจากนั้นก็ไม่ได้มีผลตอบแทนกลับมาจึงไม่คุ้มกับเวลาที่เสียไป คนส่วนใหญ่ในยุคนั้นจึงมองบอนไซเป็นวัฒนธรรมที่ชนชั้นล่างทำความเข้าใจ และรับมาใช้ได้ยาก

แม้บอนไซจะเป็นที่นิยมของกลุ่มชนชั้นสูงญี่ปุ่น แต่เนื่องจากมีความยุ่งยากสูง ทำให้ในยุคเมจิ (พ.ศ. 2411 - 2455) บุคคลที่เลี้ยงบอนไซจึงเหลือแต่พวกที่ใจรักมากเท่านั้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นคนในช่วงสูงวัยที่พอจะมีเวลาเหลือพอสำหรับการเลี้ยงดู กระทั่งในช่วงยุคเฮเซ (พ.ศ. 2533 – ปัจจุบัน) บอนไซเริ่มเป็นที่นิยมในหมู่ชาวต่างชาติจนปรากฏอยู่ในสื่อต่าง ๆ ทั่วโลก ตลาดบอนไซจึงเริ่มก่อตัวขึ้นในหลายประเทศ โดยเฉพาะกรุงโตเกียวที่ญี่ปุ่น ทำให้ความสนใจในหมู่คนญี่ปุ่นค่อย ๆ ฟื้นกลับมาอีกครั้ง เนื่องจากในปัจจุบันวัตถุดิบการปลูกบอนไซอาทิ กระถาง พันธุ์ไม้ หรือกระทั่งลวดดัด สามารถจัดหาได้สะดวก และมีประสิทธิภาพมากขึ้น คนญี่ปุ่นทั่วไปจึงสามารถทำความเข้าใจเกี่ยวกับบอนไซ และนำมาคลุกคลีในชีวิตประจำวันได้อย่างไม่เสียผลประโยชน์เท่าในสมัยก่อน ทำให้เราสามารถมองเห็นบอนไซประดับสถานที่ต่าง ๆ กันได้อย่างเป็นปกติในญี่ปุ่น

สำหรับประเทศไทย สมัยก่อนคงเทียบได้ว่าเป็น ‘ไม้ดัด’ ซึ่งมีกันมานานแล้วตั้งแต่สมัยสุโขทัย ส่วนบอนไซนั้น นักวรรณคดีไทยคาดว่าเริ่มรู้จักกันในสมัยอยุธยา โดยอิงจากหลักฐานเอกสารอย่างวรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผนที่มีบอนไซปรากฏในเรื่อง ในสมัยนั้นคนไทยจะเข้าใจว่าบอนไซเป็นหนึ่งในประเภทของไม้ดัดที่เรียกว่า ‘ไม้ญี่ปุ่น’ อีกที ผู้คนสมัยก่อนไม่ได้ให้ความสนใจกับไม้ดัดกันมากนัก จะมีเพียงในกลุ่มเจ้าขุนมูลนายเท่านั้นที่ทำเป็นกิจกรรมยามว่าง ซึ่งจะเห็นได้ว่ากระทั่งไม้ดัดในไทยก็ยังคงเข้าถึงเฉพาะชนชั้นสูง ตรงจุดนี้ประเทศไทยมีความคล้ายคลึงญี่ปุ่นเนื่องด้วยปัจจัยเรื่องของเวลาเหมือนกัน เหตุที่เป็นแบบนั้นก็เพราะ การเลี้ยงไม้ดัดเป็นสิ่งที่ยุ่งยาก ใช้เวลานาน 4 - 5 ปีถึงจะได้ไม้ดัดสักต้น ซึ่งแน่นอนว่าบอนไซที่ถูกเรียกว่าไม้ญี่ปุ่นในขณะนั้นก็ถูกมองไม่ต่างกัน อีกทั้งบอนไซยังไม่แพร่หลายในวงกว้าง เพราะนำเข้าประเทศไทยโดยผ่านพวกขุนนางที่ติดต่อค้าขายกับพ่อค้าชาวญี่ปุ่นอีกที ภาพลักษณ์ที่คนไทยมองบอนไซจึงเป็นกิจกรรมสำหรับผู้ที่มีฐานะ หรือฐานันดรชั้นสูงเท่านั้น

ต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ เวลานั้นผู้คนที่สนใจเกี่ยวกับบอนไซแบ่งเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มคนที่เคยเลี้ยงไม้ดัดมาก่อน และกลุ่มคนที่มีความสนใจศิลปะ ซึ่งเห็นได้ว่าระยะหลังเริ่มไม่ได้มีเพียงชนชั้นสูงอีกแล้วที่รับเอาวัฒนธรรมนี้มาใช้ จนในปัจจุบัน ชุมชนคนรักบอนไซในไทยได้เติบโตอย่างต่อเนื่อง คนไทยบางคนเริ่มที่จะหันมาขายบอนไซเป็นอาชีพ ไม่ใช่เพียงแค่งานอดิเรก แต่ถึงแบบนั้นราคาบอนไซยังขึ้นอยู่กับรูปร่างและพันธุ์ไม้ที่ปลูก ถ้าเป็นพันธุ์ไม้ทั่วไปอย่างต้นมะขาม ราคาจะตกอยู่หลักร้อยถึงหลักพัน แต่ถ้าเป็นพันธุ์ไม้ที่ขายได้ราคาแพงอย่างต้นสนชิปากุ ราคาจะอยู่ในหลักพันขึ้นถึงหลักหมื่นแต่ขั้นตอน และระยะเวลาการเลี้ยงดูจะมากเป็นเท่าตัว อาชีพนี้จึงยังมีน้อยในประเทศไทย แต่ก็ช่วยส่งเสริมให้คนทั่วไปที่ไม่รู้จักบอนไซได้รู้จักกันมากขึ้น

เราจะเห็นได้ว่าทั้งประเทศญี่ปุ่น และประเทศไทย ในสมัยก่อนต่างให้ภาพลักษณ์ต่อวัฒนธรรมบอนไซที่สื่อถึงการแบ่งแยกชนชั้น ทำให้คนส่วนใหญ่มองว่าบอนไซเหมาะสำหรับกลุ่มคนบางกลุ่มในสังคมเท่านั้น แต่ปัจจุบันบอนไซเริ่มที่จะเข้าไปอยู่ในชีวิตประจำวันมากขึ้นหากเทียบกับสมัยก่อน อีกทั้งยังได้รับความนิยมจนแพร่หลายจากเอเชียไปทั่วโลก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่เพียงแต่ชนชั้นสูงก็สามารถรับเอาวัฒนธรรมนี้มาใช้ได้โดยไม่มีการแบ่งแยกอีกต่อไป

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ข้อมูลจาก
เจาะสามมิติเรื่องบอนไซ จาก www.chotiroskovith.blogspot.com
รู้รอบเรื่องบอนไซญี่ปุ่น www.allabout-japan.com

หนึ่งเป้าหมาย หลายทีมเชียร์

เรื่องโดย อินทัช เอี่ยมโอภาส
ภาพโดย 20TU01

เมื่อเสียงนกหวีดแรกของเกมการแข่งขันดังขึ้น เสียงเชียร์ดังกึกก้องกังวานไปทั่วทั้งบริเวณ บนอัฒจันทร์ยังคับคั่งไปด้วยเหล่าแฟนบอลผู้ตกหลุมรักทีมฟุตบอลที่ตนเชียร์อย่างหมดหัวใจ เมื่อสิ้นเสียงนกหวีดสุดท้ายกีฬาย่อมมีทั้งผู้แพ้ และผู้ชนะ บ่อยครั้งเมื่อการแข่งขันสิ้นสุดลงมักจะลงเอยด้วยการทะเลาะวิวาททั้งในและนอกสนาม เนื่องจากไม่สามารถทำใจยอมรับผลการตัดสินได้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ทัศนคติของเหล่าผู้มีใจรักในทีมฟุตบอลทั้งหลายต่างให้ความหมายต่อฟุตบอลว่าเป็นมากกว่าเกมกีฬา ยิ่งเป็นสโมสรฟุตบอลที่เปรียบดั่งตัวแทนของเกียรติยศและศักดิ์ศรีของเหล่าแฟนบอลที่หยามกันไม่ได้ด้วยแล้ว จึงทำให้อารมณ์ร่วมหลังจากดูเกมการแข่งขันจบแล้วยังคงหลงเหลืออยู่ และเป็นประเด็นที่เหล่าแฟนบอลมักพูดถึงต่อ ๆ กันในวันถัดมา

แน่นอนว่าเป้าหมายของการเชียร์สโมสรฟุตบอลที่ตนรักต้องมองไปถึงเรื่องความสำเร็จ จึงมีเพียงแต่สโมสรยักษ์ใหญ่เท่านั้นที่คั่วแชมป์กันเองอย่างสนุกสนาน ทีมนอกสายตาจึงมักถูกมองข้ามจนเป็นเรื่องปกติ คำถามคือ ถ้าเป็นแบบนี้จะเชียร์สโมสรที่อ่อนกว่าไปทำไม คำตอบคือ นี่แหละเสน่ห์ของฟุตบอล วัฒนธรรมการเชียร์ฟุตบอลโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายในประเทศตนเอง พวกเขาจะเลือกเชียร์สโมสรที่สังกัดในนามบ้านเกิดเป็นอันดับแรก แม้สโมสรเหล่านั้นจะประสบความสำเร็จ มีประวัติศาสตร์อันยาวนานให้น่าติดตาม หรือเป็นสโมสรรองบ่อนตลอดไปก็ตาม ตัวอย่างเช่นสโมสรโบรุสเซีย ดอร์ทมุนด์ ในประเทศเยอรมนี ไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่านี่คือสโมสรที่ดีเป็นเบอร์ต้น ๆ ของยุโรป แม้ความสำเร็จจะมีไม่มากนัก แต่สิ่งที่ทำให้ดอร์ทมุนด์เป็นที่จดจำต่อเหล่าแฟนบอลทั่วโลกกลับเป็นกองเชียร์ของพวกเขาที่หลั่งไหลเข้ามาชมทีมโปรดโดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในโลกกว่า 80,000 คนต่อนัด และหลาย ๆ สโมสรต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าสนามที่พวกเขาไม่อยากลงทำการแข่งขันด้วยมากที่สุดคือสนาม Signal Iduna Park (สนามเหย้าของสโมสรโบรุสเซีย ดอร์ทมุนด์) เพราะการแปรอักษรสุดอลังการของทีมนี้ที่เรียกว่า ‘The Yellow Wall’ ทำให้นักเตะทีมคู่แข่งขวัญเสียทุกครั้งเมื่อได้เห็น

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

อย่างไรก็ตามการหยิบเอาวัฒนธรรมการเชียร์ฟุตบอลมาจากฝั่งต่างประเทศควรนำมาอย่างพอเหมาะพอควร เมื่อได้รับชมภาพบรรยากาศทั้งก่อนและหลังเกมการแข่งขัน เราอาจจะได้เห็นมิตรภาพที่แฟนบอลทั้ง 2 ทีมมีให้แก่กันด้วยการทำกิจกรรมร่วมกัน ตัวอย่างเช่น ศึกฟุตบอลโลก 2018 ในรัสเซียที่เพิ่งปิดฉากลงหลังเกมการแข่งขันคู่ระหว่างทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติเซเนกัล แฟนบอลทั้ง 2 ทีมได้ทำสิ่งที่น่าจดจำร่วมกัน ซึ่งเหล่าแฟนบอลทั่วโลกควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง นั่นคือการที่พวกเขาช่วยกันเก็บขยะที่เกลื่อนกลาดบนอัฒจันทร์ น่าแปลกที่เรื่องเช่นนี้เป็นสิ่งที่ควรพึงกระทำ แต่กลับไม่ค่อยได้เห็นภาพเหล่านี้สักเท่าไรนัก

แม้แต่ในประเทศไทยเอง เหล่าแฟนบอลช้างศึกได้สร้างความทรงจำดี ๆ ให้กับเหล่าแฟนบอลอิรักเป็นของขวัญในการมาเยือน ทั่วโลกต่างรู้ดีว่าประเทศอิรักประสบกับภัยสงครามภายใน การก่อการร้ายและการแทรกแซงทางการเมืองของประเทศสหรัฐอเมริกามาเป็นเวลายาวนาน ในการแข่งขันเมื่อปี พ.ศ. 2558 แฟนบอลชาวไทยได้ทำป้ายโดยมีข้อความเขียนว่า ‘Iraq, We hope peace is coming back soon’ นี่จึงเป็นเหตุให้แฟนบอลชาวอิรักประทับใจเหล่าแฟนบอลชาวไทยเป็นอย่างมากพร้อมอวยพรให้ทีมชาติไทยเข้ารอบฟุตบอลโลกรอบคัดเลือก แม้จะเป็นการยากก็ตาม แต่อย่างไรก็ดี วัฒนธรรมการเชียร์ฟุตบอลไม่ได้มีเพียงภาพความทรงจำอันงดงาม การทะเลาะวิวาทจากแฟนบอลหัวรุนแรงอันเนื่องมาจากการจงเกลียดจงชังทีมคู่อริจนเข้ากระดูกดำยังเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่แก้ไม่ตก

แม้จะมีความชื่นชอบในทีมฟุตบอลแตกต่างกัน แต่ความชื่นชอบและการใช้อารมณ์ควรเป็นเรื่องที่ต้องแยกออกจากกัน เฉกเช่นกรณีเกมการเมืองของ 2 สโมสรยักษ์ใหญ่ของโลกอย่าง เรอัล มาดริด และ บาร์เซโลน่า สโมสรบาร์เซโลน่าตัวแทนจากแคว้นกาตาลุญญา ดินแดนที่ต้องการแยกตัวออกจากประเทศสเปน และอีกฝั่งหนึ่งคือเรอัล มาดริด ตัวแทนจากเมืองหลวงแห่งประเทศสเปน การแข่งขันของทั้ง 2 สโมสรเปรียบดั่งสงครามทุกครั้งเมื่อลงฟาดแข้ง เพราะนี่คือสงครามตัวแทนของทั้ง 2 ฝ่ายที่เข้าห้ำหั่นกันโดยมีศักดิ์ศรีของทั้ง 2 ดินแดนที่มิอาจเหยียดหยามได้เป็นเดิมพัน นอกจากนี้ยังมีอีกหนึ่งกรณีที่น่าสนใจคือ ศึกวันแดงเดือด เป็นการแข่งขันระหว่างสโมสรแมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ด และคู่ปรับตลอดกาลอย่างสโมสรลิเวอร์พูล ที่ไม่ว่าจะก่อน หรือหลังเกมการแข่งขันเหล่าแฟนบอลของทั้ง 2 สโมสรต้องทำสงครามน้ำลายกันทุก ๆ ครั้ง หากเป็นเพียงสีสันก็คงดี แต่โดยส่วนมากจะเป็นการพูดด่าทอกันด้วยถ้อยคำที่หยาบคายเพื่อต้องการชนะกันแบบเอาเป็นเอาตายเสียมากกว่า ร้ายที่สุดคือการลงไม้ลงมือจนถึงขั้นเสียชีวิตก็เคยเกิดขึ้นมาแล้วในศึกโรม ดาร์บี้ ปี พ.ศ. 2522 คู่แข่งขันระหว่าง โรม่า และลาซิโอ ที่มีแฟนบอลทีมโรม่ายิงพลุแฟลร์ใส่แฟนบอลทีมลาซิโอจนเสียชีวิต สาเหตุเกิดจากการแก่งแย่งชิงดีกันเป็นตัวแทนสโมสรแห่งกรุงโรมที่ต้องแลกมาด้วยชีวิตอย่างไม่น่าให้อภัย

เรื่องราวทั้งหมดที่ได้กล่าวมาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของตัวอย่างแฟนบอลจากทั่วทุกมุมโลกที่มีทั้งดีและไม่ดี ในส่วนของแฟนบอลที่ไม่ดีเป็นเรื่องยากจะทำใจยอมรับสำหรับผู้ที่ไม่รู้จักแยกแยะโลกแห่งความเป็นจริงกับอารมณ์ร่วมเพียงชั่ววูบ และยังลืมไปเสียหมดสิ้นว่าจุดประสงค์ที่แท้จริงของการเชียร์ฟุตบอลคืออะไร รวมไปถึงการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักจากเหตุที่ไม่ควรเกิด ทำให้คำว่า ‘วัฒนธรรมการเชียร์ฟุตบอล’ ถูกมองเป็นเรื่องแง่ลบเสียมากกว่าจากบุคคลภายนอก เพราะอย่างไรก็ตามจุดมุ่งหมายของการเชียร์ทีมที่ตนเองรักคือเพื่อความสนุกสนาน สนับสนุน มิตรภาพ และการเฝ้ามองความสำเร็จของสโมสรที่ตนรักตลอดไป

ข้อมูลจาก
เจาะสามมิติเรื่องบอนไซ จาก www.chotiroskovith.blogspot.com
รู้รอบเรื่องบอนไซญี่ปุ่น www.allabout-japan.com

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

มนุษย์จอมแยก

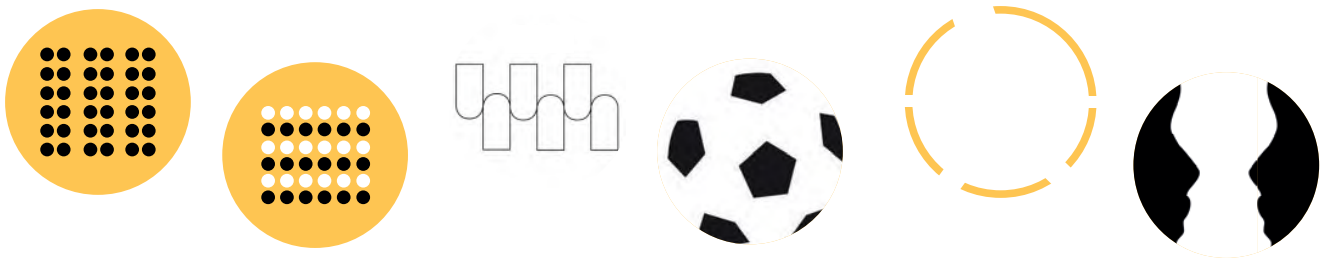

บนพื้นฐานของมนุษย์ มนุษย์มีอุปนิสัยในการช่างแยกจัดหมวดหมู่ หรือเหมารวมอยู่ในตัว ซึ่งนิสัยจอมแยกของมนุษย์เกิดขึ้นโดยที่บางครั้งก็ไม่รู้ตัว เราต่างถูกปลูกฝังให้มีนิสัยการแบ่งแยกตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งกลุ่มกันเล่นกระโดดเชือก แบ่งกลุ่มทำรายงาน การศึกษาในโรงเรียนสอนให้เรามองโลกอย่างเป็นส่วน ๆ ตั้งแต่ระดับประเทศ เชื้อชาติ ศาสนา ไม่แปลกที่เราจะมองเห็นแต่ความแตกต่าง เพราะเราพยายามแยกสิ่งต่าง ๆ ออกจากกัน และด้วยความที่มนุษย์เป็นสัตว์สังคม มนุษย์จึงเริ่มแบ่งแยกตัวเองเป็นกลุ่ม ๆ โดยใช้พื้นฐานทางกายภาพ เชื้อชาติ ชนชั้น สีผิว ศาสนา ไปจนถึงความชอบ หรือรสนิยม เป็นเครื่องมือในการแยกมนุษย์ออกจากกัน และได้นิยามความเป็นกลุ่มก้อนแตกต่างกันไป

แต่รู้หรือไม่ว่า แท้จริงแล้วความเป็นจอมแยกของมนุษย์เกิดจากการรับรู้ของตัวมนุษย์เอง จากทฤษฎีแนวคิดของกลุ่มจิตวิทยาเกสตัลท์ ได้กล่าวไว้ว่า การรับรู้ของคนเราจะจัดสิ่งที่รับรู้เป็นหมวดหมู่ กลุ่มก้อน หรือส่วนรวม คือ แทนที่จะรับรู้รายละเอียดส่วนปลีกย่อยของสิ่งต่าง ๆ คนเรากลับมีการรับรู้ในลักษณะที่เป็นส่วนรวมมากกว่า สมองของมนุษย์มักจะทำงานในกระบวนการของการรับรู้ทางสายตาไม่ใช่การเก็บรวบรวมส่วนย่อยของปฏิกิริยาต่าง ๆ แต่เป็นระบบที่ต่อเนื่องกัน หมายถึงในเวลาที่เรามองสิ่งของ หรือปรากฏการณ์ เราจะมองในรูปแบบความสัมพันธ์ที่ส่วนต่าง ๆ เชื่อมโยงกัน สัดส่วนที่เหมือนกันหรือมีความคล้ายคลึงกันย่อมจะรวมกันเป็นพวกหนึ่ง สัดส่วนที่ไม่เหมือนกัน หรือแตกต่างกันย่อมที่จะแยกเอาไว้ต่างหาก

โดย ผู้ใช้ทวโน
ตาวันหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

โดยหลักการหรือข้อเสนอของเกสตัลท์เป็นที่รู้จักกันดีในวงการจิตวิทยา คือ หลักการจัดระบบการรับรู้ของเวอร์ไทเมอร์ เขาเชื่อว่าบุคคลมองวัตถุทำนองเดียวกับมองปรากฏการณ์ของการเคลื่อนไหว คือ มองรวมกันทั้งหมดไม่ใช่มองเป็นกลุ่มของความรู้สึก ในทุกวันนี้หลักการเรื่องนี้สามารถพบได้ในหนังสือตำราจิตวิทยาแทบทุกกลุ่ม เพราะเป็นกฎและข้อบังคับที่มนุษย์ใช้ในการจัดระบบการรับรู้ของตนเอง ซึ่งมีด้วยกัน 6 แบบ ได้แก่

1. กฎของความใกล้ชิด (Proximity) คือ การที่คนเราจะรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ชิดกันให้ เป็นภาพเดียวกันหรือหมวดหมู่เดียวกัน ตัวอย่างในภาพจะมองเห็นวงกลมเป็นสามกลุ่ม สามหน่วย

2. กฎของความคล้ายคลึง (Similarity) คือ การที่คนเรารับรู้สภาพของเส้นหรือจุดที่คล้ายคลึงกันหรือเหมือนกัน เขาเป็นพวกเดียวกันหรือหมวดหมู่เดียวกัน ในเมื่อวงกลมและจุดต่างปรากฏเป็นพวกเดียวกัน ทำให้มองเป็นแถวมากกว่าจะมองเป็นช่องลงมา

3. กฎของความต่อเนื่อง (Continuity) การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ต่อเนื่องกันไปตามรูป

4. กฎของจุดสิ้นสุด (Closure) สาระสำคัญของกฎนี้มีอยู่ว่า ‘แม้ว่าสถานการณ์หรือปัญหายังไม่สมบูรณ์ อินทรีย์ก็จะเกิดการเรียนรู้ได้จากประสบการณ์เดิมต่อสถานการณ์นั้น’ สิ่งเร้าที่ขาดหายไปซึ่งเราสามารถรับรู้ให้เป็นภาพสมบูรณ์ได้โดยอาศัยประสบการณ์เดิม

5. กฎของการเติมให้สมบูรณ์ (Prägnaze) การต่อเติมให้สมบูรณ์เป็นกฎโดยทั่วไป ของ prägnaze ‘รูปที่ดี’ หรือ ‘good gestalt’ ถ้าคนใดคนหนึ่งวาดรูปวงกลมโดยที่เส้นไม่ต่อกันทั้งหมด คนที่เห็นจะยังคงมองว่าเป็นรูปวงกลมแทนที่จะมองเห็นเป็นรูปแบบเรขาคณิตอื่น ๆ นั่นคือการเชื่อมเส้น เพราะทำให้เป็นรูปแบบที่ดีที่สุด เช่นเดียวกับการที่จะมองเป็นรูปสี่เหลี่ยมทั้งที่เส้นจริง ๆ นั้นไม่ได้ต่อเนื่องกัน

6. ภาพและพื้น (Figure – Ground) 1) ภาพ (Figure) 2) พื้น (Ground) 3) ภาพสองนัย (Reversible figure and ground) การเห็นภาพและพื้นสลับกัน เป็นที่ยอมรับว่าการรับรู้จะมีการรับรู้ในลักษณะของ ‘ภาพ’ (figure) ที่เห็นเด่นออกมาจาก ‘พื้น’ (background)

แสดงให้เห็นว่า ที่กล่าวว่าความจอมแยกของมนุษย์เป็นไปอย่างไม่รู้ตัวคงไม่ผิดมากนัก เพราะว่าการรับรู้ของมนุษย์เกิดจากประสาทสัมผัสซึ่งเป็นไปอย่างอัตโนมัติ

ในแง่ของการแยกจากการรับรู้แล้ว อีกหนึ่งแนวคิดซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการมองความต่างของมนุษย์ และส่งผลให้มนุษย์แบ่งแยกกันเองเพียงเพราะคนอื่นมีความแตกต่างจากตนเองคือ มนุษย์มีความคลั่งในอัตลักษณ์

จากการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดเรื่อง ‘อัตลักษณ์ (Identity)’ ในทางจิตวิทยาสังคม หมายถึง ความสำนึกของแต่ละบุคคลว่าตนเองมีความแตกต่างจากผู้อื่นอย่างไร อัตลักษณ์เป็นคำตอบของคำถามที่ว่า ‘ฉันคือใคร’ และ ‘ฉันคือใครในสายตาผู้อื่น’ ความเป็นอัตลักษณ์ ทำให้มนุษย์มองเห็นความแตกต่างระหว่างตนเองกับคนอื่น

การแบ่งเขาแบ่งเราสามารถเกิดขึ้นได้ทั่วไป ผู้คนทุกหนทุกแห่งมี ‘ความคลั่งอัตลักษณ์’ ดังคำกล่าวของจอห์น ทูบี นักจิตวิทยาวิวัฒนาการ เราทุกคนล้วนอดไม่ได้ เราถูกกำหนดมาแต่กำเนิดให้แบ่งแยกจากความแตกต่างระหว่าง ‘พวกเรา’ กับ ‘พวกเขา’ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ในปี พ.ศ. 2560 เจย์ แวน แบเวล นักประสาทวิทยาศาสตร์สังกัดมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ผู้ศึกษาเรื่องอัตลักษณ์กลุ่ม ได้ทำการทดลองให้ชายหนุ่มคนหนึ่งจำแนกคนจากรูปภาพ 24 ใบ ซึ่งเป็นภาพชายผิวขาว 12 ใบ และภาพชายผิวสีอีก 12 ใบ โดยมีเครื่องสแกนติดตามกิจกรรมที่เกิดขึ้นในสมองของเขาระหว่างที่เชื่อมโยงบุคคลเหล่านั้นกับอัตลักษณ์กลุ่มต่าง ๆ ด้วยความที่ชายหนุ่มถูกเลี้ยงดูและเติบโตขึ้นในสหรัฐฯ เขาจึงอยู่กับการจำแนกเชื้อชาติ ในประเทศของเขามาตลอดชีวิต ดังนั้นเขาจึงทำกิจกรรมหนึ่งซึ่งอยู่ในการทดลองได้ไม่ยาก นั่นคือการจัดแต่ละใบหน้าเข้ากลุ่มตามสีผิว ไม่ผิวดำก็ผิวขาว การทดลองดังกล่าวรวมทั้งการทดลองทำนองเดียวกันอื่น ๆ อีกหลายสิบชิ้นในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ล้วนยืนยันถึงข้อเท็จจริงสำคัญหลายประการที่บ่งชี้ว่า สมองของมนุษย์นั้นมี ‘ความคลั่งอัตลักษณ์’ มากเพียงใด ผลการสแกนสมองสะท้อนข้อเท็จจริงสำคัญประการหนึ่งเกี่ยวกับความชอบรวมฝูงของมนุษย์ (Human Groupishness) กล่าวคือ เรามีเรดาร์อันเฉียบคมคอยเรียนรู้ว่า รอบตัวเรานั้น คนกลุ่มไหนสำคัญต่อเรา กลุ่มไหนที่เราเป็นสมาชิกอยู่ เรดาร์ตัวนี้ทำงานอยู่ตลอดเวลา ท่ามกลางอัตลักษณ์ทางเชื้อชาติ ศาสนา ชนชาติ และอัตลักษณ์อื่น ๆ ของเรา จิตใจของเรายังคงตื่นตัวมองหาความเป็นไปได้ที่จะสร้างพันธมิตรใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา

จากการทดลองและแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ที่ยกขึ้นมาพูดไว้ข้างต้น แสดงให้เห็นว่า มนุษย์มีความสามารถในการรับรู้ในเรื่องการแบ่งแยก จัดหมวดหมู่ หรือทัศนคติต่อผู้คน และสิ่งของแตกต่างกันจนค่อย ๆ กลืนเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์

ไม่เพียงเท่านั้น เมื่อความเป็นจอมแยกของมนุษย์เกี่ยวพันกับความอยู่รอดหรือการดำรงชีวิตของมนุษย์หลากหลายสายพันธุ์ ทำให้นิสัยจอมแยกนี้เข้มข้นขึ้นอย่างไม่รู้ตัว ไม่สามารถที่จะควบคุมได้อีกต่อไป จากการแบ่งแยกเล็ก ๆ กลายเป็นประเด็นที่ใหญ่และกว้างขึ้น นำไปสู่การขัดแย้งและปัญหาทางสังคมในที่สุด

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ประวัติศาสตร์เชื้อชาติ จำแนกเรา

เรื่องโดย รสกร สอนใจ
ภาพโดย towardfreedom.org

เป็นที่น่าแปลกใจว่าในยุคสมัยที่มนุษย์ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีพัฒนาการทางความคิด ยังคงมีเหตุการณ์ความขัดแย้งจากการแบ่งแยกทางเชื้อชาติปรากฏอยู่ในทุกสังคม บางพื้นที่แม้ไม่มีการแสดงออกทางคำพูด แต่การกระทำของคนในสังคมก็เป็นเครื่องบ่งบอกว่าคนให้ความสำคัญกับเรื่องความแตกต่างด้านเชื้อชาติมากเพียงใด

คำว่า ‘เชื้อชาติ’ มักใช้ในการจำแนกมนุษย์ทางกายภาพ และแม้ว่าความหลากหลายทางเชื้อชาติจะเป็นสิ่งที่ติดตัวมาพร้อมกับมนุษย์ตั้งแต่เกิดอย่างเลือกไม่ได้ แต่ในสังคมหลายประเทศทั่วโลกยังคงใช้คำนี้ เพื่อจำแนกมนุษย์ด้วยกันเอง ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้นในหลายพื้นที่ และปัญหาดังกล่าวนั้นไม่ได้จบลงแค่ความเกลียดชังหลายครั้งที่จบลงด้วยความสูญเสีย ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 เพราะลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างจากชาวเยอรมัน การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในสาธารณรัฐรวันดา หรือแม้แต่ความขัดแย้งในไทยบริเวณสามจังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งเป็นเหตุให้มีคนจำนวนไม่น้อยมองว่าคนใส่ฮิญาบจะต้องเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ความรุนแรง รวมไปถึงปัญหาเรื่องชาวโรฮีนจา ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในประเทศเมียนมา ก็ยังเป็นประเด็นรุนแรงที่สังคมกำลังให้ความสนใจอยู่ในขณะนี้ด้วย

ด้ามขวานไทย เหตุใดยังมีบาดแผล ?

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ไม่ว่ากาลเวลาจะเปลี่ยนผ่านมาหลายชั่วอายุคนแล้ว แต่รอยแผลเป็นจากเหตุการณ์ความรุนแรงที่มีสาเหตุมาจากปัญหาทางเชื้อชาติก็ยังคงทิ้งแผลเป็นทางจิตใจเอาไว้เสมอ มีคนเคยกล่าวว่า ‘ประวัติศาสตร์มีไว้เรียนรู้ มิได้มีไว้เพื่อเกลียดชัง’ แต่ปัญหานี้ก็ยังคงเกิดขึ้นเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน แผลที่ยังไม่ได้รับการรักษาเกิดขึ้นที่ปลายด้ามขวานไทยบริเวณสามจังหวัดชายแดนใต้ นอกจากแรงจูงใจของการก่อเหตุจะมาจากนโยบายบางอย่างของรัฐที่ขัดต่อวิถีการดำเนินชีวิตคนในพื้นที่แล้ว อัตลักษณ์ของคนในพื้นที่ซึ่งเป็นเชื้อสายมลายูก็เป็นเหตุสำคัญเช่นกัน หลายครั้งที่มีคนจำนวนไม่น้อยพูดว่า ตนสามารถยอมรับความหลากหลายของเชื้อชาติได้ แต่ความเป็นจริงกลับเป็น การยอมรับอย่างมีอคติ ด้วยความคิดภาพจำของคนแต่ละชาติเป็นภาพตายตัวว่าต้องมีลักษณะเหมือนกันเพื่อความเป็นเอกภาพของประเทศ ชาวมลายูที่อาศัยอยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงกลายเป็นพลเมืองชั้นสองจากการถูกจำกัดการดำเนินชีวิตในหลาย ๆ ด้าน เช่น ให้เปลี่ยนชื่อหรือนามสกุลเป็นแบบไทย ให้เลิกใช้ภาษามลายู และใช้ภาษาไทย ในการเรียน และติดต่อสื่อสาร เป็นต้น ซึ่งประเด็นเหล่านี้ยังมีความเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์เรื่องพรมแดนว่าคนกลุ่มใดอาศัยอยู่ในพื้นที่ไหนมาก่อน ทำให้ชาวมลายูที่ต้องการแยกปลายด้ามขวานออกเป็นรัฐอิสระออกมาเรียกร้องสิทธิในการปกครองตนเอง แต่เมื่อการเจรจาด้วยสันติวิธีก็ยังไม่เกิดผล การก่อความรุนแรงของกองกำลังติดอาวุธของชนกลุ่มน้อยชาวมุสลิมจึงได้เริ่มต้นขึ้นบริเวณสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่งผลให้มีผู้บริสุทธิ์บาดเจ็บและล้มตายไม่น้อย

‘รัฐยะไข่’กับ ‘ด้ามขวานไทย’ มีอะไรเหมือนกัน ?

ความขัดแย้งบริเวณสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่บานปลายสู่เหตุการณ์ความรุนแรงและยืดเยื้อมาจนถึงทุกวันนี้ มีความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์ในรัฐยะไข่ ประเทศเมียนมา โดยความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้เป็นความขัดแย้งระหว่างชาวไทยพุทธกับชาวมุสลิมมลายู ส่วนบริเวณรัฐยะไข่เป็นความขัดแย้งระหว่างกลุ่มพลเมืองพุทธศาสนิกชนกับชาวมุสลิมโรฮีนจา เหตุการณ์ทั้งสองเป็นปัญหาความขัดแย้งทางเชื้อชาติที่ลุกลามมาจากความต้องการแบ่งแยกดินแดนระหว่างชนกลุ่มน้อยกับคนกลุ่มใหญ่ภายในประเทศ รวมถึงชนกลุ่มน้อยทั้งสองกลุ่มยังถูกมองว่ามีความแตกต่างจากพลเมืองทั้งทางเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม

ด้วยสถานการณ์ที่คนภายในรัฐส่วนใหญ่ไม่ยอมรับหลักฐานการมีตัวตนของพวกเขามาตั้งแต่อดีต ชนกลุ่มน้อยเชื้อสายมลายูทางภาคใต้ของไทยและชาวโรฮีนจาในรัฐยะไข่จึงถูกมองว่าเป็นกลุ่มคนพลัดถิ่นที่เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศเท่านั้น ประกอบกับการสร้างชาติสมัยใหม่ทั้งในไทยและเมียนมา ยังส่งผลให้ชนกลุ่มน้อยทั้งสองกลุ่มถูกลิดรอนสิทธิและการมีบทบาททางสังคมในประเทศตนเองแทบทุกด้าน ในกรณีของชาวมุสลิมในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้นั้น แม้ว่าจะได้รับสัญชาติไทยอย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้ว กฎหมายพิเศษที่บังคับใช้ในพื้นที่เพื่อการตรวจสอบด้านความปลอดภัยและป้องกันเหตุรุนแรง ที่อาจเกิดขึ้นก็นับเป็นการล่วงล้ำสิทธิปัจเจกบุคคล เนื่องจากการให้อำนาจพิเศษกับเจ้าหน้าที่รัฐในการตรวจค้น จับกุม คุมขัง และตรวจสอบหลักฐานนอกเหนือจากอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ป.วิอาญา)

สำหรับในรัฐยะไข่ สถานการณ์ของชาวโรฮีนจาอาจกล่าวได้ว่าเลวร้ายยิ่งกว่านั้น จากที่ชนกลุ่มน้อยเหล่านั้นยังไม่ได้รับแม้แต่โอกาสในการถือสัญชาติเป็นพลเมืองของประเทศเมียนมา อีกทั้งยังมีการแบ่งแยกทางเชื้อชาติอย่างเข้มข้น เพราะรูปลักษณ์ทางกายภาพที่แตกต่างจากคนในชาติอย่างเห็นได้ชัด คล้ายคลึงกับคนแขกที่มีพื้นเพมาจากแถบอ่าวเบงกอลของบังกลาเทศ รวมถึงการนับถืออิสลาม หรือพราหมณ์-ฮินดู ยังทำให้ปมปัญหาจากการนับถือศาสนาแตกต่างจากคนส่วนใหญ่เป็นส่วนหนึ่งที่นำไปสู่ความขัดแย้งลุกลามไปจนถึงปัญหาการเหยียดเชื้อชาติด้วย

ความคล้ายคลึงกันอีกประการหนึ่งของสองปัญหาความขัดแย้งนี้ก็คือ การแก้ไขปัญหาด้วยความรุนแรงของรัฐบาล แม้ว่าไทยเราจะลดการกระทำรุนแรงด้วยอาวุธลง แต่ยังคงเหลือด้านนโยบายอยู่ ซึ่งการจัดการของทั้งสองประเทศต่างผลักดันให้เกิดกลุ่มติดอาวุธ-ชนกลุ่มน้อยชาวมลายูที่นับถืออิสลามในภาคใต้ และเกิดกลุ่มติดอาวุธ ‘กองทัพปลดปล่อยชาวโรฮีนจาแห่งอาระกัน หรือ อาร์ซา (ARSA)’ ในรัฐยะไข่ โดยนอกเหนือจากความแตกต่างทางเชื้อชาติ ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญ ที่ทำให้เกิดความขัดแย้งรุนแรง ความกังวล และหวาดกลัวของสังคมเมียนมาต่อการเพิ่มจำนวนประชากรชาวโรฮีนจาก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งเช่นกัน เนื่องจากในอดีตประชากรชาวโรฮีนจามีจำนวนเพียง 8 แสนคน ต่างจากในปัจจุบันที่มีจำนวนกว่า 2 ล้านคน การเพิ่มจำนวนประชากรโรฮีนจาอย่างรวดเร็วนี้ ทำให้พลเมืองในเมียนมามีความกังวลว่าประชากรส่วนใหญ่ในประเทศจะกลายไปเป็นชาวโรฮีนจา ทำให้ปัญหาการเหยียดเชื้อชาติรุนแรงมากขึ้น ชาวเมียนมาจึงมีความต้องการให้รัฐบาลควบคุม และจัดการชาวโรฮีนจาในรัฐยะไข่ มีการนำอาวุธมาใช้เพื่อปราบปราม และขับไล่ชาวโรฮีนจา ส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บ และเสียชีวิตซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็ก และผู้หญิง อีกส่วนหนึ่งที่รอดชีวิตต้องอพยพลี้ภัยออกนอกประเทศกว่า 3 แสนคน จากความขัดแย้งรุนแรงภายในประเทศนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556 การขยายขอบเขตของความขัดแย้งระหว่างพลเมืองพุทธศาสนิกชนในเมียนมากับชาวมุสลิมโรฮีนจา ทำให้ข้าหลวงใหญ่คณะรัฐมนตรีแห่งสหประชาชาติออกประกาศเมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. 2561 ว่าให้เหตุการณ์ในรัฐยะไข่เป็นวิกฤตทางมนุษยชาติที่ร้ายแรงที่สุดในโลก ณ ขณะนี้ และมีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อย่างที่เคยเกิดขึ้นในอดีต

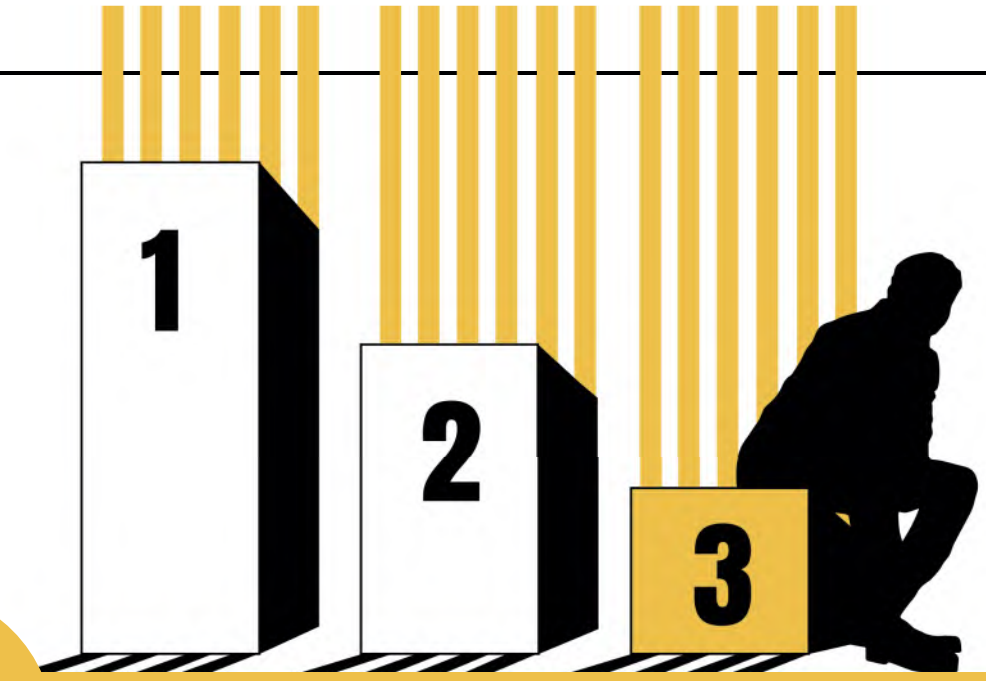
ความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อกลุ่มชาวโรฮีนจาในปัจจุบัน ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกเช่นเดียวกับเหตุการณ์ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าอคติเกี่ยวกับความแตกต่างทางเชื้อชาติยังไม่หายไปไหน และยังคงผูกติดอยู่กับความคิดหรือทัศนคติของคนบางกลุ่มในสังคม

แล้วเราจะอยู่ร่วมกันอย่างไร ?

อาจจะจริงที่ว่ากระบวนการทางความคิดและทัศนคติของมนุษย์ต้องใช้เวลาในการสร้างความเข้าใจเพื่อให้เกิดการยอมรับ แต่สำหรับปัญหาความแตกต่างทางเชื้อชาติที่เกิดขึ้นมาตั้งแต่อดีตนั้น หลายครั้งที่จุดจบมักนำไปสู่ปลายทางของความสูญเสียเสมอ ไม่ว่าจะสูญเสียจำนวนน้อยหรือมาก ทางร่างกายหรือทางจิตใจ แต่การที่มนุษย์เป็นสัตว์สังคม โดยธรรมชาติจึงต้องอยู่ร่วมกันกับคนหมู่มากที่มีความแตกต่างกันแทบจะทุกด้านอย่างเลี่ยงไม่ได้ วิธีแก้ปัญหานอกจากการเรียนรู้ และยอมรับในความต่างนั้น คือการมองเห็นคุณค่า และเคารพความเป็นมนุษย์ของผู้อื่น ไม่ว่าจะเชื้อชาติไหน นับถือศาสนาใด หรือมีประเพณีวัฒนธรรมแบบไหนก็ตาม

ข้อมูลจาก
www.Bbc.com/Thailand
www.isranews.org
www.the101.world
www.Themomentum.co
www.thestandard.co

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

การแบ่งระดับชนชั้น และความเหลื่อมล้ำ

เรื่องโดย ธมลวรรณ วันแรก
ภาพโดย รังสิมันตุ์ เดจ๊ะบูรณ์
huffington1864.rssing.com

การแบ่งชนชั้นเกิดขึ้นจากกลุ่มผู้มีอำนาจในสังคม เป็นการคงไว้ซึ่งสถานะและอำนาจทางสังคมที่สูงกว่ากลุ่มคนอื่น ๆ เพื่อที่จะสามารถเข้าถึงทรัพยากรรวมถึงสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ได้มากกว่าผู้ที่มีอำนาจต่ำกว่า

ไทยกระโดดขึ้น 'อันดับสาม' ประเทศที่มี ความเหลื่อมล้ำมากที่สุดในโลก

ในปัจจุบันระบบชนชั้นมีอยู่ทุกที่ทั่วโลก ไม่เว้นแม้แต่ประเทศไทยของเรา ในเรื่องของชนชั้นในสังคม แม้จะไม่ค่อยพูดหรือยอมรับกันอย่างเปิดเผย แต่ก็เป็นที่รู้กันในทางปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นระบบการศึกษา ระบบอาชีพ หรือระบบราชการ ที่ได้สร้างความเหลื่อมล้ำในสังคม เนื่องจากกลุ่มบุคคลที่มีสถานะ ความสัมพันธ์ทางสังคมและเศรษฐกิจสูงกว่ามักจะได้รับสิ่งที่ดีกว่ากลุ่มคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด

รายงานของ Oxfam เมื่อปี พ.ศ. 2559 กล่าวถึงประเด็นความเหลื่อมล้ำระหว่างคนจนและคนรวยทั่วโลก โดยประเทศไทยนั้นได้ขยับขึ้นจากอันดับที่ 11 จากปี พ.ศ. 2558 มาเป็นอันดับที่ 3 ในปี พ.ศ. 2559 ของประเทศที่มีความเหลื่อมล้ำมากที่สุดในโลก รองจากประเทศรัสเซียและอินเดีย

ปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคมไทยนั้น สิ่งที่เป็นหนึ่งในตัวบ่งชี้ความเหลื่อมล้ำดังกล่าวคือ ประเด็นในเรื่องทรัพย์สินในครอบครอง นั่นคือ 'ที่ดิน' ประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่โดดเด่นในเรื่องเกษตรกรรม แต่เกษตรกรจำนวนมากกว่า 40 เปอร์เซ็นต์ กลับไม่มีที่ดินทำกิน อีกทั้งคนไทยมากกว่า 3 ใน 4 ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินใด ๆ กลายเป็นว่าที่ดินที่เหลือทั้งหมดถูกครอบครองโดยนักธุรกิจบางกลุ่ม ถึง 3.6 ล้านไร่ นั่นแสดงว่าโฉนดที่ดินกว่า 61 เปอร์เซ็นต์อยู่ในมือประชาชนเพียง 10 เปอร์เซ็นต์ที่มีรายได้สูงที่สุด ความเหลื่อมล้ำในด้านนี้นำไปสู่ ความไม่เท่าเทียมด้านการได้รับโอกาสทางศึกษา และทางเลือกในการประกอบอาชีพของประชาชนที่เหลือ

แม้ประเทศไทยจะมีนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่มีจุดประสงค์ที่ดีในการมุ่งพาประเทศก้าวให้พ้นกับดักประเทศรายได้ปานกลาง และลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมในด้านต่าง ๆ แต่ได้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิชาการหลายคน ถึงความพร้อมของคนไทย ในการก้าวเข้าสู่การทำงานในระบบเศรษฐกิจ 4.0 โดยเฉพาะคนกลุ่มชนชั้นแรงงาน จากการสัมมนา Direk's Talk เรื่อง 'ทิศทางการเมืองไทยกับสังคม 4.0' โดยมีนายเสกสรร ประเสริฐกุล อดีตคณบดีคณะรัฐศาสตร์ มธ. เป็นองค์ปาฐกถา เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2559 ได้กล่าวว่า *"ในเรื่องนี้ ประเด็นความเหลื่อมล้ำยังคงเข้ามาเป็นอุปสรรคอย่างเลี่ยงไม่พ้น ถ้าเราดูตัวเลขจากผู้มีงานทำ 37.4 ล้านคน แรงงานในระบบอายุ 40 ปีขึ้นไปนั้นมีถึง 46 เปอร์เซ็นต์ และสัดส่วนแรงงานในระบบ 50.5 เปอร์เซ็นต์ เรียนหนังสือไม่เกินชั้นประถม ในจำนวนนี้มี 1.2 ล้านคนที่ไม่มีการศึกษา ในเมื่อแรงงานครึ่งหนึ่งอายุมาก และมีการศึกษาน้อย การปรับตัวยกระดับทักษะให้เป็นแรงงาน 4.0 คงทำได้ยากทีเดียว"*

ด้วยเหตุนี้ผลกระทบที่เราทุกคนต้องเตรียมพร้อมจากนโยบายไทยแลนด์ 4.0 นั่นคือ ความเสี่ยงในการตกงานของแรงงานไทยที่จะเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากนโยบายไทยแลนด์ 4.0 แม้จะมีข้อดีในเรื่องการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยอำนวยความสะดวก ทดแทนบางอุตสาหกรรมที่ขาดแคลนกำลังคน แต่ก็มีข้อเสียซึ่งส่งผลกระทบโดยตรงกับแรงงานที่มีการศึกษาและทักษะต่ำซึ่งจะมีความเสี่ยงในการถูกเลิกจ้างสูงและถูกทดแทนโดยเทคโนโลยีการผลิตที่มากขึ้นอีกในอนาคต

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ความเหลดเมอ 03/12/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ชาว ‘ชาฏ’ ก่อจลาจล เมื่อ ‘ชั้นวรรณะ’ กินไม่ได้

จากหนังสือ ‘คู่มือเข้าใจชนชั้นวรรณะ ความเหลื่อมล้ำ’ ที่เขียนโดย เจเรมี ซีบรุก ได้อธิบายความแตกต่างของระบบชนชั้นกับระบบวรรณะว่า ‘สังคมวรรณะต่างกับสังคมชนชั้นตรงที่ในสังคมวรรณะเป็นสถานภาพทางสังคมของแต่ละบุคคลที่เป็นสิ่งตกทอดมาจากบรรพบุรุษ และการเลื่อนวรรณะเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้’

แม้ว่าในทางทฤษฎีอินเดียได้ยกเลิกชนชั้นจัณฑาลไปแล้ว แต่ในทางปฏิบัติเป็นเรื่องยาก เนื่องจากวรรณะมีจุดกำเนิดจากการศรัทธาต่อศาสนาของคนในสังคมมาเป็นระยะเวลายาวนาน จึงมิอาจยกเลิกโดยกฎหมายได้ แม้แต่ผู้มีอำนาจอย่างรัฐบาลอินเดีย ก็ยังคงมีการยอมรับระบบชั้นวรรณะในเชิงโครงสร้าง โดยมีการเลือกปฏิบัติ และให้สิทธิพิเศษแก่คนวรรณะต่ำมากกว่าวรรณะสูง เพื่อกระจายโอกาสให้คนวรรณะต่ำ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าอินเดียยังคงยอมรับการจัดการสังคมด้วยชนชั้นวรรณะกันอยู่ดี

วรรณะจัณฑาล ถือเป็นวรรณะที่ต่ำที่สุดในอินเดียยังคงถูกมองว่าเป็นวรรณะที่น่ารังเกียจของสังคม และถูกเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมในเรื่องของสิทธิต่าง ๆ ที่ควรได้รับในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ซึ่งวรรณะจัณฑาลมีอยู่มากในพื้นที่ด้อยพัฒนา เพื่อแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำดังกล่าว ทางรัฐบาลของอินเดียจึงออกแนวปฏิบัติจัดสรรโควตาตำแหน่งงานในภาครัฐบาล และจำนวนที่นั่งนักศึกษาในมหาวิทยาลัยส่วนหนึ่งให้แก่คนที่มาจากวรรณะจัณฑาล และกลุ่มที่เรียกว่า ‘วรรณะล้าหลังอื่น ๆ’ (Other Backward Castes) หรือ ‘โอบีซี’

แต่เรื่องราวยังไม่จบเพียงเท่านี้ เพราะกระบวนการทำงานช่วยเหลือดังกล่าวกลับเป็นชนวนที่ก่อให้เกิดการจลาจลของกลุ่มวรรณะสูงอย่างกลุ่ม ‘ชาวชาฏ’ ณ รัฐหรยาณา เพื่อก่อการประท้วงอ้างสิทธิที่สมควรจะได้รับจากรัฐบาล เดิมทีชาวชาฏเป็นเกษตรกรและเจ้าของที่ดิน ฐานะค่อนข้างร่ำรวย ได้ชื่อว่าเป็นคนในวรรณะสูง แต่ในช่วงหลังได้เกิดภัยแล้ง ส่งผลให้รายได้จากการทำเกษตรกรรมตกต่ำ และชีวิตส่วนใหญ่ของชาวชาฏในหลากหลายพื้นที่ย่ำแย่ลง

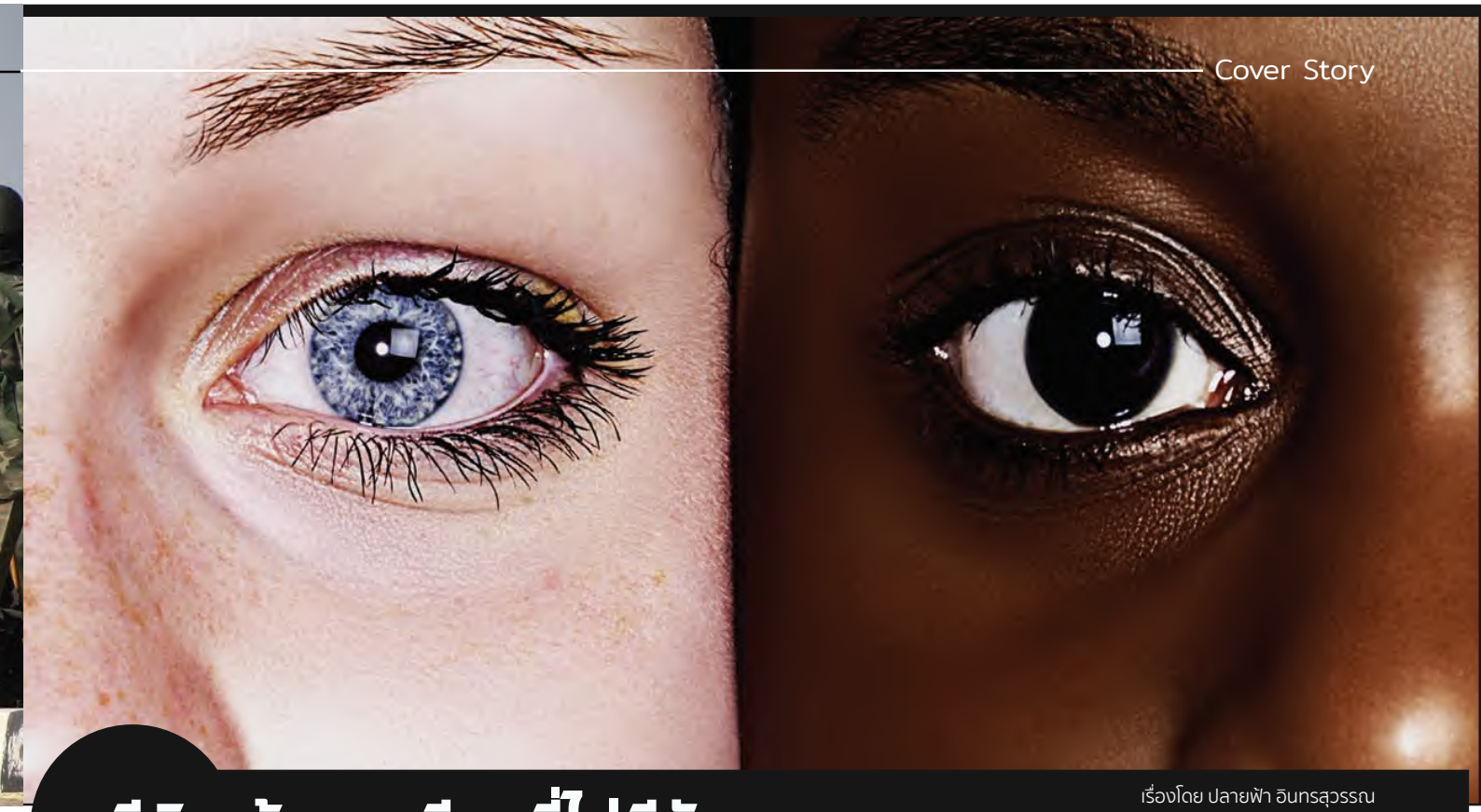
สาเหตุสืบเนื่องมาจากในปี พ.ศ. 2557 รัฐบาลกลางอินเดีย ซึ่งมีพรรคคองเกรสเป็นแกนนำได้ประกาศจะจัดให้ชาวชาฏอยู่ในกลุ่ม ‘โอบีซี’ โดยพิจารณาจากปัญหาที่ชาวชาฏได้รับ ซึ่งจะทำให้พวกเขาได้รับโควตาตำแหน่งงานราชการ และที่นั่งในสถานศึกษา แต่เมื่อในปี พ.ศ. 2558 ศาลสูงสุดของอินเดียตัดสินว่าชาวชาฏไม่เข้าข่ายอยู่ในกลุ่ม ‘โอบีซี’ ชาวชาฏทั้งหลายจึงไม่พอใจ จากการที่ตนไม่ได้รับผลประโยชน์ จึงเรียกร้องขอให้เปลี่ยนคำตัดสินและขอให้จัดตนให้อยู่ในกลุ่มวรรณะล้าหลัง (Other Backward Castes) ตามเดิม แต่ศาลได้ให้คำตัดสินอย่างเป็นทางการ และมีผลตามเดิม การประท้วงจึงรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลให้การก่อจลาจลครั้งนี้มีผู้เสียชีวิต 19 คน และบาดเจ็บอีกหลายร้อยคน

เหตุการณ์ความขัดแย้งยุติลงได้ โดยรัฐบาลให้คำมั่นสัญญาว่าจะทำตามคำเรียกร้อง ซึ่งยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่าจะทำได้หรือไม่ จึงทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวเป็นงานที่ค่อนข้างจัดการได้ยาก เนื่องจากการใช้ระบบชนชั้นวรรณะมาตั้งแต่ยุคแรกเริ่ม ถึงแม้จะอ้างว่าการจัดระบบชนชั้นวรรณะมีไว้เพื่อจัดระเบียบและแบ่งหน้าที่ของคนในสังคม แต่ยังคงมีช่องว่างหลายจุดที่ก่อให้เกิดปัญหาความขัดแย้งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้อยู่ดี

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ข้อมูลจาก

ศึกวรรณะอินเดียยุคใหม่ ยอมลดชั้นเพื่อให้อยู่รอด จาก บวร โทศรีแก้ว, ไทยรัฐ

สีผิว ข้อถกเถียงที่ไม่มีวันจบ

เรื่องโดย ปลายฟ้า อินทรสุวรรณ
ภาพโดย blog.freddywill.com
www.nydailynews.com

'เหยียดสีผิว' คือปัญหาที่เกิดขึ้นมาบนโลกมนุษย์ของเรา และหลายคนนั้นรู้จักคำนี้กันเป็นอย่างดี ซึ่งโลกใบนี้แต่ละคนก็ย่อมมีสีผิวที่แตกต่างกันออกไปตามพันธุกรรม เชื้อชาติ หรือถิ่นกำเนิด บางคนผิวขาว ส่วนบางคนผิวสี ทั้งนี้ปัญหาเรื่องการแบ่งแยกสีผิวที่เกิดขึ้น มนุษย์แต่ละคนนั้นย่อมมีทัศนคติที่ไม่เหมือนกัน สำหรับมนุษย์บางกลุ่มย่อมถือว่าตนนั้นมีสิทธิเหนือกว่าคนกลุ่มอื่น โดยการขีดเส้นแบ่งกลุ่มคนที่มีสีผิวไม่เหมือนตน และมองพวกเขาเหล่านั้นอย่างเหมารวมเสมือนเป็นบุคคลที่ไร้ค่า และไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม แต่ทั้งนี้สิ่งที่ทำให้คนบางกลุ่มมีความคิด และมีทัศนคติด้านลบกับสิ่งเหล่านี้ คือความคิดที่ก่อตัวมาตั้งแต่อดีต

การเหยียดผิวในอดีต

ถ้าจะกล่าวถึงปัญหาการแบ่งแยกสีผิว ประเทศที่ถือว่าพบเจอปัญหานี้บ่อยครั้ง และเป็นปัญหามาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นั่นก็คือประเทศสหรัฐอเมริกา จุดเริ่มต้นมาจากประเทศสเปนที่ได้เข้ามาล่าอาณานิคมในสหรัฐอเมริกา และได้ใช้แรงงานคนอย่างหนัก จึงทำให้คนงานล้มตายกันเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้แรงงานทาสขาดแคลน จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการนำทาสผิวสีเข้ามาเป็นแรงงาน และสืบเนื่องมาเรื่อย ๆ จนถึงการปฏิวัติอเมริกา ต่อมาจนถึงสงครามกลางเมืองที่เกิดความขัดแย้งระหว่างรัฐทางเหนือ และรัฐทางใต้ ซึ่งในท้ายที่สุดก็จบลงด้วยชัยชนะของรัฐทางเหนือ ทำให้ทาสคนผิวสีได้รับการปลดปล่อยในปี พ.ศ. 2408 สร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มคนผิวขาวจำนวนมาก ซึ่งเป็นสาเหตุของเหตุการณ์รุนแรงต่อคนผิวสีที่ได้เกิดขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2507 ได้มีการออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิพลเรือน จึงทำให้เหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านั้นเริ่มจางหายไป

นอกจากนี้ยังมีการเหยียดสีผิวที่รุนแรงอยู่ในประเทศอื่นอีกด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นประเทศแอฟริกาใต้ แม้ว่าคนพื้นเมืองดั้งเดิมจะเป็นคนผิวสี แต่หลังจากการล่าอาณานิคมของคนผิวขาวได้ทำให้คนพื้นเมืองทั้งหมดต้องกลายมาเป็นชนชั้นที่ต่ำกว่าคนผิวขาว และต้องคอยทำตามคำสั่งรวมถึงกฎเกณฑ์ต่าง ๆ จนกระทั่งภายหลังเมื่อประเทศแอฟริกาใต้ได้รับเอกราชจากอังกฤษและฮอลแลนด์แล้ว กลุ่มคนพื้นเมืองก็ยังคงต้องอยู่ภายใต้การปกครองในฐานะประเทศเอกราชในเครือจักรภพอังกฤษอยู่ดี

ทั้งนี้ ปัญหาการเหยียดสีผิวในสังคมปัจจุบันอาจไม่ได้รุนแรงเท่าในอดีต แต่ก็ยังมีกลุ่มคนบางกลุ่มที่ยังคงถือตนว่าเหนือกว่าผู้อื่น และใช้สีผิวแบ่งแยกพวกเขาออกจากตนเอง ในปัจจุบันเราต่างก็เห็นได้อย่างชัดเจนผ่านทางสื่อต่าง ๆ และมีการถกเถียงกันในประเด็นสีผิวหลายต่อหลายครั้งผ่านเนื้อหาที่สื่อเหล่านี้ต้องการนำเสนอ สื่อที่จะนำมายกตัวอย่างในบทความชิ้นนี้คือการเหยียดสีผิวผ่านทางสื่อโฆษณานั่นเอง

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ความเหมาะสมเมื่อ 03/12/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

สื่อโฆษณา และการเหยียดสีผิว

ประเด็นการเหยียดสีผิวในสื่อโฆษณาจริง ๆ แล้วมีมาตั้งแต่อดีต โดยในวงการสื่อโฆษณาของอเมริกานั้น เราจะเห็นอคติการเหยียดสีผิวได้อย่างชัดเจนผ่านโฆษณาประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ ซึ่งมักจะแฝงอยู่ในภาพเหมารวมของคนผิวสี ที่ว่าจะต้องทำงานเป็นคนรับใช้ ดั่งเช่นผลิตภัณฑ์การเกษตรยักษ์ใหญ่ของอเมริกาในช่วงทศวรรษที่ 50 ที่มีการนำเสนอสื่อสิ่งพิมพ์เป็นรูปคนผิวสีทำงานในไร่ฝ้าย ซึ่งการเป็นแรงงานในสมัยนั้นเปรียบเสมือนเป็นกลุ่มคนชนชั้นรอง

โดยกรณีการเหยียดสีผิวผ่านทางสื่อโฆษณา ซึ่งเกิดมาตั้งแต่อดีตได้ส่งผลมาจนถึงสื่อโฆษณาในปัจจุบันเช่นเดียวกัน ในกรณีของร้านเสื้อผ้าชื่อดังอย่าง H&M ที่มีการนำเสนอโฆษณาเสื้อแจ็กเก็ตของเด็กซึ่งได้กลายมาเป็นประเด็นถกเถียงกันอย่างรุนแรงว่ามีการเหยียดสีผิวแฝงอยู่ โดยโฆษณาชิ้นนี้มีรูปเด็กผิวสีใส่เสื้อแจ็กเก็ตสีเขียว และมีข้อความบนเสื้อว่า ‘COOLEST MONKEY IN THE JUNGLE’ หรือแปลเป็นไทยได้ว่า ลิงที่เท่ที่สุดในป่า โดยคำว่า Monkey ถือว่าเป็นคำที่หยาบคายต่อคนผิวสีเป็นอย่างมาก และในกรณีนี้ได้มีการใช้ตัวสินค้ากับเด็กผิวสี โฆษณาชิ้นนี้จึงกลายเป็นประเด็นถกเถียงที่ใหญ่โตในสังคม

จากเหตุการณ์นี้ได้ส่งผลให้เกิดการใช้ความรุนแรงขึ้นในประเทศแอฟริกาใต้ โดยเกิดการชุมนุมกันเพื่อประท้วงร้านเสื้อผ้า H&M และได้มีการบุกรุกเพื่อทำลายข้าวของในร้านจนได้รับความเสียหาย จนในที่สุดร้านเสื้อผ้าชื่อ H&M ทุกสาขาในประเทศแอฟริกาใต้ต้องปิดทำการชั่วคราวเพื่อรับมือกับความรุนแรงที่เกิดขึ้น

ทั้งนี้ทาง H&M ก็ได้ออกมาแถลงการณ์ขอโทษ และยอมรับผิดทุกกรณี เพราะถือว่าเป็นการคิดที่ไม่รอบคอบ และได้เลิกใช้ภาพโฆษณาดังกล่าว รวมถึงยกเลิกการขายเสื้อตัวนั้นไปโดยทันที

ในประเทศไทยของเราก็มีกรณีการเหยียดสีผิวผ่านทางสื่อโฆษณาเกิดขึ้นเช่นกัน และถือได้ว่าเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องมาเรื่อย ๆ ยกตัวอย่างกรณีของร้านโดนัทชื่อดัง ที่มีหลายสาขาในประเทศไทยอย่างดังกิ้น โดนัท ซึ่งโฆษณาชิ้นนี้เป็นของประเทศไทย ได้มีการนำเสนอโดนัทชาโคล และตัวนางแบบก็ได้ทาสีผิวเป็นสีดำทั้งตัว รวมถึงทาลิปสติกสีแดง ซึ่งเมื่อสื่อโฆษณาชิ้นนี้ได้รับการเผยแพร่มากยิ่งขึ้นก็ได้เริ่มมีข้อถกเถียงกันว่าสื่อชิ้นนี้เป็นการนำเสนอการเหยียดสีผิวโดยผู้คนอเมริกันเห็นว่าโฆษณาชิ้นนี้มีการล้อเลียน Black face โดยมีความเกี่ยวข้องกับคนผิวสีชั้นต่ำในอดีต และถือว่าเป็นการเหยียดสีผิวที่รุนแรง

ทางดังกิ้น โดนัทประเทศไทยเห็นว่าการที่ชาวอเมริกันออกมาต่อต้านตัวโฆษณา และเห็นว่าเหยียดสีผิวเป็นเรื่องตลก เพราะมันก็แค่สื่อโฆษณาชิ้นหนึ่ง เลยไม่ได้มีการออกมาขอโทษใด ๆ ทั้งสิ้น ทั้งนี้เป็นเพราะว่าประเทศไทยไม่ได้มีปัญหาในเรื่องของการเหยียดสีผิวเท่ากับอเมริกา แต่สำหรับชาวอเมริกันแล้ว ปัญหานี้ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ และเป็นเรื่องที่อ่อนไหว จากการที่ ดังกิ้น โดนัทประเทศไทยไม่ได้ออกมาขอโทษ จึงส่งผลให้ดังกิ้น โดนัทของทางอเมริกาต้องออกมาขอโทษแทน จากเหตุการณ์นี้สะท้อนให้เห็นอะไรหลาย ๆ อย่าง บางทีเราควรจะคำนึงถึงบริบทของสังคมโลกให้มากยิ่งขึ้น สำหรับเหตุการณ์บางอย่างมันอาจเป็นเรื่องเล็กสำหรับเรา แต่สำหรับใครหลายคนเรื่องเหล่านี้อาจเป็นเรื่องใหญ่ที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตโดยภาพรวม และยากที่จะยอมรับได้อย่างประเด็นเรื่องเหยียดสีผิวนี้ เป็นต้น

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ข้อมูลจาก
“ไทยแลนด์” แดนเหยียดผิวจริงหรือ? จาก www.chula.ac.th
Charcoal Donut : ทำไมโฆษณา Dunkin ไทย เหยียดสีผิว จาก www.cookiecoffee.com

แตกต่างไม่แตกแยก ‘วัดเกต’ ชุมชนของคน 4 ศาสนา

เรื่องและภาพโดย กษม กรึงไกร

ในปัจจุบันเรามักจะพบเห็นข่าวความขัดแย้งในหลากหลายพื้นที่ทั่วโลก ที่มีสาเหตุมาจากความแตกต่างทางศาสนา ไม่เว้นแม้แต่ในประเทศไทยของเรา ทั้งที่ทุกศาสนาต่างก็มีแก่นคำสอนหลักคือสอนให้ทุกคนเป็นคนดี ไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน ถ้าพิจารณาจากแก่นคำสอนนี้แล้ว หรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจะไม่ได้เป็นผลมาจากความต่างทางศาสนา แต่เป็นที่ตัวของมนุษย์เองกันแน่นะ ดังนั้นในวันนี้ อ่างแก้วพลัสจึงอยากจะนำท่านผู้อ่านทุกท่านไปทำความรู้จักกับชุมชนเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในตัวเมืองเชียงใหม่ ที่ถึงแม้ผู้คนในชุมชนจะมีความเชื่อในการนับถือศาสนาที่แตกต่างกัน แต่ด้วยทัศนคติที่มองโลกอย่างไม่แบ่งแยกกันของคนในชุมชน ทำให้ผู้คนในชุมชนแห่งนี้เคารพในความแตกต่าง และสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่ ย่านวัดเกต ชุมชนของคน 4 ศาสนา

‘ชุมชนวัดเกตการาม’ หรือที่เรียกกันสั้น ๆ อย่างติดปากว่า ‘ย่านวัดเกต’ คือชุมชนโบราณที่ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกเลียบแม่น้ำปิง ในจังหวัดเชียงใหม่ ปัจจุบันชุมชนแห่งนี้ได้กลายมาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่สำคัญ เพราะเป็นย่านชุมชนที่เต็มไปด้วยประวัติศาสตร์ ประเพณี และศิลปวัฒนธรรมอันแสนล้ำค่าของเมืองเชียงใหม่ นอกจากนี้สิ่งที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ และทำให้ย่านวัดเกตมีความพิเศษแตกต่างจากชุมชนอื่นคือ ‘การเป็นย่านชุมชนหลากศาสนา’ เนื่องจากเป็นที่ตั้งรวมของ 4 ศาสนสถานที่สำคัญ อันได้แก่ วัดเกตการาม (ศาสนาพุทธ) โบสถ์ของสภาคริสตจักรที่ 1 เชียงใหม่ (ศาสนาคริสต์) มัสยิดอัตตักวา (ศาสนาอิสลาม) และวัดซิกข์ (ศาสนาซิกข์) ภายใต้แนวคิด ‘แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง’ ของชุมชน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสวยงามของการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติ ปราศจากความขัดแย้ง และการแบ่งแยก ทำให้ชุมชนเก่าแก่ริมแม่น้ำแห่งนี้ สร้างความประทับใจให้แก่แขกผู้มาเยือนได้เป็นอย่างดี

จากเอกสารการก่อตั้งของวัดเกตการามได้ระบุไว้ว่า วัดนี้ถูกสร้างขึ้นเมื่อประมาณ พ.ศ. 1971 ในรัชสมัยของพญาสามฝั่งแกน กษัตริย์ล้านนาลำดับที่ 8 แห่งราชวงศ์มังราย (ในช่วง พ.ศ. 1945 - 1984) ในสมัยก่อนท่าน้ำวัดเกตถือเป็นย่านเศรษฐกิจการค้าทางน้ำที่สำคัญของเชียงใหม่ ทำให้ย่านนี้เต็มไปด้วยคนต่างเชื้อชาติ ต่างศาสนา ได้แก่ กลุ่มพ่อค้าชาวจีน ชาวอเมริกัน ชาวมุสลิมจากปากีสถาน และชาวซิกข์จากอินเดียเข้ามาตั้งถิ่นฐาน และทำการเผยแผ่ศาสนาที่ตนนับถือในย่านชุมชนแห่งนี้ จนเป็นที่มาของศาสนาทั้งสี่ในชุมชนจนถึงยุคปัจจุบัน

อ่างแก้วพลัสได้มีโอกาสพูดคุยกับรองประธานชุมชนวัดเกต คุณปรีชา ลิขิตวรกุล คุณลุงท่าทางใจดี ชาวพุทธที่เปิดร้านขายของอยู่ใกล้กับมัสยิด ซึ่งอาศัยอยู่ในชุมชนแห่งนี้ตั้งแต่เกิด และไม่เคยคิดจะย้ายถิ่นฐานไปที่ไหน พร้อมด้วยคุณป้าณฐมณ เมียร์ เพื่อนบ้านร่างเล็กชาวอิสลามของเขา และตัวแทนผู้อาศัยในชุมชนบางส่วน มาร่วมกันเล่าถึงเรื่องราวความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวัน มุมมอง และทัศนคติที่พวกเขามีต่อการอยู่ร่วมกันในชุมชนเล็ก ๆ ที่น่าสนใจแห่งนี้ และเพื่อตอบปัญหาที่ผมค้างคาใจว่า *“พวกเขาทำอย่างไร จึงสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันท่ามกลางความแตกต่างนี้ได้อย่างสงบสุข”*

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

การนับถือศาสนาของคนในชุมชน

"คนในชุมชนของเราส่วนมากจะเป็นอิสลามกับพุทธ ต่างคนนั้นต่างทำอะไรตามศาสนาที่ตนเองนับถือ อย่างเช่น ศาสนาพุทธนั้นมีวัดเกตการามเป็นศูนย์รวม ถ้าเป็นส่วนของอิสลามก็จะมีมัสยิดอัตตักวาที่อยู่ใกล้ ๆ ของคริสต์ก็มีโบสถ์ แล้วก็มีวัดซิกข์ที่อยู่ข้างวัดเกตการามอีกที่หนึ่ง คือต่างคนก็จะต่างทำกิจกรรมทางศาสนาของตัวเองนั่นแหละ แต่ด้วยความที่สถานที่มันอยู่ในละแวกเดียวกันจึงกลายเป็นอะไรที่น่าสนใจ หลายคนที่เข้ามาเจอก็จะแปลกใจว่าทำไมถึงมาอยู่รวมกันได้" คุณป้าณฐมนแนะนำต่อ

ชีวิตประจำวันของชาววัดเกต

"ส่วนมากถ้าเป็นคนพื้นเพแบบพวกเราเลยเนี่ย ตกเย็นก็จะมานั่งคุยกันนะ ถึงแม้ว่าจะต่างศาสนากันก็ตาม" คุณลุงปรีชาพูดพลางเหลือบตาไปมองเพื่อนของเขาเล็กน้อย

"คือเราก็จะพูดคุยกันปกติ ในเรื่องที่พูดได้ ส่วนเรื่องของศาสนาก็จะต่างคนต่างทำตามพิธีอะไรก็ว่าไป ถึงเวลาก็มาเจอกัน คือจะไม่ก้าวก่ายซึ่งกันและกัน" คุณป้าณฐมนกล่าวเสริม

ชีวิตประจำวันของชาววัดเกตโดยส่วนใหญ่แล้วไม่ได้มีการยุ่งเกี่ยวซึ่งกันและกันมากนัก ต่างคนต่างอาศัยอยู่ในบ้านของตนเอง ไม่ได้มีการขัดแย้งใด ๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังต้องมีการระวังในบางจุด ซึ่งชาวบ้านก็ต้องมีการศึกษาและทำความเข้าใจในแต่ละศาสนา ต้องรู้ว่าแต่ละศาสนามีกิจกรรมหรือมีกฎระเบียบอะไรบ้าง บางครั้งก็มีเหตุที่ชาวบ้านได้รับเชิญให้เข้าร่วมพิธีทางศาสนาจากคนต่างศาสนา ซึ่งในกรณีนี้ต้องมีการพิจารณาถึงความเหมาะสม รู้ว่าควรไปหรือไม่ควรไป ถ้าหากสามารถไปได้หรือเขามาเชิญให้ไปก็ควรไป ตัวอย่างเช่น กรณีของชาวพุทธ ถ้ามีอิสลามเชิญให้ไปร่วมในพิธีแต่งงาน ก็สามารถไปได้ หรือแม้แต่พวกงานศพเองก็เช่นกัน แน่นอนว่างานศพของทางอิสลามย่อมไม่เหมือนกับพุทธ อิสลามจะไม่มีพิธีอะไรมากนัก จะไม่มีการใส่ซองหรือต้องนำเงินไปให้เจ้าภาพ ดังนั้นหากคนพุทธได้รับเชิญให้ไปร่วมงานศพของอิสลาม ก็เอาเพียงแค่ตัวกับหัวใจไปเท่านั้น คือไปร่วมแสดงความเสียใจกับเขา ให้เขาได้รับรู้ ได้เห็นว่าเรามาแล้วเท่านั้นเอง

"ในทางตรงกันข้าม ถ้ามีคนพุทธเสีย แล้วเขาเชิญให้อิสลามมาร่วมงาน อิสลามก็ไปนะ ก็ไปนั่งเฉย ๆ ให้ได้เห็นหน้า ให้รู้ว่าเรามาแสดงความเสียใจ คือถ้าคนพุทธเห็นแบบนี้ เขาก็จะไม่มาคาดหวังว่าอิสลามจะต้องมาให้ซอง หรือต้องมาทำอะไรเหมือนกับเขา ก็คือจะไม่ตั้งแง่กันหรืองานรื่นเริงของคนพุทธเอง คนอิสลามก็ไปได้เช่นกัน เพียงแต่เราอาจต้องนั่งสำรวม ไม่ได้ลุกไปเต้นรำสนุกสนานกับเขาแค่นั้นเอง คริสต์เองก็เหมือนกัน เวลาที่เขามีงานอะไร ถ้าเขามาเชิญไปเราก็ไปอย่างเวลาที่ไปงานศพของชาวคริสต์นี่จะเป็นอีกแบบหนึ่งเลย ไปถึงจะเห็นเขาร้องเพลง มีบทสวดอะไรของเขานั่นแหละ เราก็ไปนั่งเฉย ๆ ไม่ไปวุ่นวายกับเขา นี่แหละคือการอยู่ร่วมกัน ก็คือต้องเข้าใจกันแค่นั้นเองไม่มีอะไรมากเลย" คุณป้าณฐมณอธิบาย

มุมมองของชาววัดเกต การอยู่ร่วมกันกับคนต่างศาสนา

สิ่งสำคัญที่สุดในการอยู่ร่วมกันสำหรับชาววัดเกตนั้น คือการปรับตัว ทั้งนี้ก็อยู่ที่ตัวบุคคลด้วยเช่นกันว่าคน ๆ นั้นมีความคิดเห็นอย่างไรในการเข้ามาอยู่ร่วมกับผู้อื่น เพราะแต่ละคนมีมุมมองความคิดและทัศนคติที่ต่างกันออกไป ถ้าต่างฝ่ายต่างไม่ยอมแพ้ ไม่พูดคุยกัน ไม่ทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน ก็คงเป็นไปได้ยากที่จะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข แม้แต่ในเรื่องของศาสนาเองก็เช่นกัน ชาววัดเกตมีความเชื่อมั่นว่าทุกศาสนาสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ หากยอมรับและเข้าใจซึ่งกันและกัน พวกเขามองว่าความแตกต่างทางศาสนาเป็นเพียง 'เรื่องส่วนตัว' ของแต่ละบุคคล ถ้าเราไม่ไปก้าวก่ายเรื่องส่วนตัวของกันและกัน ก็ไม่มีอะไรที่ทำให้ต้องมาทะเลาะเบาะแว้งกันเองอย่างแน่นอน

"ดูอย่างคนในชุมชนนี้สิ พอเรามาอยู่ด้วยกันแล้วมันปรับกันได้ เพราะที่นี่มันคือที่ของเรา มันเป็นชีวิตของเรา แล้วทำไมต้องมาแบ่งแยก ต้องมาทะเลาะกันด้วยล่ะ อันไหนที่คิดไม่เหมือนกันก็เลี่ยงไป กินอาหารไม่เหมือนกันก็เลี่ยงไป แค่เราให้เกียรติกันมันก็ถึงใจแล้ว อย่างเขานับถืออิสลามใช่ไหม เราเป็นพุทธ เรารู้ว่าเขาไม่ทานหมู เราก็หลีกเลี่ยงเสีย ถ้ามานั่งกินข้าวด้วยกันก็เลี่ยงหมูไปเลย มานั่งกินไก่กินปลาดีกว่าจะได้กินร่วมกันได้ คนอิสลามเขาก็ไม่ได้ถึงขนาดว่าเห็นหมูแล้วจะไม่นั่งด้วยหรอก เขาก็เข้าใจเรานั่นแหละ แต่ถ้าสมมุติเขามานั่งด้วยแล้วมันมีหมูอยู่บนโต๊ะ ก็เอาออกเสียดีกว่า เพราะเราให้เกียรติเขา การที่คนเราจะอยู่ร่วมกันได้ มันก็แค่ต้องให้เกียรติกัน เราให้เขาเขาให้เรา แบบนี้อยู่ร่วมกันได้สบาย มีความสุข มันอยู่ที่ความคิดของคน ถ้าคนมันมีอคติมันก็มีอคติตลอดแก้ไม่หายหรอก แต่ถ้าเราเปิดใจ เข้าใจในกิจกรรมและสิ่งที่เขาทำมันก็จบ" คุณป้าณฐมนกล่าวทิ้งท้าย ก่อนจะจากลากันด้วยรอยยิ้ม

ถึงตรงนี้ท่านผู้อ่านน่าจะมีคำตอบในใจกันแล้วใช่ไหมครับว่าปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับโลกของเรามันเกิดจากอะไรกันแน่ สำหรับตัวผมแล้ว ชุมชนแห่งนี้ไม่ได้เป็นแค่แบบอย่างในการอยู่ร่วมกันของคนต่างศาสนาเท่านั้น แต่เป็นแบบอย่างที่ดีของการอยู่ร่วมกันในสังคมปัจจุบัน ยิ่งทุกวันนี้ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวัตถุต่าง ๆ มีมากขึ้น มนุษย์เรามัวเมาอยู่กับสิ่งเหล่านั้น จนหันมาใส่ใจกันน้อยลง พูดคุยกันน้อยลง ให้เกียรติกันน้อยลง ในที่สุดก็ขัดแย้ง และพยายามหาเหตุผลต่าง ๆ เพื่อมาเป็นข้ออ้างของความขัดแย้งเหล่านั้น ความต่างของศาสนาเป็นอีกหนึ่งข้ออ้างที่ว่าเช่นกัน ผมคิดว่าการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งเหล่านี้เริ่มได้ง่าย ๆ ที่ตัวเราเองครับ แค่เราเริ่มเปิดใจและให้เกียรติกันอย่างที่คนในชุมชนวัดเกตเป็น ทุกอย่างก็น่าจะเป็นไปได้ด้วยดี ลองจินตนาการถึงโลกทั้งใบว่าเป็นเหมือนชุมชนวัดเกตดูสิครับ หากเป็นไปได้จริง ๆ โลกของเราจะน่าอยู่ขนาดไหนกัน

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

เราถูกแบ่งแยกจากสังคม เพียงเพราะชื่นชอบในตัวศิลปิน ?

เรื่องโดย ลลิน ศิริเรืองกิตติ์
ภาพโดย pbs.twimg.com

กลุ่มแฟนคลับศิลปินถือเป็นกลุ่มอำนาจใหม่ในวัฒนธรรมมวลชน (Pop Culture) ที่อยู่ร่วมกันโดยไม่มีข้อกำหนดว่าพวกเขาจะเป็นใคร นับถือศาสนาใด มีเชื้อชาติใด หรือแม้จะอาศัยอยู่มุมใดของโลก พวกเขาต่างผูกยึดโยงกันด้วยความรักที่มีต่อศิลปินในประเทศไทย ภาพของเหล่าแฟนคลับที่วิ่งตามนักร้องคนโปรดในห้างสรรพสินค้า หรือยืนเบียดเสียดส่งเสียงดังขณะต้อนรับศิลปินในสนามบิน ต่างกลายเป็นภาพจำของคนอื่นที่บ่อยครั้งถูกวิจารณ์ว่าไม่มีสาระ ไม่สมเหตุสมผล และเกินพอดี ทำให้ถูกมองว่าเป็นพวกแตกแยก ถูกตำหนิ ถูกวิพากษ์วิจารณ์ตามสื่อโซเชียล ทั้งที่การเป็นแฟนคลับศิลปิน และกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการแสดงออกในสิ่งที่เป็นความชื่นชอบส่วนตัวของคนกลุ่มหนึ่ง เช่นเดียวกับกลุ่มอื่น ๆ เช่นกัน

เติบโตไปพร้อมศิลปิน

เสียงเพลงนำพาแฟนคลับมารวมกลุ่มกันมากขึ้น สังเกตได้จากการขยายพื้นที่จัดคอนเสิร์ตในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2557 การจัดคอนเสิร์ตของวง BTS ถูกจัดในสถานที่เล็ก ๆ อย่างแจ้งวัฒนะฮอลล์ เซ็นทรัลแจ้งวัฒนะ ซึ่งจุคนได้ประมาณ 2,000 คน ในปีนั้นบัตรคอนเสิร์ตขายได้ไม่หมด แต่ในปี พ.ศ. 2558 ได้มีคอนเสิร์ตครั้งที่ 2 จัดขึ้นที่ธันเดอร์โดม เป็นฮอลล์ที่ใหญ่ขึ้นมา มีความจุประมาณ 5,000 คน จริง ๆ แล้วในปีนั้น BTS ไม่มีแผนทัวร์คอนเสิร์ตที่ประเทศไทย แต่สุดท้ายพวกเขาก็มา พร้อมกับคำสัมภาษณ์ที่ ชูก้า สมาชิกของวงกล่าวในงานแถลงข่าวว่า *"รู้สึกโตขึ้นทุกครั้งที่มาประเทศไทย เพราะจำนวนแฟน ๆ ที่เพิ่มขึ้น"* เป็นคำตอบที่แฟนคลับจำได้ดีที่สุด และในปี พ.ศ. 2559 ประโยคนี้ก็ยังเอามาใช้ได้ และชัดเจนมากขึ้นอีกครั้ง เมื่อคอนเสิร์ตครั้งที่ 3 ถูกจัดขึ้นที่อินดอร์ สเตเดี้ยมหัวหมาก บัตรคอนเสิร์ตกว่าหนึ่งหมื่นใบ Sold Out ทุกที่นั่งและมีแฟนคลับอีกจำนวนมากที่ซื้อบัตรไม่ทัน

เช่นเดียวกับปี พ.ศ. 2560 เมื่อคอนเสิร์ตถูกจัดขึ้นที่อิมแพค อารีน่า ฮอลล์คอนเสิร์ตในร่มที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ เป็นเวลา 2 วัน โดยบัตรจำนวนกว่าสองหมื่นใบถูก Sold Out ภายในเวลา 5 นาที ในแต่ละปีจำนวนบัตรที่เพิ่มขึ้น และฮอลล์คอนเสิร์ตที่ขยายใหญ่ขึ้น นับเป็นจุดเปลี่ยนผ่านที่พิสูจน์ได้ว่า ศิลปินพร้อมที่จะโตขึ้นไปพร้อมกับจำนวนแฟนคลับชาวไทยที่มากขึ้นเช่นกัน ความรู้สึกที่มีต่อกันจึงเป็นสิ่งที่มีคุณค่ามาก ๆ บางทีเราก็เคยสงสัยว่าความรักระหว่างศิลปินกับแฟนคลับมันมีอยู่จริง ๆ หรือเป็นแค่เรื่องทางธุรกิจ แต่สำหรับแฟนคลับแล้ว ช่วงเวลาที่ศิลปินเดบิวต์มาจนถึง ณ เวลานี้ ทุกถ้อยคำ ทุกการกระทำของศิลปินได้พิสูจน์ให้เราเห็นว่าความรักแบบนี้มีอยู่จริง

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

เรียนรู้ความรักจากการรักศิลปิน

ในปี พ.ศ. 2560 ศิลปินเกาหลีวง BTS พร้อมกับต้นสังกัดบริษัท Big Hit Entertainment ได้เริ่มต้นแคมเปญ ‘Love Myself’ ในเดือนพฤศจิกายน ปี พ.ศ. 2560 ที่ผ่านมา โดยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็ได้รวบรวมเงินบริจาคมากกว่า 32 ล้านบาท

แคมเปญนี้ได้เริ่มต้นด้วยการบริจาคเงิน 16 ล้านบาท ให้กับองค์กร UNICEF เพื่อรณรงค์ต่อต้านความรุนแรงต่อเด็กและวัยรุ่นทั่วโลก ด้วยความหวังว่าจะทำให้โลกนี้เป็นที่ที่ดีขึ้นผ่านเสียงดนตรี ซึ่งเหล่าแฟนคลับของ BTS หรือที่เรียกว่า ARMY ก็ได้กระตือรือร้นที่จะเข้าร่วม และมีส่วนร่วมในการบริจาค ซึ่งส่งผลให้จำนวนเงินเพิ่มขึ้นไปอีก 32 ล้านบาท ภายในเวลาเพียง 6 เดือน และนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เหล่า ARMY ได้มาร่วมกันเพื่อสนับสนุนสิ่งที่ดี ๆ ให้เกิดขึ้น ช่วงเดือนที่ผ่านมา ARMY ชาวไทยได้จัดแคมเปญ ‘Love Myself’ ที่ BTS ร่วมกับทาง UNICEF นั้นมุ่งเน้นไปถึงการส่งต่อความรักให้แก่ผู้อื่นโดยได้ร่วมกันบริจาคโลหิต ซึ่งตั้งเป้าหมายเอาไว้ที่จำนวน 100,000 ซีซี แต่เมื่อจบกิจกรรมนี้ ยอดบริจาคโลหิตของ ARMY ไทยกลับมากถึง 204,100 ซีซี หรือประมาณ 510 ยูนิต ซึ่งโลหิตจำนวนนี้สามารถช่วยชีวิตผู้อื่นได้กว่า 1,500 คน แสดงให้เห็นว่าศิลปินสามารถเป็นแรงบันดาลใจให้แฟนคลับได้ส่งต่อความรักแก่ผู้อื่น และยังแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการบริจาคโลหิต ได้เห็นคุณค่าของชีวิตผู้อื่น

การเป็นแฟนคลับคือความแตกต่างที่อยู่ร่วมกัน

การเป็นแฟนคลับไม่ใช่แค่การรัก และสนับสนุนศิลปินเพียงเท่านั้นแต่คือตัวอย่างของการอยู่ร่วมกันในสังคมของแฟนคลับที่มีอยู่ทั่วโลกโดยมิได้แบ่งแยก และไม่ได้มองถึงมิติความแตกต่างระหว่างกัน แต่เป็นการยอมรับความแตกต่างของกันและกันมากกว่า ยิ่งในยุคก้าวหน้าของเทคโนโลยีสื่อสารนั้น ยังเอื้ออำนวยต่อการติดต่อเพื่อการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างเชื้อชาติในกลุ่มแฟนคลับผ่านพื้นที่สื่อ

“อายุ เพศ ศาสนา และภาษามันไม่สำคัญ ถ้าคุณคือคนที่รัก บังทัน (BTS) คุณก็คือ ARMY ของผม” คำพูดของชูก้า สมาชิกของวง BTS ที่เคยกล่าวเอาไว้กับแฟนคลับทั่วโลกนั้นปฏิเสธไม่ได้เลยว่าตัวศิลปินนั้นถือเป็นสิ่งที่เชื่อมคนต่างวัฒนธรรมเข้าด้วยกัน ตัวศิลปินเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้คนสามารถทำให้เกิดการก้าวข้ามพรมแดนของภาษา ความแตกต่างของเชื้อชาติ แฟนคลับจึงไม่ได้ถูกแบ่งแยกแต่อยู่ร่วมกันเพื่อชื่นชอบในสิ่งเดียวกันและมอบความรักให้กับศิลปิน

ความชอบอาจแบ่งแยกเราออกจากคนอื่น แต่ไม่สามารถแบ่งแยกเรากับคนที่ชื่นชอบในสิ่งเดียวกันออกจากกันได้ การชื่นชอบหรือคลั่งไคล้ศิลปินนั้นไม่ใช่สิ่งที่ผิด เพราะทุกคนมีรสนิยมและสิ่งที่ชื่นชอบแตกต่างกัน ในวันที่มนุษย์ต่างแบ่งแยกกันด้วยความแตกต่างทางกายภาพ แต่พวกเขาเหล่านี้ต่างรวมกัน ได้รู้สึกดีที่ได้เป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน ได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ได้สร้างมิตรภาพต่างวัย ต่างเชื้อชาติ มีพื้นที่เพื่อสร้างความสุขระหว่างกัน ได้แสดงออกถึงความรักอย่างเปิดเผยโดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทน ซึ่งหาไม่ได้จากระบบความสัมพันธ์อื่น ๆ และในบางครั้งการรวมตัวกันของแฟนคลับเหล่านี้ ยังสะท้อนเจตนาที่ดีต่อผู้อื่น ทำให้โลกแห่งความแตกต่างหลากหลายบนความแบ่งแยกในมิติต่าง ๆ ที่มีอยู่นั้นสวยสดงดงามมากขึ้นได้ด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม การเปิดรับและเข้าใจวัฒนธรรมแฟนคลับเป็นเรื่องส่วนบุคคล แต่หากมองในแง่ของความเป็นมนุษย์ ทุกคนมีสิทธิ์ในการเลือกที่จะเป็น เลือกที่จะกระทำ หรือปฏิเสธที่จะไม่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ การยอมรับในความชอบส่วนบุคคลไม่ว่าจะเป็นความชอบเรื่องใด จึงไม่น่าจะเป็นเรื่องยากที่เราทุกคนควรพึงเลือกกระทำ

แม้ความเป็นจอมแยกของมนุษย์ส่วนหนึ่งจะก่อให้เกิดความขัดแย้งและปัญหาทางสังคม แต่การแบ่งแยกของมนุษย์ก็มีแง่มุมที่ดีเช่นกัน ยังมีกลุ่มคนที่แยกเพื่อจะสร้างสรรค์สิ่งดีให้แก่สังคม ทำให้เราเชื่อว่าอย่างน้อยบนโลกใบนี้ก็ยังมีมนุษย์ที่ถึงแม้จะแตกต่างกันไม่ว่าจะเรื่องใด ๆ แต่ก็ยังสามารถอยู่ร่วมกันได้ ด้วยการเปลี่ยนทัศนคติ หลีกเลี่ยงที่จะตัดสินผู้อื่น ยอมรับและเคารพในความแตกต่างซึ่งกันและกัน เราทุกคนก็จะสามารถสร้างโลกที่สงบสุขได้

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ไม่สำหรับผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 10:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:26:46 และหมดอายุ 03/12/2569 00:59:59

#WHY ARE YOU LOOK SO NERD?

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ [illegible]/12/2569 23:59:59

#ARE YOU A BAD BOY?

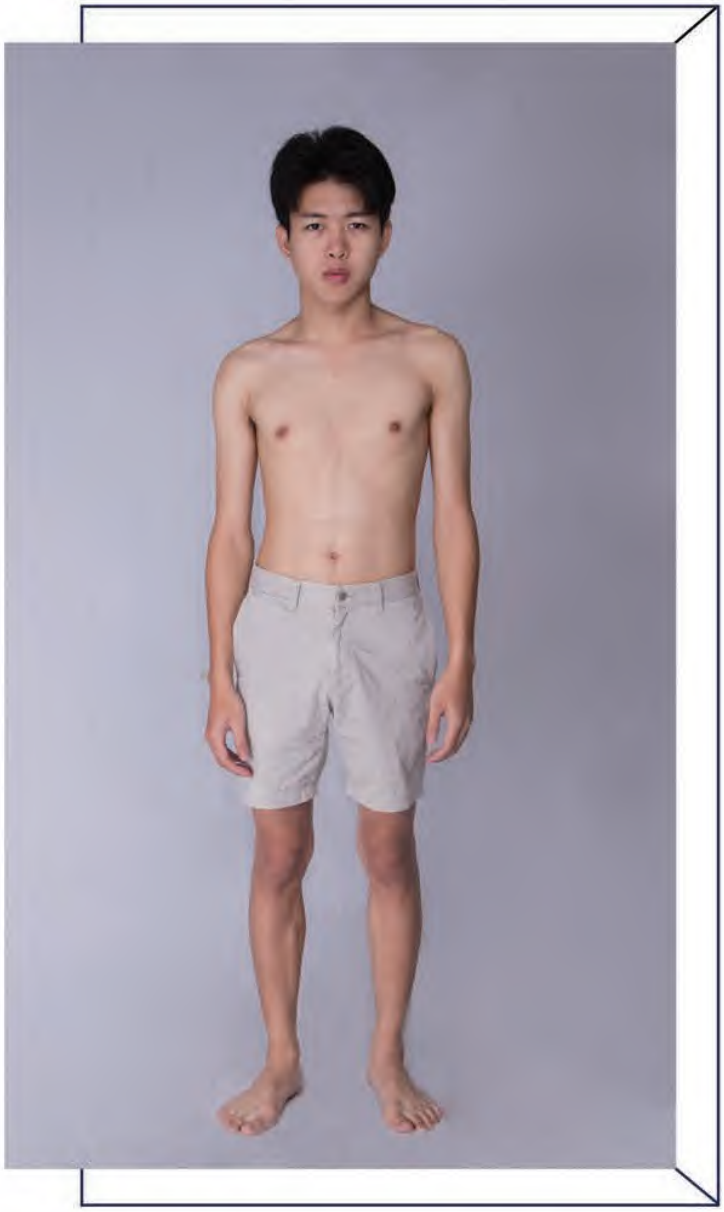

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ตามนโยบายเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

WHO AM I?

Model **Athiwat Aulai** Camera **Kasama Kruengkrai**
Light **Thitaree Thawornboon** Makeup **Aunyamanee Ratchaaree**
Stylist **Thamonwan Wanraek and Aunyamanee Ratchaaree**
Video **Thanpitcha kuljittivatit** Graphic **Thanawan Pomsuwan**

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
คาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 20:39:59

WHO AM I?

ความสวยงามของความบิดเบี้ยวไม่สมบูรณ์

เรื่องโดย ธมลวรรณ วันแรก

ภาพโดย คุณวรรธนัย เตชะสุวรรณา

“ในโลกนี้ไม่มีใครสมบูรณ์แบบ” เราทุกคนต่างรู้ความจริงในข้อนี้ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า มนุษย์เราต่างโหยหาความสมบูรณ์ที่ไม่มีจริงเหล่านี้ การโหยหาสิ่งที่ไม่มีอยู่จริงสร้างความเจ็บปวดให้แก่มนุษย์ทุกคน ความเจ็บปวดจากความไม่สมบูรณ์ที่เกิดจากความคาดหวังว่าตัวเองจะต้องสมบูรณ์พร้อมเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในสังคม โดยอาจไม่ทันได้คิดว่า มีคนอีกหลายล้านคนบนโลกนี้ที่ต่างก็ประสบปัญหากับความไม่พึงพอใจในตัวเองเหล่านี้ ไม่ใช่แค่เรื่องร่างกายแต่รวมถึงสภาพจิตใจ การถ่ายทอดเรื่องราวที่ได้พบมานั้นอาจเป็นเรื่องยากสำหรับหลาย ๆ คน บางคนจึงต้องหาทางออกโดยการใช้ศิลปะเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านั้นออกมา

อ่างแก้วพลัสได้มีโอกาสพูดคุยกับ ‘พี่จ๋า-ธนภรณ์ สุขธนะ’ ศิษย์เก่าคณะวิจิตรศิลป์ สาขา Fashion & Textile Design เจ้าของผลงานการออกแบบชุดแฟชั่นโชว์ ‘ความสวยงามของความบิดเบี้ยวไม่สมบูรณ์’ การออกแบบในครั้งนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากประสบการณ์ส่วนตัวในการรักษาโรคกระดูกสันหลังคด ซึ่งโรคนี้ไม่เพียงแต่สร้างความเจ็บปวดทางร่างกายแต่ยังสร้างบาดแผลในจิตใจของเธอด้วย

“ชุดที่เดินแฟชั่นมีทั้งหมด 5 ชุด คอนเซ็ปต์โดยรวมมาจากโรคกระดูกสันหลังคด (Scoliosis) ซึ่งเป็นโรคที่เราเป็นตอนเราอายุ 13 ปี ประมาณ 10 ปีที่แล้ว เราเคยทรมานมาก ๆ จากโรคนี้ ทั้งจากการผ่าตัด และอาการปวดหลังการผ่าตัด ผ่านไปสองปี ความปวดมันก็หายไป แต่สิ่งที่ยังทำให้เราไม่มีความสุขคือการที่เรายังยอมรับตัวเองไม่ได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรามันทำให้เราผิดปกติไปจากเดิม..”

สาเหตุที่เธอเลือกนำเรื่อง ‘โรคกระดูกสันหลังคด’ มาเป็นแนวคิดในการออกแบบ เนื่องจากเป็นเรื่องที่ใกล้ตัว และยังคงอยู่กับเธอมาตลอดเกือบ 10 กว่าปี การทำโปรเจกต์ในครั้งนี้นอกจากเบื้องหลังและแนวคิดการออกแบบที่ยากแล้ว เราคิดว่าสิ่งที่ยากจริง ๆ สำหรับเธอคนนี้คงเป็นเรื่องการ Research ข้อมูลก่อนเริ่มลงมือทำมากกว่า ซึ่งในบางครั้งอาจจะต้องจมอยู่กับความคิดบางอย่างของตัวเอง มันไม่ใช่แค่การหาข้อมูลเกี่ยวกับโรคเท่านั้น แต่มันคือการจมลึกลงไปในความรู้สึกที่ไม่อยากนึกถึงอีกครั้งต่างหาก

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

มาพูดถึงชุดของเธอแต่ละชุดกันดีกว่าว่ามีที่มาที่ไปอย่างไร ต้องขอบอกก่อนเลยว่าสิ่งที่ทำให้เราสนใจแฟชั่นชุดนี้นอกจากเรื่องราวของมันแล้ว การออกแบบของเธอทำให้เรารู้สึกทึ่งอยู่ไม่น้อย ด้วยการออกแบบที่มีความแปลกแต่ทันสมัย แถมมีความล้ำยุคอยู่นิด ๆ ทำให้ผลงานทั้ง 5 ชุดนี้มีความน่าสนใจเป็นที่สุด

วิธีการเล่าเรื่องราวของพี่จ๋าจะถ่ายทอดกระบวนการของความเจ็บปวดออกมาทีละขั้น โดยเริ่มจาก Stage แรกคือการถ่าย X-ray กระดูกสันหลัง

“จำได้ว่าความรู้สึกที่เห็นฟิล์ม X-ray ของตัวเองครั้งแรกคือตกใจมาก เหมือนเห็นงูตัวใหญ่ขดไปมาในตัวเอง ตอนนั้นเราสับสนมาก ใน Stage นี้เราจะสื่อด้วยลายเส้นสีดำขดไปมา เราได้แรงบันดาลใจจากรูปร่างที่บิดเบี้ยวไปจาก Case อื่นที่ร่างกายบิดเบี้ยวมาก ๆ จนเห็นเส้นโค้งที่ชัดเจน”

ชุดที่ 2 เป็น Stage ที่เธอได้รู้จักอาการของโรคนี้มากขึ้น จากการค้นหาข้อมูลและการสอบถามจากแพทย์ผู้รักษา

“กระดูกสันหลังที่คดจะทำให้กระดูกซี่โครงคดไปด้วย และทำให้พื้นที่ช่วงอกลดลงและมีผลต่อระบบทางเดินหายใจ ซึ่งนี่คือสาเหตุหลักที่ทำให้เราต้องเข้ารับการผ่าตัด ชุดนี้จึงใช้เทคนิคการจับเดรปผ้าพลีทสอบมือทั้งชุด”

ต่อมาในชุดที่ 3 เธอได้ใช้วิธีการรักษากระดูกสันหลังคดโดยการใส่เสื้อเกราะ ซึ่งเธอบอกว่า จากการ Research ข้อมูลคนไข้ที่ได้เข้ารับการรักษาแบบนี้พบว่า ความทรมานจากการใส่เสื้อเกราะคือร้อน อึดอัด และคัน บางคนโดนเสื้อเกราะกดทับทำให้ผิวหนังเป็นแผล และการรักษาแบบนี้ส่วนมากไม่สามารถทำให้องศาการคดลดลง ทำได้มากที่สุดเพียงชะลอการคดเท่านั้น จนกว่าร่างกายจะเจริญเต็มที่และกระดูกสันหลังจะหยุดคดไปเอง แต่ทั้งนี้ผลลัพธ์หลังจากได้เข้ารับการรักษาแบบนี้ จะทำให้กล้ามเนื้อหลังตาย เพราะใส่เสื้อเกราะพยุงหลังไว้ตลอด ทำให้ไม่ได้ใช้กล้ามเนื้อส่วนหลัง

“ชุดนี้เลยถ่ายทอดออกมาด้วยการใช้สีผ้าที่คล้ายสีกล้ามเนื้อจับเดรปบิดเบี้ยว ผสมกับเสื้อเกราะที่บีบรัดรูปร่างให้เป็นไปในอุดมคติ เป็นสัญญะเพื่อใช้สื่อถึงสิ่งที่ใจเราหวังว่าอยากได้ร่างกายแบบนั้นกลับคืนมา”

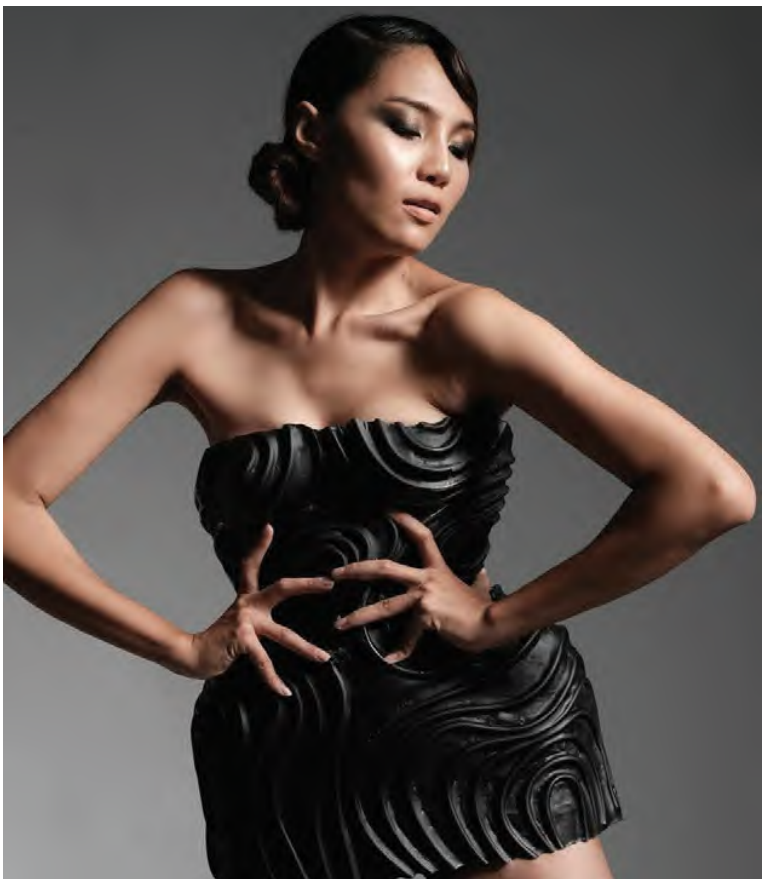
ผู้ใช้ทั่วไป
ท่านได้รับเมื่อ 03/11/2569 00:2:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ในส่วนของชุดที่ 4 เป็นชุดที่ได้แรงบันดาลใจมาจากการวินิจฉัยโรคด้วยวิธีถ่าย X-ray แบบ Moiré topography ซึ่งเป็นวิธีการตรวจวินิจฉัยโรคอีกวิธีหนึ่งแต่ไม่ค่อยแพร่หลายเท่าไรนัก

“เราชอบการเรียงของเส้นแสงที่ทำให้เรารู้ว่ารูปร่างนั้น ๆ มันมีความไม่สมมาตรตรงไหนได้บ้าง และได้นำเส้นแสงมาบิดขดใน Silhouette อุดมคติที่เราต้องการค่ะ”

ชุดสุดท้ายเป็นขั้นตอนการผ่าตัด ซึ่งเห็นได้จากการใช้สีแดงเข้มในการสื่อถึงเลือดที่เสียไปจากการผ่าตัดในครั้งนั้นของเธอ

“ถึงแม้ว่าจะได้รับการผ่าตัดดามเหล็กเพื่อให้กระดูกสันหลังกลับมาตรงที่สุดเท่าที่เทคโนโลยีทางการแพทย์ตอนนั้นจะทำได้แล้ว แต่ไม่นานกระดูกสันหลังเราก็กลับมาคดอีกค่ะ ชุดนี้เลยทำรูปแบบออกมาให้เหมือนกับการตัด การต่อ การบิดเบี้ยวของกระดูก ในบางอย่างเราแก้ไขมันแล้วแต่มันก็ไม่ออกมาตามที่เราหวังนะคะ สิ่งที่เราทำได้ก็คือต้องยอมรับมันค่ะ”

เราเชื่อว่าผลสำเร็จจากการทำแฟชันโชว์ในครั้งนี้ ได้ให้อะไรบางอย่างกับทั้งพี่จ๋าและผู้ชมไม่มากก็น้อย อย่างน้อยก็เรื่องการยอมรับตัวเอง เข้าใจ และยอมรับความไม่สมบูรณ์แบบต่าง ๆ ในชีวิต การปล่อยวางเพื่ออยู่กับสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้ ไม่แน่ว่าในความไม่สมบูรณ์เช่นนี้อาจมีสิ่งที่งดงามซ่อนอยู่รอให้คนมาพบเจอก็เป็นได้

“ขมขื่นกับเรื่องนี้มา 10 ปีเพิ่งจะเข้าใจตัวเองก็ตอนทำโปรเจกต์นี้นี่แหละ”

โดย ผู้ใช้
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 (ยกเว้นตอายุ 03/12/2569 23:59:59)

เปิด(ประ:วัติ)หมวก

เรื่องโดย พิมพ์สีดา บัวเผียน
ภาพโดย ธัญพิชชา กุลจิตติวาทิต และธนวรรณ ป้อมสุวรรณ

การแต่งกายในแต่ละยุคสมัย จะมีความนิยมเรื่องเสื้อผ้า และเครื่องแต่งกายที่แตกต่างกันออกไป แต่สิ่งหนึ่งที่มักปรากฏให้เห็นอยู่เสมอก็คือ หมวก สิ่งที่เห็นได้ชัดที่สุดในปัจจุบัน คือ การใช้เป็นเครื่องแต่งกายในแง่ของแฟชัน ซึ่งได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายจนมีการออกแบบหมวกรูปแบบใหม่ ๆ ออกมาอยู่เสมอ หากย้อนไปตั้งแต่ในอดีต หมวก เป็นมากกว่าสิ่งที่ใช้เพื่อสวมใส่บนศีรษะ หรือเป็นเพียงเครื่องประดับที่เอาไว้เพิ่มรายละเอียดในการแต่งกาย แต่ยังหมายถึงสิ่งที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องหมายในการแบ่งชนชั้นทางสังคมและเพศอีกด้วย

กำเนิดเพื่อแบ่งแยก

หมวก ถือกำเนิดขึ้นมาตั้งแต่โบราณ โดยการนำผ้าหรือขนสัตว์มาปกคลุมศีรษะเพื่อป้องกันความร้อนและฝน หรืออีกนัยหนึ่งเป็นเหมือนสัญลักษณ์พิเศษที่ใช้ในชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งชนชาติแรกที่มีการริเริ่มวัฒนธรรมการใส่หมวก คือ ชาวกรีกและโรมัน โดยหมวกใบแรกถูกเรียกว่า ‘Pileus’ มีลักษณะไร้ขอบ มีรูปทรงคล้ายกับศีรษะมนุษย์ ใช้เพื่อแทนการนำผ้ามาคลุมผม เพื่อปกปิดศีรษะและป้องกันแสงแดดกับลม โดยจะสวมใส่เฉพาะในกลุ่มชนชั้นสูงเท่านั้น หมวกใบที่สอง คือ ‘The Phrygian cap’ จะมีลักษณะคล้ายกับหมวกซานตาครอส เป็นหนึ่งในเครื่องแต่งกายที่ชนชั้นสูงมอบให้แก่คนที่พ้นสภาพการเป็นทาสแล้ว ถือได้ว่าเป็นสัญลักษณ์ของการปลดปล่อยอิสรภาพแก่ทาสและเชลยในสมัยนั้น และหมวกใบสุดท้าย ‘The Peatasos’ เป็นหมวกมีปีกใบแรกที่ชาวกรีกโบราณคิดค้นขึ้น ซึ่งหมวกทั้ง 3 ใบไม่ได้มีลักษณะที่แตกต่างกันมากนัก และวัตถุประสงค์หลักเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องแต่งกายเพศชายในสมัยก่อนเท่านั้น

ประเทศอังกฤษกับต้นตำรับแฟชันหมวก

วัฒนธรรมการสวมหมวกแพร่หลายเป็นอย่างมากในฝั่งตะวันตก โดยเฉพาะประเทศอังกฤษ ที่ถือได้ว่าเป็นต้นตำรับของหมวกแฟชันที่โด่งดังไปทั่วโลก ที่โดดเด่นเป็นอย่างมาก คือ หมวกทรงสูงของผู้ชาย กำเนิดขึ้นใน พ.ศ. 2345 มาจากความนิยมที่ว่า ‘หากสวมหมวกมีลักษณะทรงสูงมากเท่าไหร่ จะยิ่งสื่อถึงความนำสมัยกับความเป็นแฟชันนิสต้าในตัวมากขึ้นเท่านั้น’ ซึ่งการสวมหมวกในยุคนั้นถือเป็นวัฒนธรรมที่ยังคงแพร่หลายแค่ในกลุ่มของชนชั้นสูง อีกทั้งยังถูกจำกัดแต่เฉพาะในหมู่ของผู้ชาย จากวัฒนธรรมการแต่งกายแบบสวมหมวกของชาวอังกฤษที่โชว์เสน่ห์ของสุภาพบุรุษได้เป็นอย่างดี ในขณะเดียวกันเครื่องแบบของสุภาพสตรีในราชวงศ์อังกฤษ ก็มีหมวกเป็นองค์ประกอบมาช้านาน เพราะเป็นเรื่องของมารยาทและธรรมเนียมของการแต่งกายที่ว่า

‘การเปิดเผยเส้นผมไม่ใช่สิ่งที่สุภาพสตรีควรปฏิบัติ’

ในส่วนของสตรีสามัญชนเริ่มมีการสวมหมวกอย่างแพร่หลายในปี พ.ศ. 2493 โดยจะสวมเมื่อต้องอยู่ในพื้นที่สาธารณะ รูปแบบของหมวกของผู้หญิงในระยะแรกมีต้นแบบมาจากหมวกของผู้ชาย ต่อมาเมื่อผู้หญิงเริ่มเข้ามามีบทบาทในสังคมมากขึ้น จากการเปลี่ยนแปลง

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

สถานภาพทางการเมืองของเพศหญิง จึงได้มีการพัฒนารูปแบบหมวกสตรีทรงต่าง ๆ สำหรับใส่ในแต่ละโอกาส เป็นการออกแบบไว้ใช้สำหรับออกงานสังคม หรือแม้แต่การใช้สำหรับเล่นกีฬา หมวกในประเทศอังกฤษจึงเป็นเหมือนสัญลักษณ์ที่บ่งบอกทั้งเพศและสถานะทางสังคม อีกทั้งยังสะท้อนการใช้ชีวิตของคนในประเทศอีกด้วย

มาลานำไทย

สำหรับประเทศไทยแต่เดิมไม่ได้มีการสวมหมวกเป็นเครื่องแต่งกายในแง่ที่ใช้เป็นเครื่องประดับ จะมีเพียงสิ่งที่เรียกว่า ‘กุบละแอ’ ที่มีลักษณะเป็นทรงยอดแหลม ทำจากไม้ไผ่ ซึ่งเป็นหนึ่งในเครื่องแบบของนักรบชายสมัยก่อน และ ‘งอบ’ ที่มีขึ้นเพื่อใช้กันแดดกันฝน ส่วนการเข้ามาของหมวกในลักษณะของการเป็นเครื่องแต่งกายที่มีไว้เพื่อเป็นสิ่งประดับศีรษะนั้น เริ่มต้นครั้งแรกในสมัยของรัชกาลที่ 4 และรัชกาลที่ 5 เป็นยุคของการแต่งกายแบบผสมเก่าและใหม่ มีการปรับปรุงการแต่งกายให้เข้าสู่ยุคสมัยสากลทีละน้อยด้วยการรับเอาวัฒนธรรมการแต่งกายของตะวันตกมาผสมผสานกับแบบไทยดั้งเดิม แต่ยังพบการแต่งกายด้วยหมวกเป็นจำนวนน้อย มีหลักฐานพบการสวมหมวกในกลุ่มเชื้อพระวงศ์ และกลุ่มชนชั้นสูง แต่ยังไม่พบในเครื่องแบบของสามัญชน

ต่อมาเมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เสด็จประพาสยุโรป ได้โปรดให้มีการเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่งกายโดยให้เป็นสากลเหมือนฝั่งตะวันตกมากขึ้น และทรงกำหนดให้การสวมหมวกเป็นเครื่องแบบของข้าราชการ จึงทำให้วัฒนธรรมการสวมหมวกเผยแพร่ออกไปสู่สามัญชน แต่ยังคงอยู่ในกฎระเบียบที่ต้องถูกบังคับให้สวมใส่ เพราะในสมัยนั้นคนไทยกับการสวมหมวก ‘ไม่ใช่สิ่งที่คุ้นเคยกัน’

> “
> ***เชิญซิคะ เชิญร่วมกันสวมหมวก***
> ***แสนสะดวกสบายด้วย ทั้งสวยหรู***
> ***ปรุงใบหน้าให้อร่าม งามน่าดู***
> ***อีกจะชูอนามัยให้มั่นคง...***
> ”

เมื่อ พ.ศ. 2481 ในสมัยของ จอมพล ป.พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีนโยบายสร้างชาติให้เท่าเทียมกับนานาอารยประเทศเพื่อสร้าง ‘ความมีอารยะ’ โดยเพิ่มกฎระเบียบทางสังคมในเรื่องการเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่งกายของชาวไทย ให้มีการสวมหมวกทุกครั้งเมื่อออกจากบ้าน คำสั่งเรื่องเครื่องแต่งกายนี้เคร่งครัดเป็นอย่างมาก ถึงขั้นมีการออกระเบียบการแต่งกายในรัฐนิยมฉบับที่ 10 เรื่องเครื่องแต่งกายของประชาชนชาวไทย โดยหากมีผู้ใดละเลยไม่สวมหมวกเมื่อออกนอกเคหสถานจะต้องโดนลงโทษตามกฎหมาย ซึ่งการใส่หมวกของสตรีเป็นเรื่องที่รัฐให้ความสำคัญมาก ถึงกับมีคำว่า ‘มาลานำชาติไทย’ มีการแบ่งหมวกเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ หมวกทั่วไป และหมวกพิเศษ

ประเภททั่วไป หมายถึง ประเภทที่ใช้ในการทำงานในชีวิตประจำวัน เพื่อความสุภาพเรียบร้อยสมกับประเพณีนิยม และเพื่อประโยชน์ในการกันแดด กันฝน กันน้ำค้าง มักเป็นหมวกมีลักษณะเรียบ ปีกเล็ก หรือไม่มีปีก สีไม่ฉูดฉาด

สำหรับหมวกประเภทพิเศษ หมายถึงหมวกที่ใช้เป็นอาภรณ์ประดับเพิ่มความงาม มีการประดับด้วยอาภรณ์ต่าง ๆ ใช้ในโอกาสพิเศษ พร้อมทั้งมีบทเพลงจากวงสุนทราภรณ์ชื่อว่าเพลง ‘สวมหมวก’ ที่แต่งขึ้นเพื่อรณรงค์ให้คนไทยหันมาสวมหมวกอีกด้วย

ซึ่งทำให้การสวมหมวกได้ถูกใช้เป็นสัญญะของ ‘การสร้างชาติหรือนำชาติไปสู่ความเจริญ’

ความเข้มงวดในเรื่องการแต่งกายทำให้มีคนที่ไม่พอใจในแนวคิดนี้ เพราะเหมือนเป็นการลิดรอนเสรีภาพและเข้ามายุ่งกับการใช้ชีวิตส่วนตัวมากเกินไป แต่อีกด้านหนึ่งของนโยบายนี้ถูกมองว่าทำให้เกิดความเท่าเทียมเป็นการทำลายช่องว่างระหว่างชนชั้นของประเทศไทยที่ในอดีตมีเพียงชนชั้นสูงเท่านั้นที่มีการสวมหมวกได้ เพราะประชาชนทุกคนจะต้องสวมหมวกในลักษณะเดียวกัน ไม่ว่าจะประกอบอาชีพใดหรืออยู่ในกลุ่มชนชั้นใดก็ตาม เมื่อมาถึงยุคปัจจุบัน หน้าที่ของหมวกในด้านของการเป็นสิ่งที่สร้างความเท่าเทียมทางสังคมก็ค่อย ๆ หายไป

แม้บทบาทหน้าที่ของหมวกในแต่ละยุคจะค่อย ๆ เปลี่ยนไปจนกลายมาเป็นสิ่งประดับร่างกายในแง่ของแฟชันอย่างในปัจจุบัน แต่บทบาทหน้าที่ของหมวกที่ใช้เป็นสิ่งบ่งบอกสภาพการใช้ชีวิต สถานะทางสังคม เพศ หรือแม้กระทั่งเป็นสัญลักษณ์ของการขับเคลื่อนประเทศที่มนุษย์ได้มีการให้ความหมายกับหมวกจนกลายเป็นเหมือนสัญญะที่ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคมในอดีต ก็ยังเป็นที่จดจำมาจนถึงปัจจุบัน

ข้อมูลจาก

หนังสือการแต่งกายไทย วิวัฒนาการจากอดีตสู่ปัจจุบัน (2543)

บทความความจริงของหมวก จาก tipsdd.com

บทความ หมวกบนกบาล จากการเมืองถึงเรื่องตัวของกู จาก isranews.org

ประวัติความเป็นมาเกี่ยวกับสถานภาพของผู้หญิง จาก satit.up.ac.th

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

Fast Fashion ไลฟ์สไตล์ทำลายโลก

เรื่องและภาพโดย ฐาปนีย์ อุอินทร์

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ไลฟ์สไตล์การซื้อเสื้อผ้าแบบ “Fast Fashion” คือพฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าแบบใช้แล้วทิ้ง เป็นเสื้อผ้าคุณภาพต่ำ ผู้ใช้มักสวมใส่เพียงไม่กี่ครั้ง ซึ่งเสื้อผ้าจะถูกผลิตเพื่อออกจำหน่ายสู่ตลาดโดยเร็วที่สุด เน้นปริมาณมาก และราคาถูก โดยเจ้าของแบรนด์ Fast Fashion มักจะผลิตสินค้าออกมาเพื่อนำเสนอลูกค้าที่มีอยู่ทุกมุมโลกให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ด้วยต้นทุนการผลิตที่ต่ำที่สุด จึงสามารถพบเห็นเสื้อผ้ารุ่นใหม่ ๆ อัพเดทในท้องตลาด หลังจากการเปิดตัวบนแคทวอล์คเพียงไม่กี่สัปดาห์ ทำให้แฟชั่นกลายเป็นสิ่งที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

ในยุคที่อินเทอร์เน็ตสามารถกระจายข้อมูลไปสู่ทุกมุมโลกได้เพียงเสี้ยววินาทีแน่นอนว่ากระแสแฟชั่นเสื้อผ้า มักเข้าถึงผู้รับสารอย่างรวดเร็ว โดยการพบเห็นบนโซเชียลมีเดีย รวมถึงนิตยสารออนไลน์ โฆษณา อีกทั้งภาพถ่ายสินค้าตามร้านค้าเสื้อผ้าออนไลน์ ซึ่งเป็นวิธีการขายที่เอื้ออำนวยให้ผู้บริโภคสามารถซื้อได้เพียงปลายนิ้ว สิ่งเหล่านี้เป็นตัวจูงใจให้ผู้บริโภคที่มักซื้อเสื้อผ้าตามกระแสนิยมเกิดความต้องการอยากมีไว้ในครอบครอง และเป็นความต้องการที่เกิดขึ้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด นำไปสู่การเร่งการผลิตของอุตสาหกรรมเสื้อผ้า เพื่อให้ได้สินค้ามาตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคได้ทันเวลา ไลฟ์สไตล์การบริโภคแบบนี้กระจายไปหลายประเทศทั่วโลก

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา พบว่ายอดขายของแบรนด์ที่เน้นการขายแบบเกาะกระแส Fast Fashion เติบโตมากกว่า 100% ในภูมิภาคเอเชีย สาเหตุมาจากสินค้าเหล่านี้มีราคาต่ำ กลุ่มประชากรจึงมีกำลังในการซื้อมาก แต่ทราบหรือไม่ว่า การซื้อเสื้อผ้าเกาะกระแส Fast Fashion นี้เป็นการทำลายธรรมชาติโดยไม่รู้ตัว เนื่องจากความต้องการซื้อของผู้บริโภคตามกระแสนิยมที่เพิ่มขึ้น การขยายตัวของอุตสาหกรรมสิ่งทอเกิดการขยายตัว และมีการแข่งขันสูง จึงต้องเพิ่มปริมาณการผลิตให้มากเท่ากับความต้องการในตลาด ซึ่งการผลิตแบบนี้เป็นการใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือย ในอุตสาหกรรมสิ่งทอนั้น มีการใช้น้ำร่วมกับวัตถุดิบในการผลิตทุกขั้นตอน ได้แก่ การผลิตเส้นใย การปั่น การทอ การถักผ้า และการฟอกย้อม โดยวัตถุดิบที่ใช้คือ สารเคมี และสีย้อมผ้า ทำให้น้ำที่ถูกปล่อยสู่ธรรมชาติมีสารอินทรีย์ในปริมาณสูง เกิดน้ำเน่าเสีย ส่งผลให้สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในน้ำตาย เนื่องจากปริมาณออกซิเจนในน้ำลดลง

ปัจจุบัน หลายอุตสาหกรรมมีความพยายามที่จะปรับเปลี่ยนวิธีการในกระบวนการบางขั้นตอน หรือเลือกใช้วัตถุดิบที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่นการเลือกใช้ฝ้ายออร์แกนิคซึ่งเป็นฝ้ายที่ปลูก และเติบโตโดยไม่ผ่านสารเคมีใด ๆ แทนการใช้ฝ้ายที่ปลูกทั่วไป โดยผ่านสารเคมีจำนวนมาก เนื่องจากฝ้ายเป็นพืชที่ใช้เคมีในการปลูกมากที่สุดในโลกเพื่อเร่งผลผลิต ทำให้พื้นดินและแหล่งน้ำที่ใช้ในการปลูกเกิดสารปนเปื้อนส่งผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม แม้ว่าฝ้ายออร์แกนิคอาจดูเหมือนเป็นทางเลือกที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม แต่ในบางอุตสาหกรรมยังคงหลีกเลี่ยงการใช้ฝ้ายออร์แกนิค เนื่องจากมีราคาแพงกว่าฝ้ายที่ปลูกโดยใช้สารเคมี

การแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมในอุตสาหกรรมสิ่งทอโดยใช้เทคโนโลยีในการบำบัดก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ได้รับความนิยม เนื่องจากปัจจุบันมนุษย์เริ่มตระหนักถึงภัยจากการทำลายสิ่งแวดล้อมซึ่งจะนำผลเสียกลับมาสู่ตัวมนุษย์เองในอนาคต ดังนั้นมนุษย์จึงเริ่มตื่นตัวในเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้พยายามจัดระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมของตนให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งเพิ่มผลผลิตและสร้างภาพพจน์ที่ดีให้แก่องค์กรที่จัดระบบ เช่น การบำบัดน้ำเสียจากกระบวนการผลิต เป็นต้น

การปรับตัวของอุตสาหกรรมเป็นส่วนหนึ่งในการพยายามรักษาสิ่งแวดล้อมโดยเป็นเพียงการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ แต่หากจะให้ปรับเปลี่ยนที่ต้นเหตุคงเป็นไปได้ยาก เพราะ Fast Fashion มาพร้อมกับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่รวดเร็ว อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่ทำกำไรให้กับนายทุน หรือเจ้าของแบรนด์ โดยอาศัยอุปสงค์ของผู้บริโภคในตลาด แล้วเหตุใดเล่าที่พวกเขาจะต้องเปลี่ยนฐานการผลิตเพื่อให้กิจการของตนเองมีกำไรที่ลดลง

ในปัจจุบัน มีกลุ่มสาธารณชนมากมายพยายามที่จะออกมาเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นการรณรงค์ และสร้างความตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อธรรมชาตินอกจากนี้ ยังมีแบรนด์เสื้อผ้ารักษ์โลกที่เป็นทางเลือกสำหรับผู้รักสิ่งแวดล้อมอยู่หลากหลายอาทิ แบรนด์เสื้อผ้าที่ใช้ฝ้ายธรรมชาติ 100% การผลิตเสื้อจากขวดพลาสติกเก่า โดยนำกลับมารีไซเคิลเป็นวัตถุดิบในการผลิตเส้นด้ายโพลีเอสเตอร์สำหรับผลิตเสื้อผ้า การผลิตกางเกงยีนส์ที่ใช้เทคโนโลยีโดยลดปริมาณการใช้น้ำในขั้นตอนการฟอกยีนส์ เป็นต้น จะเห็นได้ว่ามีคนจำนวนหนึ่ง มีความพยายามที่จะรักษาสิ่งแวดล้อมไว้ เพื่อดำรงไว้ซึ่งความสมดุลของการอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ เนื่องจากพวกเขาเล็งเห็นว่า สิ่งแวดล้อม และธรรมชาติที่สมบูรณ์มีความสำคัญต่อความเป็นอยู่ของคนบนโลก ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

โดยผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

Fabric Patterns of Generation

เรื่องโดย ลลิน ศิริเรืองกิตติ์
ภาพโดย ธัญพิชชา กุลจิตติวาทิต

ในทุก ๆ ปีเหล่าดีไซเนอร์ทั่วโลกไม่เพียงสร้างฟอร์มเสื้อผ้าและเครื่องประดับใหม่ ๆ ขึ้นมา แต่สิ่งที่ทำควบคู่กันอยู่เสมอคือการนำแฟชันในยุคเก่าที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นมาตีความใหม่ จึงไม่แปลก ที่เทรนด์ย้อนยุคจะกลับมาสร้างสีสันให้โลกแฟชันได้ตลอดเวลา ช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านของแต่ละยุคนั้นแฟชันเสื้อผ้าหรือลวดลายผ้าก็เปลี่ยนไปตามอิทธิพลของวัฒนธรรม ดนตรี หรือไอคอนที่เป็นตัวแทนประจำยุคนั้น แน่นอนว่าลวดลายผ้าหรือแพทเทิร์นต่าง ๆ ถือเป็นสิ่งที่โลดแล่น และโดดเด่นอยู่บนรันเวย์มาหลายยุคหลายสมัย และไม่เคยมีทีท่าว่าจะหายไปจากแวดวงแฟชันเลย แม้แต่น้อย แต่รู้หรือไม่ว่า แพทเทิร์นหรือลายผ้าที่ทุกคนคุ้นเคยหรือใส่อยู่นั้น มีที่มาและจุดกำเนิดจากยุคสมัยที่ต่างกัน

50's Stripe Pattern (ลายทาง)

จุดเริ่มต้นของเสื้อผ้าลายทาง หรือลายขวางก่อนเข้ามามีบทบาทในโลกของแฟชัน เกิดขึ้นที่ฝั่งยุโรปแถบประเทศฝรั่งเศสในช่วงปี ค.ศ. 1865 จากเดิมเสื้อลายทางถูกจัดไว้ให้เป็นยูนิฟอร์มของทหารนาวิกโยธิน (เดิมทีจะเป็นแถบน้ำเงินเท่านั้น) ทั้งยังถูกนำไปใช้เป็นเครื่องหมายแห่งชัยชนะของกษัตริย์นโปเลียน โดยเหล่ากะลาสีมีความเชื่อว่าหากใส่เสื้อลายขวาง 21 แถบบนตัว จะทำให้เพิ่มโอกาสชนะในการรบมากขึ้น และด้วยความโดดเด่นของลวดลายชนิดนี้จึงเป็นที่ต้องตาของดีไซเนอร์ในยุคนั้น จึงได้หยิบมาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบผลงานที่เรียกว่า สไตล์ 'นอทิคอล' (Nautical Style) หมายถึง การแต่งกายรูปแบบของกะลาสีเรือจวบจนถึงปัจจุบัน

ส่วนยุคที่ฮิตมาก ๆ คือช่วงปี ค.ศ. 1956 ที่เหล่าศิลปิน คนดังได้หยิบเอาเสื้อลายทางมาใส่ อย่าง Andy Warhol ศิลปิน Pop Art ที่นำเอาเสื้อลายขวางแขนยาวมาใส่เป็นคาร์แร็คเตอร์หลักของเขา หรือแม้แต่ John Lennon นักร้องจากวงในตำนานอย่าง The Beatles ไอคอนแห่งยุค 50 ก็นำเสื้อลายนี้มาใส่เล่นดนตรี ออกคอนเสิร์ต ทำให้เหล่าแฟนคลับแห่ไปซื้อมาแต่งตามอย่างมากมาย และนั่นเองทำให้ยุค 50 เป็นการเริ่มเข้าสู่ยุคแห่ง Stripe Fashion อย่างสมบูรณ์แบบ

80's Polka Dot Pattern (ลายจุด)

ลาย Polka Dot หรือลายจุดกลม ๆ ในความหมายดั้งเดิม Polka Dot แปลว่า แพทเทิร์นที่จัดเรียงกันด้วยรูปวงกลมในขนาดเท่ากันทุก ๆ จุด ระยะห่างใกล้ ๆ เท่ากัน Polka Dot ปรากฏขึ้นจริงในปี ค.ศ. 1854 จากนิตยสารชื่อ The Yale Literary ฉบับที่ 122 หน้า 7 ที่บอกไว้ว่า Polka Dot มาจากชื่อจังหวะการเต้นที่เป็นที่นิยมในเวลานั้นก็คือ 'Polka' ที่มาจากฝั่งยุโรป ต่อมาเข้ามานิยมในอเมริกา

จุดเริ่มต้นของ Polka Dot ในแวดวงแฟชัน คือช่วงศตวรรษที่ 20 ในปี ค.ศ. 1928 Minnie Mouse หรือแฟนของ Micky Mouse เจ้าหนูตัวการ์ตูนสัญลักษณ์ของค่ายดิสนีย์ที่ทุกคนรู้จักกันดี ได้กำเนิดขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมีชุดประจำตัวคือ กระโปรงและโบว์ลาย Polka Dot ซึ่งถือว่าเป็นจุดที่คนจดจำได้จนถึงทุกวันนี้

โดยผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

แต่ต่อมาในช่วงปลายศตวรรษที่ 17 เกิดกระแสความหลงใหลในลวดลายของผ้าลายสก็อตขึ้นในหมู่ชนชั้นสูงของอังกฤษ จนกลายมาเป็นความนิยมที่นำไปสู่การเลิกห้ามผู้คนทั่วไปสวมใส่ผ้าลายสก็อตอีกต่อไป และได้แพร่หลายออกไปในหมู่ชนชั้นอื่น ๆ

แฟชันลายสก็อตกลับมาเป็นกระแสนิยมในปี 90 เพราะดาราสาว Cher Horowitz ได้สวมชุดลายสก็อตสีเหลืองพร้อมกระโปรงสั้น ซึ่งปรากฏในภาพยนตร์ Clueless ปี 1995 เมื่อผู้ชมเห็นในความเข้ากันของชุดและสาวคนนี้ ก็ทำให้ลายสก็อตกลายเป็นกระแสนิยมในยุคนั้น เรียกว่าเป็นช่วงเฟื่องฟูของเสื้อผ้าลายสก็อตเลยก็ว่าได้ เพราะมีไอเท็มต่าง ๆ ออกมาหลายสไตล์ ไม่ว่าจะมาในรูปแบบของมินิสเกิร์ต กระโปรงตัวสั้น หรือเสื้อเชิ้ตลายสก็อต

สำหรับแฟชันในวันนี้ สิ่งที่มาแรงจนหยุดไม่อยู่เลยก็คือ กระแสวินเทจ ผู้คนต่างนิยมชมชอบ และหาสะสมชุดย้อนยุคสมัยเก่ามาใส่ผสมกันระหว่างหลาย ๆ ช่วงเวลาในอดีต กลายเป็นเทรนด์ย้อนยุค ทำให้ลายแพทเทิร์นที่คุ้นเคยเหล่านี้ไม่หายไปตามกาลเวลา และยังคงเป็นแฟชันที่ไม่มีวันหายไปจากตู้เสื้อผ้าของใครหลาย ๆ คน

ถึงแม้จะมีประวัติมายาวนาน แต่ในด้านแฟชันยุคทองจริง ๆ ของแพทเทิร์นนี้คือช่วงปี 80 โดยเฉพาะเจ้าหญิงผู้นำการแต่งกายแบบอย่างผู้ดีอังกฤษ อย่างเจ้าหญิงไดอาน่า แห่งเวลส์ ผู้โปรดปรานการสวมฉลองพระองค์ด้วยลาย Polka Dot สีสันสดใส ทั้งยังทรงสวมฉลองพระองค์ลายจุดในการประกอบพระราชกรณียกิจอยู่บ่อยครั้ง ทำให้แฟชั่นลายจุดนี้ได้ปรากฏสู่สายตาของชาวอังกฤษและชาวโลก ในช่วงปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา จนวงการแฟชันหยิบจับแพทเทิร์นนี้มาทำเป็นเสื้อผ้า รวมถึงกระเป๋า และรองเท้า

90's Tartan Pattern (ลายสก็อต)

ลายสก็อต มาจากการทอผ้าเป็นแถบแนวตั้ง และแนวนอนตัดกันที่มุม 90 องศา จนเกิดเป็นลวดลายตารางสี่เหลี่ยม หรือที่ใครหลายคนเรียกกันว่าลายตารางหมากรุก ถูกส่งทอดมาจากชนเผ่า Tartan ชนเผ่าเก่าแก่ในประเทศสกอตแลนด์ ที่มีอายุมากถึง 2,000 ปี และยังปรากฏให้เห็นใน Kilt (คิลท์) กระโปรงพับจีบ ยาวถึงหัวเข่า ซึ่งเป็นสัญลักษณ์การแต่งกายประจำชาติของชาวสกอตแลนด์ อันมีต้นกำเนิดมาจาก Scottish Highlands ดินแดนที่ราบสูงทางตอนเหนือของเกาะอังกฤษ ในปัจจุบันชาวสกอตแลนด์จะแต่งกายด้วย Kilt ในโอกาสสำคัญหรืองานเทศกาลต่าง ๆ ของท้องถิ่น

ลายของผ้านี้สะท้อนถึงความเป็นเอกลักษณ์ และตัวตนแห่งเชื้อชาติสกอตอย่างแท้จริง ซึ่งในกลางศตวรรษที่ 17 เมื่ออังกฤษที่พยายามจะปราบปรามผู้คนในสกอตแลนด์อยู่นั้น การสวมใส่ผ้าลายนี้ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่อุกอาจเทียบเท่ากับการเป็นกบฏ และผู้ที่หาญกล้าสวมมันจะถูกส่งไปเป็นนักโทษที่ต้องทำงานใช้แรงอยู่ถึง 7 ปี

ข้อมูลจาก
www.tipsdd.com
mover.in.th
http://www.lips-mag.com

เอกสารสำหรับผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

เมืองสะอาด ด้วยมือแยกขยะ

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
สงวนไว้เมื่อ 21/03/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

เรื่องโดย กาญจนา เข็มแก้ว
ภาพโดย วิรินท์ลดา พุทธขันธ์

“

ขยะเกิดจากตัวเรา เราต้องเป็นคนแก้ โดยเริ่มจากการคัดแยกขยะในครัวเรือน

”

เรื่อง ‘ขยะ’ ยังคงเป็นปัญหาใหญ่ในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั่วโลก และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากปัญหาขยะจะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมแล้ว ยังเป็นหนึ่งในสาเหตุของการเกิดโรคซึ่งมีความเสี่ยงต่อสุขภาพชุมชนบ้านแพะขวาง หมู่ที่ 3 ตำบลน้ำแพร่ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ได้เล็งเห็นถึงผลกระทบดังกล่าว จึงริเริ่มโครงการตลาดนัดขยะปลูกจิตสำนึกคนในชุมชนให้มีนิสัยคัดแยกขยะ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยลดปัญหาผลกระทบต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม อีกทั้งยังช่วยลดงบประมาณในการใช้จัดการขยะชุมชนอีกด้วย

วันนี้เราได้มีโอกาสมาเยี่ยมเยียนหมู่บ้านและได้พูดคุยกับคุณแม่บุญชุม วงศ์คำอ้าย อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) เกี่ยวกับโครงการการคัดแยกขยะของชุมชนว่า มีที่มาที่ไปอย่างไร จนถึงแนวทางในการสืบทอดและต่อยอดแนวคิดดี ๆ เหล่านี้สู่คนรุ่นหลัง

จุดเริ่มต้นหมู่บ้านจัดการขยะและสิ่งแวดล้อม

เริ่มต้นจากปัญหาขยะในครัวเรือน ขยะสาธารณะการเผาขยะใบไม้ กิ่งไม้ ปัญหาหมอกควัน ตลอดจนปัญหาสุขภาพเป็นแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรคและพาหะนำโรค เช่น โรคไข้เลือดออก ชุมชนจึงได้นำปัญหาเหล่านั้นมาวิเคราะห์ปรึกษาอนามัย ประชุมคณะกรรมการหมู่บ้านจนเกิดเป็นโครงการหมู่บ้านจัดการขยะและสิ่งแวดล้อม โดยรับสมัครสมาชิกเข้าร่วมโครงการเพื่อเปิดเป็นตลาดนัดขยะสำหรับซื้อ - ขายขยะ ส่งเสริมการคัดแยกขยะ และการทำปุ๋ยหมัก จากนั้นผู้ใหญ่บ้านจึงรณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้ชาวบ้านเข้าร่วมโครงการ นำเยาวชนมาเดินรณรงค์เก็บขยะตามถนนและบ้านเรือน ต่อมาทางเทศบาลได้ยื่นมือเข้ามาช่วยทำใบสมัครเข้าร่วมโครงการคัดแยกขยะทุกหลังคาเรือน

ต่อยอดเป็นโครงการหมู่บ้านประดับดาว

เกณฑ์การเข้าร่วมโครงการหมู่บ้านประดับดาว คือ ‘บ้านที่ทำปุ๋ยหมักน้ำ ปุ๋ยหมักเปียก คัดแยกขยะ นำมาขายที่ตลาดนัดขยะ หน้าบ้านสะอาด น่ามอง ไม่รก ไม่เผาในเวลาที่ห้ามเผา คือช่วง 12.00 - 14.00 น.’ เป็นการประกวดในแต่ละเขตภายใน 9 เขตนั้น ถ้าเขตใดได้ 5 ดาว ก็จะได้รับรางวัล มีการประเมินผลทุก 3 เดือน โดยเทศบาลจะออกตรวจว่าบ้านใดที่ทำสม่ำเสมอ

ตลาดนัดขยะ

ตลาดนัดขยะนั้นจะเปิดรับซื้อขยะทุกวันที่ 5 ของเดือน โดยโครงการเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 และมาประสบความสำเร็จเมื่อปี พ.ศ. 2551 เป็นการทำงานของจิตอาสาชาวบ้านที่จะมาช่วยกัน ซึ่งการดำเนินการแบ่งออกเป็นแผนกคัดแยก แผนกเอาขึ้นรถไปขาย ฝ่ายบัญชี โดยเริ่มดำเนินการตั้งแต่เวลา 08.00 - 14.00 น. เมื่อคัดแยกเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะไปถามเรตราคาที่รับซื้อก่อนจะนำไปขายให้กับร้านรับซื้อของเก่านั้น ๆ

มีแรงต้านหรือไม่ และปัญหาคืออะไร

ช่วงเริ่มต้นโครงการมีคนที่ไม่เห็นด้วยเนื่องจากกลัวเดือดร้อนเรื่องปัญหากลิ่นเหม็น แต่โครงการนี้เป็นตลาดนัดขยะ ไม่ใช่ธนาคารขยะการดำเนินการจึงสามารถจัดการเสร็จได้ภายในวันเดียว หากหลังเวลา 14.00 น. จะไม่มีรับซื้อและหลังจากนั้นจะเป็นเวลาเก็บกวาดสถานที่ให้สะอาดเหมือนเดิม

ตัวอย่างรางวัลที่ได้รับ

ได้รับรางวัลชุมชนขยะปลอดภัย (Zero Waste) เมื่อปี พ.ศ. 2556 จากกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยเป็นการจัดการขยะและสิ่งแวดล้อมในชุมชนด้วยชุมชนเอง

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ได้รับความร่วมมือมากน้อยแค่ไหน

ได้รับความร่วมมือจากชาวบ้านดีขึ้นตามลำดับ ในส่วนของผู้ดำเนินโครงการจะยั่งยืนได้ ผู้ดำเนินโครงการต้องมีใจรัก มีความชอบเสียสละ และทำอย่างต่อเนื่องในการผลักดันโครงการอย่างสม่ำเสมอ ของแบบนี้อยู่ที่ใจนั่นเอง

เหตุจูงใจที่ทำให้ชาวบ้านให้ความร่วมมือ

เมื่อชาวบ้านคัดแยกขยะแล้วนำมาขาย เขาก็จะได้เงินกลับบ้าน ซึ่งดีกว่าทิ้งไปเปล่า ๆ อีกทั้งการนำมาขายที่ตลาดนัดขยะยังได้ราคาดีกว่าการขายผ่านพ่อค้าคนกลางที่รับซื้อของเก่า นอกจากนี้การคัดแยกขยะทำให้หมู่บ้านสะอาด ถนนหนทางดีขึ้นขยะข้างทางลดน้อยลง

ปลายทางการแยกขยะแต่ละประเภท

ขยะย่อยสลายหรือมูลฝอยย่อยสลาย เช่น เศษผัก เศษอาหาร เปลือกผลไม้ ใบไม้ สามารถนำเอาไปทำปุ๋ยหมักชีวภาพ โดยใช้บ่อหมักใบไม้ ผลไม้ ขยะเปียก ขยะรีไซเคิลได้ เช่น ขวดพลาสติก กระดาษ กระป๋อง สามารถขายได้ก็จะรับซื้อ และนำไปขายที่โรงรับของเก่าต่อไปโดยไม่ผ่านพ่อค้าคนกลาง ส่วนขยะอันตรายจะมีการคัดแยกเพื่อทิ้งให้ถูกต้อง เช่น หลอดไฟ ถ่านไฟฉาย จะส่งให้เทศบาลจัดการกำจัดทิ้งอย่างถูกวิธี

ป้าชุมกำลังขนขยะที่แยกไว้เพื่อที่จะนำไปชั่งและประเมินราคาขาย

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นต่อชุมชนหลังจากเกิดโครงการนี้

บ้านแต่ละหลังในหมู่บ้านสะอาดมากขึ้น สิ่งแวดล้อมดีขึ้น ลดแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรค และโรคที่เกิดจากปัญหาของขยะมากขึ้นในด้านของความรู้สึกนั้น การมาทำจิตอาสาคัดแยกขยะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีและภาคภูมิใจที่ได้ทำเพื่อส่วนรวม ช่วยให้หมู่บ้านสะอาดมากยิ่งขึ้น ซึ่งโครงการนี้ก็อยู่มา 10 กว่าปีแล้ว และได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี

อาสาสมัครชุมชนกำลังช่วยกันขนขยะขึ้นรถเพื่อที่จะนำขยะไปขาย

แนวทางการสืบทอดสู่รุ่นลูกรานหลานในอนาคต

ช่วงปิดเทอม เยาวชนในหมู่บ้านได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแยกขยะ โดยช่วยพ่อแม่คัดแยกขยะ เป็นการปลูกฝังและส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น เพื่อสืบทอดโครงการอย่างยั่งยืน อีกทั้งเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากโครงการก็สามารถนำไปช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสในหมู่บ้านและมีการมอบทุนการศึกษาให้แก่เด็กทุกปี เป็นการทำเพื่อส่วนรวมแล้วก็นำไปช่วยส่วนรวมอีกทีหนึ่ง

การแยกขยะสามารถเริ่มต้นได้จากตัวเรา

เพราะขยะเกิดจากตัวเราที่เป็นคนสร้าง เราก็ต้องลงมือจัดการกับมันด้วยตัวเอง เริ่มต้นจากในครัวเรือนและต่อยอดไปยังหมู่บ้าน เพื่อพัฒนาหมู่บ้านและสิ่งแวดล้อมของเราให้ดียิ่งขึ้น หากช่วยกันคนละไม้คนละมือคัดแยกขยะตามแต่ละประเภท ซึ่งจำแนกเป็นขยะทั่วไป ขยะย่อยสลายได้ ขยะรีไซเคิล และขยะอันตราย ก็จะสามารถลดปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากขยะได้

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

มนุษย์จอมแยก The Librarian

คุณกชพร ศรีพรรณ์
หัวหน้างานวิเคราะห์ทรัพยากรสารนิเทศ

คุณศุภวรรณ อาจกล้า
หัวหน้างานบริการสารนิเทศ

เรื่องโดย วิรินท์ลดา พุทธขันธ์
ภาพโดย พิมพ์สีดา บัวเผียน

เอกสารนี้ใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:23 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

หนังสือในห้องสมุดทั่วไปมักถูกจัดเรียงตามตัวอักษร ก - ฮ A - Z เรียงตามตัวเลข 000 - 900 อย่างเป็นระบบเพื่อความเป็นระเบียบและง่ายต่อการค้นหา แต่เบื้องหลังก่อนหนังสือเหล่านั้นจะถูกนำมาวางบนชั้น ล้วนผ่านกระบวนการขั้นตอนโดยบุคคลสำคัญที่อยู่คู่กับห้องสมุดอย่างบรรณารักษ์และบุคลากร ซึ่งทำงานร่วมกันเพื่อจัดเตรียมหนังสือก่อนส่งมอบไปยังผู้ใช้งาน โดยสิ่งที่พวกเขาต้องทำเหมือนกันคือ การแยก ไม่ใช่แค่แยกประเภทหนังสือหรือข้อมูลให้เป็นระบบเท่านั้น แต่ยังแยกเรื่องใหญ่ ๆ อย่างการแยกคนทำงานออกเป็นส่วนเพื่อให้บริการได้อย่างทั่วถึง รวมถึงแยกเรื่องทั่วไปอย่างเลขหมวดหมู่หนังสือด้วย จึงอาจกล่าวได้ว่าการแยกนั้นล้วนซ่อนอยู่ในเบื้องหลังของหนังสือที่จัดวางอยู่บนชั้น และอยู่ในเกือบทุกขั้นตอน

วันนี้เราได้มีโอกาสพูดคุยกับบุคคล 2 ท่านที่ทำงานในหอสมุดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คุณศุภวรรณ อาจกล้า หัวหน้างานบริการสารนิเทศ และ คุณกชพร ศรีพรรณ์ หัวหน้างานวิเคราะห์ทรัพยากรสารนิเทศ ซึ่งให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับห้องสมุด ทั้งมุมเบื้องหลังการทำงานที่อาจไม่มีใครเคยรู้ และมุมที่หลายคนเคยเห็นแต่ไม่รู้ที่มาที่ไปของมัน คำตอบอยู่ในบทสัมภาษณ์นี้แล้วค่ะ

ขั้นตอนในการสั่งซื้อหนังสือ และเกณฑ์ในการเลือกหนังสือเข้าหอสมุดเป็นอย่างไร

ในแต่ละปีจะได้รับงบประมาณในการสั่งซื้อหนังสือ โดยจะแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกร้อยละ 80 สำหรับอาจารย์ นักศึกษา นักวิจัย และบุคลากรเป็นคนเลือกซื้อจาก 3 ช่องทางคือ 1. ทางงานบุ๊คแฟร์ 2. จากคำสั่งซื้อหนังสือที่หน้าเว็บไซต์ 3. จากการสั่งซื้อผ่านหอสมุดโดยตรง ส่วนมากมักหมดไปในช่วงงานบุ๊คแฟร์ อีกร้อยละ 20 คือส่วนที่บรรณารักษ์เป็นคนเลือกซื้อ

ในส่วนขั้นตอนและเกณฑ์ในการการพิจารณาเลือกซื้อหนังสือนั้น เมื่อมีผู้ใช้บริการเสนอซื้อเข้ามาแล้วจะต้องเช็คก่อนว่าในฐานข้อมูลของหอสมุดมีหนังสือเล่มนี้หรือไม่ ถ้ามีแล้วต่อไปจะดูการใช้งานจำนวน เล่ม ถ้ามีการใช้งานมากก็จะพิจารณาสั่งซื้อเพิ่ม แต่ถ้าภายในเวลา 5 ปี หนังสือยังไม่ถูกยืมหรือว่ามีการยืมเพียง 5 - 10 คน ก็จะยังไม่มีการสั่งซื้อเพิ่ม และเมื่อพิจารณาสั่งซื้อไปก็จะต้องทำการเทียบราคาจากหลาย ๆ ร้านที่มีหนังสือชื่อเดียวกัน เพื่อให้การสั่งซื้อนั้นได้ราคาต่ำที่สุด

หอสมุดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ใช้ระบบอะไรในการจัดหมวดหมู่หนังสือ

สำนักหอสมุดแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ หอสมุดกลาง และห้องสมุดคณะต่าง ๆ แต่งบประมาณในการจัดซื้อทรัพยากรก็เป็นของแต่ละคณะซึ่งสำนักหอสมุดได้ใช้ระบบการจัดหมวดหมู่ที่เป็นมาตราฐานสากลมาเป็นเวลา 50 ปี ตั้งแต่หอสมุดก่อตั้งขึ้น โดยมีทั้งหมด 3 ระบบ *ระบบที่ 1 คือ ระบบทศนิยมดิวอี้ (Dewey Decimal Classification System หรือ DDC)* ซึ่งห้องสมุดหลายคณะและหอสมุดกลางใช้ระบบนี้เพราะเป็นระบบการจัดหมวดหมู่ที่รองรับเนื้อหาหรือ องค์ความรู้ใหม่ ๆ กำหนดเลขหมวดหมู่ได้กว้างขวาง ครอบคลุมเนื้อหาที่ทันสมัย และมีหน่วยงานกลางคอยปรับปรุงระบบการจัดหมวดหมู่อยู่เสมอ *ระบบที่ 2 คือ Library of congress (LC)* เหมาะสำหรับห้องสมุดขนาดใหญ่ คล้ายกับระบบทศนิยมดิวอี้ แต่ไม่ค่อยมีการเพิ่มข้อมูลใหม่เข้ามาเพราะข้อจำกัดของเลขหมวดหมู่ ห้องสมุดที่ใช้ระบบนี้ ได้แก่ ห้องสมุดคณะเภสัชศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์และคณะเทคนิคการแพทย์ *ระบบที่ 3 คือ National Library of Medicine (NLM)* เหมาะสำหรับเนื้อหาทางด้านการแพทย์ เช่น คณะแพทยศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ เป็นต้น

ขั้นตอนการจัดเก็บหนังสือเข้าชั้นหลังจากหนังสือถูกนำมาคืนเป็นอย่างไร

หอสมุดได้ติดตั้งสัญญาณแม่เหล็กไว้ในหนังสือตั้งแต่ พ.ศ. 2540 โดยจะมีการสแกนบาร์โค้ดเพื่อใช้เก็บข้อมูลเข้าสู่ระบบและตรวจสอบว่าใครเป็นผู้ยืม ยืมได้กี่วัน เมื่อต้องการยืมหนังสือในห้องสมุดจึงต้องทำการสแกนบาร์โค้ดพร้อมลบสัญญาณแม่เหล็กก่อน

ส่วนการนำหนังสือมาคืนนั้น เจ้าหน้าที่จะสแกนบาร์โค้ด เพื่อรับหนังสือคืน และเติมสัญญาณแม่เหล็กเข้าไปในตัวเล่มดังเดิม จากนั้นหนังสือจะถูกเขียนในระบบว่า Being put on shelf หมายถึงกำลังเตรียมขึ้นชั้นหนังสือ จากนั้นหนังสือจึงจะถูกส่งไปแยกหมวดหมู่ และแบ่งประเภทตามชั้นที่เก็บ ซึ่งการขึ้นชั้นหนังสือจะขึ้นเพียงวันละ 2 รอบ คือรอบเช้า 8.00 น. และรอบ 13.00 น. เท่านั้น

ความแตกต่างของการยืม - คืนระหว่างปัจจุบันกับอดีต

จำนวนการยืมไม่ต่างจากอดีตมากนัก แต่อัตราการเข้าใช้บริการห้องสมุดลดน้อยลง เนื่องจากปัจจุบันมีสถานที่อื่นที่นักศึกษาสามารถไปใช้บริการได้อย่างร้านอาหารหรือร้านกาแฟ อีกทั้งยังสามารถเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศได้หลายช่องทาง เช่น ช่องทางออนไลน์ นอกจากนี้ทางห้องสมุดได้คำนวณสถิติผู้ใช้ ห้องสมุดจาก 2 ช่วงเวลา คือ 8.00 – 16.00 น. และ 17.00 – 21.00 น. พบว่า ผู้ใช้ในช่วงเวลาแรกส่วนใหญ่มักนั่งอ่านหนังสือ เพราะอัตราการยืม - คืนหนังสือ อยู่ที่ร้อยละ 10 ของจำนวนผู้เข้าใช้ อีกช่วงเวลาหนึ่งมีอัตราการนั่งอ่านหนังสือและการยืม - คืนร้อยละ 50 ของจำนวนผู้เข้าใช้

บุคคลากรกำลังนำหนังสือมาจัดแยกตามหมวดหมู่ทศนิยมดิวอี้ (Dewey Decimal Classification System) ก่อนนำไปเก็บขึ้นชั้น

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

เมื่อมีข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic) เข้ามา จำนวนคนอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ลดน้อยลงไหม

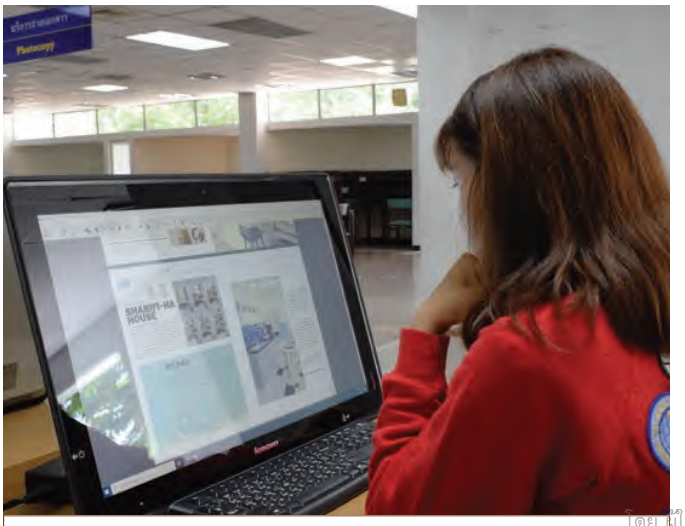
การอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ลดลงไม่มาก แต่ปริมาณในการใช้งานสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากช่วงสอบนักศึกษาก็จะมาหาตัวเล่มไปอ่าน เพราะมีข้อดี คือ สามารถอ่านและจดได้ แต่ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เราอาจจะไม่สามารถนั่งอ่านจากหน้าจอได้ตลอด เว้นว่าจะต้องพิมพ์ออกมาอีกที

ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันมีการพัฒนาระบบการสืบค้นข้อมูลนั้นอย่างไร และในอนาคตจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงอย่างไร

จากเมื่อก่อนระบบการสืบค้นถูกแยกออกจากกันด้วยรูปแบบของทรัพยากร แต่เมื่อเทคโนโลยีเข้ามาก็สามารถนำทุกระบบมารวมกันได้ การสืบค้นในปัจจุบันจึงง่ายขึ้น โดยมีระบบการสืบค้นอยู่ 2 ระบบ ระบบที่ 1 คือ Chiang Mai University Library Online Public Access Catalog (CMUL OPAC) เป็นระบบ สืบค้นเฉพาะหนังสือ ส่วนระบบที่ 2 คือ Worldcat Singer Search ที่สามารถค้นหาได้ทั้งหนังสือและทรัพยากรรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งในอนาคตจะย้ายระบบ CMUL OPAC เข้าไปไว้ในระบบ Worldcat Singer Search อย่างเต็มรูปแบบ และทำงานแบบ Real Time

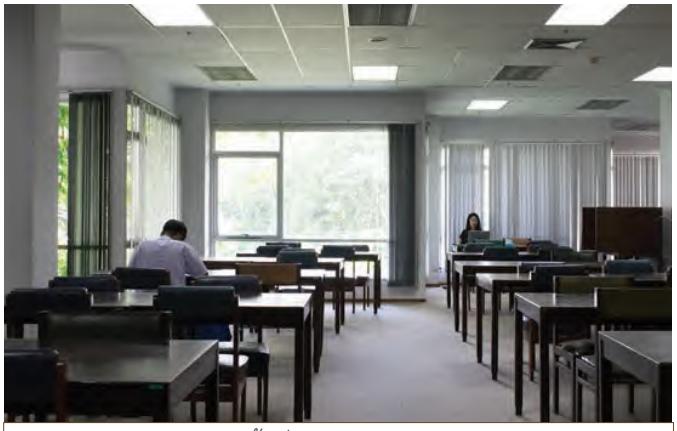
การบริการยืมหนังสือข้ามมหาวิทยาลัยในอนาคตที่ไร้การแบ่งแยก

ในอนาคตทางห้องสมุดจะเปลี่ยนเป็นระบบห้องสมุดอัตโนมัติ ซึ่งเป็นระบบที่สามารถเชื่อมต่อกับห้องสมุดทั่วโลกได้เสมือนห้องสมุดของเรากลายเป็นหนึ่งเดียวกันกับห้องสมุดอื่น ๆ อีกประมาณ 500 แห่งทั่วโลก และนักศึกษาจะสามารถยืมหนังสือได้ง่ายและหลากหลายมากขึ้น โดยสำนักหอสมุดจะเป็นผู้รับผิดชอบในการชำระค่าจัดส่งสำหรับนักศึกษาและบุคลากร

การสืบค้นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic)

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

บรรยากาศพื้นที่อ่านหนังสือภายในห้องสมุด

ความร่วมมือระหว่างห้องสมุดมหาวิทยาลัย

ทางห้องสมุดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้เปิดให้นักศึกษาสมัครบัตร Pulinet (Provincial University Library Network) เพื่อใช้ยืมหนังสือหรือข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ภายในเครือข่ายความร่วมมือทางห้องสมุดของมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาคทั่วประเทศ ซึ่งส่วนมากจะเป็นมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ และอีกเครือข่ายหนึ่ง คือเครือข่ายส่วนกลาง โดยมีมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วม เช่น มหาวิทยาลัยมหิดล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นต้น

แผนการปรับปรุงหอสมุดกลางในอนาคต

แผนปรับปรุงหอสมุดกลางประมาณ 2 ปี ซึ่งเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2561 ถึง พ.ศ. 2563 ตอนนี้ ได้ปิดปรับปรุงชั้น 4 ไปจนถึงชั้นใต้ดิน ซึ่งอาจมีเสียงรบกวนผู้ที่มาใช้บริการ และมีพื้นที่การใช้งานน้อยลง โดยได้ปรับปรุงให้มีพื้นที่นั่งอ่าน และมุมสำหรับทำงานในชั้น 1 และ 2 เพิ่มขึ้น ส่วนชั้น 3 เป็นชั้นสำหรับเก็บหนังสือที่มีการใช้งานมาก และหนังสือใหม่ ส่วนบริเวณใต้ดินเป็นพื้นที่จัดเก็บหนังสือที่มีการใช้งานน้อย

การแบ่งแยกผู้ใช้บริการ

การแบ่งกลุ่มนั้นทำเพื่อให้ผู้ใช้บริการได้รับสิทธิประโยชน์ที่เหมาะสมกับการใช้งานมากขึ้น อย่างนักศึกษาปริญญาเอกและนักศึกษาปริญญาตรี ก็จะมีสิทธิ์การยืมทรัพยากรในระยะเวลาต่างกัน ซึ่งบุคคลที่จะต้องจดจำรายละเอียดนี้ไม่ใช่เพียงแค่บรรณารักษ์เท่านั้น แต่รวมไปถึงผู้ปฏิบัติงานในห้องสมุดทั้งหมด

ภาพจำในห้องสมุดอาจเคยเป็นแหล่งข้อมูล เป็นมุมสงบ ที่พักผ่อนให้ได้อยู่กับตัวเอง แต่เมื่อเวลาผ่านไปห้องสมุดอาจต้องแยกออกมาจากนิยามเดิม ๆ ที่เคยถูกกล่าวไว้ ปรับตัวให้สอดคล้องกับความทันสมัยของเทคโนโลยีและความคิดของคนรุ่นใหม่ ที่อาจมองภาพห้องสมุดเปลี่ยนไป นอกจากเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญแล้วยังสนับสนุนรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต้องการพื้นที่เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นการทำงาน รวมถึงการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่เพิ่มเข้ามา ห้องสมุดจึงยังคงเป็นสถานที่สำคัญไม่เปลี่ยนผันตามการเวลานั่นเอง

โซดาคราฟต์รักษ์โลก
Castown Original Craft Soda

เรื่องโดย ธัญพิชชา กุลจิตติวาทิต และรัชต์นนท์ จิรวรรธนกิจ
ภาพโดย อรอุษา hipthailand.net

โดย ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:06 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

Castown ขับเคลื่อนด้วยอุดมการณ์ ในการคิดค้นเครื่องดื่มโซดาสัญชาติไทย เพื่อคนไทย ภายใต้สโลแกน “คนไทยคิด ให้คนไทยดื่ม”

ปฏิเสธไม่ได้ว่ากาแฟเป็นเครื่องดื่มที่ได้รับความนิยมทั่วโลกมานานนับศตวรรษ ทว่ากว่าจะเป็นเมล็ดกาแฟหอมกรุ่น เกษตรกรต้องสร้างขยะเปลือกกาแฟขึ้นในปริมาณมหาศาลจนทำให้เกิดปัญหามลภาวะในชุมชน อ่างแก้วพลัสฉบับนี้จึงอยากพาทุกคนไปรู้จักกับ 'คุณบอม-รัฐศรัณย์ พีรพงศ์เดชา' เจ้าของกิจการ Castown โซดาคราฟต์รักษ์โลก ผู้ริเริ่มการแปรรูปคราฟโซดาจากเปลือกกาแฟเหลือทิ้ง

คุณบอมผู้ก่อตั้ง Castown ได้เล่าให้ฟังถึงจุดเริ่มต้นของเจ้าโซดาคราฟต์นี้ว่า วันหนึ่งเขาตัดสินใจขึ้นไปนอนที่สวนกาแฟเพื่อศึกษาการคัดเมล็ดกาแฟจากชาวสวน และได้พบเจอปัญหาของเปลือกกาแฟที่ถูกแยกกองพะเนินเอาไว้บนดอย ส่งกลิ่นเน่าเสียคละคลุ้ง จากความช่างสงสัยของเขาจึงเกิดคำถามขึ้นมาว่า จะแก้ไขปัญหานี้อย่างไร จะนำเจ้าขยะเปลือกกาแฟพวกนี้มาทำเป็นอะไรได้บ้าง

"ผมมองว่าช่วง 2 - 3 เดือนที่ต้องทนอยู่กับกลิ่นเหม็น ๆ ของเปลือกกาแฟจนกว่ามันจะย่อยกลายเป็นปุ๋ย มันทำอะไรไม่ได้แล้วหรือ ? ก็เลยกลับมาทำการบ้านว่าเปลือกพวกนี้มันจะเป็นอะไรได้บ้างนอกจากปุ๋ย จนได้ค้นเจอในเว็บไซต์เมืองนอกว่าเกษตรกรทางยุโรปเขาเอาเปลือกมาปาดให้แห้งแล้วก็เอามาชงดื่มเป็นชาตอนเช้าก่อนทำสวน ก็เลยรู้ว่ามันทำเป็นชาได้"

หลังจากการค้นข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าเปลือกกาแฟ คุณบอมก็เริ่มต้นด้วยการกลับขึ้นไปบนดอยอีกครั้ง แล้วนำเปลือกกาแฟมาตากแห้ง จากนั้นนำไปอบจนได้เป็นเปลือกกาแฟอบแห้งขึ้นมาชื่อว่า ‘คาสคาร่า’ เป็นชื่อเรียกของเปลือกกาแฟอบแห้งในภาษาทางฝั่งยุโรป ซึ่งพอลองชงดื่มดูแล้วก็พบว่ามีรสเปรี้ยวพอดื่มได้ จึงเริ่มนำมาวางขายในร้านกาแฟของตัวเองก่อน ซึ่งผลตอบรับในช่วงแรกแม้ว่าจะเป็นไปได้ด้วยดี แต่ก็ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ จึงเกิดกระบวนการคิดใหม่อีกครั้งว่าอะไรที่มีรสชาติถูกปากคนไทย

“บ้านเราเป็นเมืองร้อนเลยมาคิดใหม่ว่าถ้าจะแก้ปัญหาขยะจากเปลือกกาแฟ เราจะมานั่งขายชาคงนานกว่าจะแก้ปัญหานี้ได้ ก็เลยมองหาว่าเครื่องดื่มอะไรที่คนไทยนิยมดื่มกันมากที่สุด สุดท้ายก็ได้โจทย์มาว่าเป็นน้ำอัดลม ซึ่งมันก็เป็นสิ่งที่เราเองก็ถนัดอยู่แล้วด้วย เพราะทำเบียร์คราฟต์มาก่อน ก็เลยค่อนข้างเชี่ยวชาญกับพวกเครื่องดื่มที่มีก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์”

จากการทดลองคิดค้นสูตรน้ำอัดลมด้วยตนเอง จึงเกิดเป็นเครื่องดื่มโซดาจากเปลือกกาแฟที่ใช้วิธีการเติมยีสต์และหมักจนเกิดความซ่าพอประมาณ แล้วจากนั้นจึงค่อยกำจัดยีสต์ออก ซึ่งเป็นสูตรเฉพาะของทางร้านที่ช่วยกันคิดค้นขึ้นมากับเพื่อน เนื่องจากคุณบอมมีเพื่อนที่ทำโรงงานผลิตเบียร์คราฟต์ซึ่งมีกระบวนการผลิตในรูปแบบที่คล้ายกัน

หัวใจหลักที่สำคัญของ Castown ที่คุณบอมได้บอกกับเรา คือ การทำยังไงก็ได้เพื่อแก้ปัญหาและสร้างรายได้ให้กับเกษตรกร ด้วยความเนิร์ดของเขา กระบวนการทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบออกมาเป็นเจ้าโซดาคราฟต์ตัวนี้จึงเน้นการคราฟต์เป็นพิเศษ เริ่มจากขั้นตอนการเก็บเปลือกกาแฟจากสวนบนดอย ต้องเลือกสวนที่ปลูกกาแฟแบบอินทรีย์เท่านั้น โดยจุดมุ่งหมายแอบแฝงอยากจะให้ชาวสวนกาแฟเลิกใช้ชีวิตอยู่กับสารเคมี หันมามีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แถมยังได้ผลผลิตที่ดี ปลอดภัยกับผู้บริโภค

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

“วันหนึ่งลูกค้าส่งเว็บไซต์มาให้เป็นของกรมทรัพย์สินทางปัญญา เขามีโครงการประกวดนวัตกรรมพัฒนาผลิตภัณฑ์การเกษตรและอาหาร เราอ่านข้อมูลแล้วก็คิดว่ามันน่าสนใจเห็นว่ามีการอบรมด้วยน่าจะได้ความรู้อะไรที่สามารถต่อยอดได้ และสามารถถ่ายทอดให้เกษตรกรได้อีกทอดหนึ่ง เริ่มจากรับซื้อเปลือกกาแฟจากสวนที่ไม่ใช้สารเคมีทำให้สวนอื่น ๆ เห็นว่าเปลือกของคุณจะขายได้หากปลอดสาร ผมเลยตั้งราคาเปลือกกาแฟขึ้นมาในประเทศว่าต่อไปนี้ ถ้าไม่ใช้สารเคมี เปลือกกาแฟของคุณจะมีราคากิโลละ 30 บาท”

แม้แต่ขั้นตอนการตากแห้ง การนำไปอบ จนไปถึงการบรรจุขวด และการขนส่งก็ยังคงใช้แรงงานมนุษย์เพื่อเพิ่มการจ้างงานสร้างรายได้ให้เกิดขึ้นบนดอย *“ภาชนะบรรจุเราก็เลือกใช้ขวดรีไซเคิลทั้งหมด เพราะงานเรามันคือการคราฟต์ คืองานฝีมือ เราเลยอยากเลือกใช้กำลังคนดีกว่า ก็เลยคิดแค่ว่าจะทำอย่างไรให้มันยั่งยืนแล้วก็อยู่เติบโตไปด้วยกัน”*

รางวัลที่ได้มามันก็คือรางวัลของประเทศไม่ใช่ของเราคนเดียว

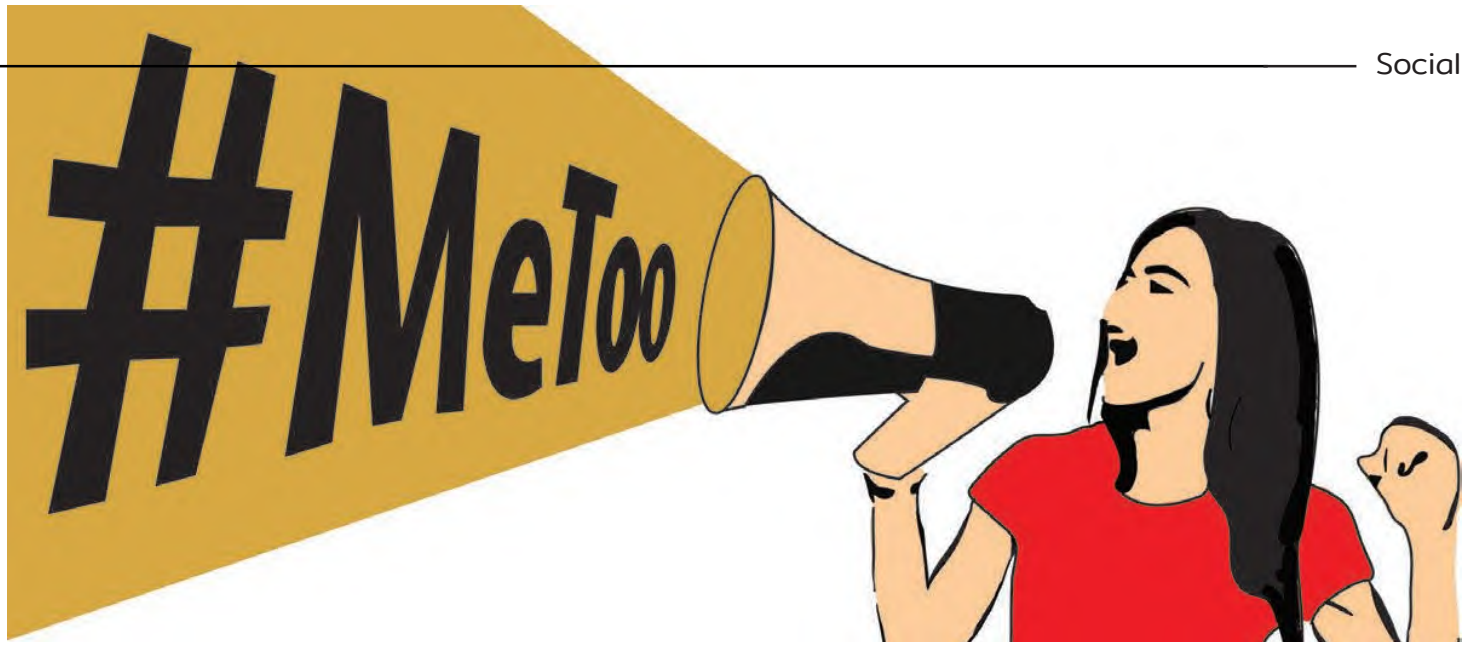
ด้วยความต้องการให้คราฟต์โซดาเป็นสินค้าที่ชาวต่างชาติอยากลิ้มลองและเป็นสินค้าที่ขึ้นชื่อของประเทศไทย เช่นเดียวกับไวน์ที่ต้องไปตามชิมถึงฝรั่งเศส คุณบอมจึงไม่มีความคิดที่จะส่งออก แต่ใช้วิธีการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างประเทศแทนโดยส่งไปและเขาส่งกลับมาเป็นกระบวนการ เพื่อผลักดันให้เป็นที่รู้จักในวงกว้าง ทั้งยังเพิ่มฐานอาชีพและรายได้ให้เกษตรกรและประเทศอีกด้วย

“เราคิดว่าถ้าเราเก็บไว้ในประเทศ แล้วมันเป็นของที่ทุกคนในโลกอยากกิน ก็ต้องเข้ามากินที่ประเทศไทย แล้วหลังจากนั้นตัวเจ้าของไม่ใช่แค่ได้เงินคนเดียว เขาก็ต้องมาพักโรงแรม ต้องเดินทาง นี่คือการเงินเข้าประเทศ กระจายรายได้ แล้วเขาก็ต้องซื้อสินค้ากลับประเทศเงินก็เข้าประเทศเรา ดังนั้นเราเลยไม่ส่งออกเพราะมันคือน้ำอัดลมของประเทศไทย น้ำอัดลมตัวแรกของไทยที่ทำมาเพื่อช่วยคนไทย ดังนั้นถ้าใครอยากกินก็บินมา”

คราฟต์โซดาของคุณบอมผ่านมาตรฐานองค์การอาหารและยาจากการลงพื้นที่ส่งเปลือกกาแฟเข้าห้องทดลองด้วยตนเองจนได้งานวิจัยรับรองเพื่อให้เกิดความมั่นใจของผู้บริโภค ซึ่งหากถามเราว่า อะไรที่เป็นเหตุผลให้เจ้าโซดาขวดนี้ประสบความสำเร็จอย่างคาดไม่ถึง ก็อาจจะเป็นเพราะความแปลกใหม่และน่าสนใจ แต่ที่สำคัญคงหนีไม่พ้นความมุ่งมั่นของคุณบอมที่แม้จะเป็นเพียงคนตัวเล็ก ๆ แต่กลับกล้าคิดกล้าทำ จนสามารถช่วยสังคมได้อย่างมหาศาล

โดย ผู้ใช้ทั่วไป

ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

เรื่องโดย จิรายุทธ สัมฤทธิ์
ภาพโดย พิมพ์สีดา บัวเผียน และปารณีย์ ศรีขำ

รวมพลังต่อต้านการคุกคามทางเพศด้วย #MeToo

#metoo คือ วลีที่ถูกใช้ในโซเชียลมีเดียเพื่อแบ่งปันประสบการณ์ของผู้ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ หรืออีกด้านหนึ่งคือ เพื่อเป็นพื้นที่ให้ผู้หญิงที่เคยตกเป็นเหยื่อได้แลกเปลี่ยนเรื่องราวการถูกล่วงละเมิดที่เคยพบเจอในชีวิต

จุดเริ่มต้นของการเคลื่อนไหว me too เกิดขึ้นมาตั้งแต่ 10 ปีที่แล้ว จากนักเคลื่อนไหวชาวอเมริกันคนหนึ่ง ‘ทาราน่า เบิร์ก (Tanara Burke)’ เธอเป็นผู้ริเริ่มโครงการช่วยเหลือผู้หญิงผิวสีที่เคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ เนื่องจากคนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มักจะถูกมองข้ามจากรัฐบาล และปราศจากการได้รับความช่วยเหลือ โดยที่มาของคำว่า me too มาจากการที่ Burke มีโอกาสได้รับฟังประสบการณ์อันเลวร้ายของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งถูกล่วงละเมิดทางเพศมาตั้งแต่วัยเด็ก Burke จึงได้แต่คิดในใจว่า ฉันก็เหมือนกัน หรือ ‘Me too’ เพราะเธอเองก็เคยได้รับประสบการณ์เลวร้ายไม่ต่างกัน

จากนั้นกระแสได้เงียบหายไป จนกระทั่ง อลิซซา มิลาโน (Alyssa Milano) นักแสดงสาวชาวอเมริกัน หนึ่งในผู้เสียหายจากการถูกคุกคามทางเพศได้ออกมาแฉ ฮาร์ลีย์ ไวน์สตีน (Harley Weinstein) โปรดิวเซอร์มือทองผู้อยู่เบื้องหลังภาพยนตร์คุณภาพมาแล้วอย่างมากมาย ซึ่งเขาได้รับข้อกล่าวหาว่ากระทำการคุกคามทางเพศต่อเหล่านักแสดงและนางแบบหลายสิบคน แม้ในเวลาต่อมาทนายของเขาได้ออกมาปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา ทำให้ Weinstein ยังลอยนวลอยู่เหนือกฎหมาย แต่ท้ายที่สุดก็ถูกไล่ออกจากบริษัท The Weintein Company ซึ่งเขาเป็นหนึ่งในผู้ร่วมก่อตั้ง และภรรยา จอร์จินา แชปแมน (Georgina Chapman) ได้ทำการหย่าขาดจาก Weinstein อีกด้วย

อย่างไรก็ตามเรื่องราวอาจจะจบลง หากแต่ว่าในช่วงเดือนตุลาคม 2560 Milano ได้ออกมาทวีตว่า ‘หากคุณเคยถูกคุกคามหรือล่วงละเมิดทางเพศ จงเขียน สเตตัสว่า me too แล้วพวกเราจะได้ช่วยให้โลกรู้ว่าปัญหานี้มันยิ่งใหญ่เพียงใด’ หลังจากนั้นไม่นานมีผู้หญิงมากมายได้หลั่งไหลมาเล่าเรื่องราวของตนผ่านการติด แฮชแท็ก #me too โดยใน 24 ชั่วโมงแรกได้มีคนทวีต และติดแฮชแท็กนี้มากกว่า 1 ล้านทวีต

ในบริบทของสังคมไทยเองก็มีผู้ร่วมเล่าเรื่องราวผ่าน #metoo อยู่ไม่น้อย แต่กระนั้นก็ยังห่างไกลจากการเป็นสังคมที่เท่าเทียมอยู่พอสมควร เช่น หลังแต่งงานผู้หญิงมักจะต้องมีหน้าที่งานบ้านหรือเลี้ยงลูก เพราะสังคมไทยบางส่วนยังมองว่าเป็นหน้าที่ของผู้หญิง ถึงแม้จะมีการลงนามอนุสัญญาขจัดการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงทุกรูปแบบ แต่ผู้หญิงก็ยังมีสัดส่วนค่อนข้างน้อยในการทำงานหรือแสดงความคิดทางการเมือง เช่น ปัจจุบันสัดส่วนผู้แทนของหญิงในสภาไทยมีเพียง 6% เท่านั้น หรือเสรีภาพทางเพศที่ผู้ชายดูเหมือนจะมีการแสดงพฤติกรรมมากกว่าแต่ครั้นพอเป็นผู้หญิงทำบ้างกลับถูกประณาม เพราะสังคมคาดหวังให้เป็นคนดีมีคุณค่า และเป็นเพศที่ต้องทำตัวอยู่ในกรอบ เป็นต้น

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ซึ่งเมื่อไม่นานมานี้ ‘ซินดี้ สิรินยา บิชอพ’ นางแบบและนักแสดงสาวชื่อดัง ได้ริเริ่มแคมเปญ #DontTellMeHowToDress ซึ่งเป็นกระแสการเคลื่อนไหวในประเทศไทยที่สอดคล้องกับกระแส #metoo ที่เกิดขึ้นทั่วโลก แคมเปญนี้เกิดจากการที่ซินดี้พูดผ่านโซเชียลมีเดียว่าในช่วงเทศกาลสงกรานต์ที่ผ่านมาได้มีการพูดถึงการแต่งกายของผู้หญิงไทยว่าอาจเป็นสาเหตุในการถูกล่วงละเมิดทางเพศ แต่ในทางตรงกันข้ามกลับไม่มีใครพูดถึงการกระทำของผู้ชายเลย ซินดี้จึงแชร์ความคิดเห็นลงบนโซเชียลมีเดีย ปรากฏว่ามีผู้หญิงจำนวนมากมาร่วมแชร์ประสบการณ์ที่พวกเธอถูกล่วงละเมิดทางเพศที่ได้เกิดขึ้นกับตน ซึ่งได้รับการสนับสนุน จนได้ถูกผลักดันเกิดเป็นนิทรรศการจัดแสดงภาพถ่าย 16 ภาพ 16 ข้อความ จากเหล่าเซเลบบริตี้ชื่อดัง

ปัญหาอย่างหนึ่งของคนไทย คือ การที่พวกเขายังไม่รู้จักสิทธิของตนเองมากพอ ผู้หญิงไทยส่วนหนึ่งคิดว่าตนเองมีสิทธิไม่เท่าเทียมกับผู้ชาย ยิ่งไปกว่านั้นบางคนมีความเชื่อที่ว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศเป็นตราบาปของชีวิต รวมถึงมองว่าการพูดเรื่องเพศยังไม่สามารถทำได้อย่างอิสระ และเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ และการออกมาเผชิญหน้ากับสถานการณ์ผู้ถูกกระทำมักรู้สึกกลัวที่จะตกเป็นข่าว ยิ่งสะท้อนให้เห็นว่าความเจ็บปวดนั้นผู้ถูกกระทำต้องเป็นฝ่ายแบกรับไว้เพียงผู้เดียวในความเป็นจริงปัญหานี้ควรที่จะมีพื้นที่ให้ได้ถกเถียงเรื่องเพศกันอย่างจริงจัง

อีกประเด็นที่น่ากล่าวถึง คือ การยอมรับความหลากหลายทางเพศ แม้ในปัจจุบันจะเห็นว่าสังคมไทยมีการเปิดกว้างต่อกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ สามารถเข้ามามีบทบาททางสังคมได้มากขึ้น แต่ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

หากพูดถึงในบริบทการทำงานบางองค์กรยังยึดติดกับการแบ่งแยกทางเพศอย่างเห็นได้ชัด เช่น เครื่องแต่งกาย เกือบทุกองค์กรจะมีการกำหนดกฎระเบียบชัดเจน สิ่งที่ตามมาคือ LGBT หลายคนมักไม่รู้สึกอยากใส่เครื่องแต่งกายตามเพศสภาพซึ่งทำให้เกิดปัญหาตามมา องค์กรอาจรู้สึกไม่พอใจ หรือเวลาทำบัตรพนักงานมักมีข้อโต้แย้งเรื่องการที่รูปในบัตรเป็นผู้หญิงแต่คำนำหน้าชื่อยังเป็นชาย หรือแวดวงด้านการศึกษาบางสายวิชาชีพจำเป็นต้องมีความน่าเชื่อถือที่สูง เป็นต้น

ซึ่งในปัจจุบันได้มี พ.ร.บ.ความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558 ที่หากสาวประเภทสอง หรือ LGBT ถูกเลือกปฏิบัติ ไม่ได้รับความเป็นธรรม ก็สามารถนำมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองได้ แต่คำถามคือกฎหมายไทยมีผลบังคับใช้ที่จริงจังและเข้มงวดแล้วจริงหรือ

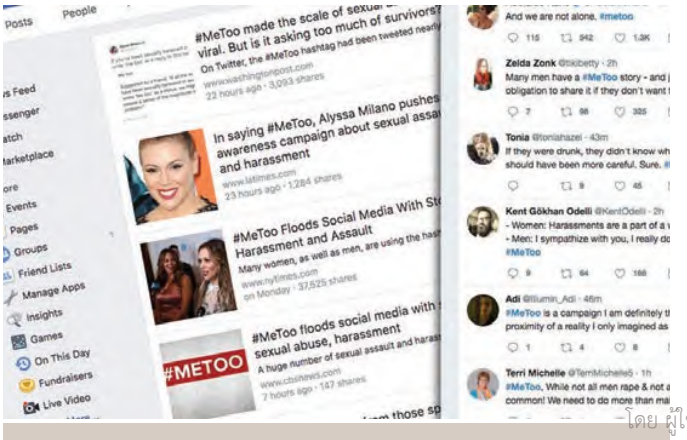
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 32 วางหลักไว้ว่า *“บุคคลย่อมมีสิทธิเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย”* แต่เนื่องจากสังคมมักมองว่าเพศที่สามเป็นเพศที่แตกต่างจากตน จึงมักมีกลุ่มคนบางกลุ่มคิดกลั่นแกล้งคนเหล่านี้ เช่น ในเทศกาลสงกรานต์เพศที่สามมักถูกลวนลามหรือพูดจาอย่างไม่ให้เกียรติ ซึ่งเป็นการละเมิดในสิทธิเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย หากจะเรียกร้องให้ดำเนินการทางกฎหมายในฐานะเพศที่สาม คงกลายเป็นเรื่องที่ยิ่งเสียเวลาเปล่า เพราะขนาดในกรณีของผู้หญิงเองยังถูกมองว่าเป็นต้นเหตุของที่ทำให้ถูกล่วงละเมิดทางเพศเอง

ในปัจจุบันสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การผลักดันให้กฎหมายรองรับ และมีผลบังคับใช้ที่จริงจังและเข้มงวดต่อประเด็นเรื่องการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เพราะการที่จะหยุดหรือลดการคุกคามทางเพศได้นั้น นอกจากจะต้องทำการสร้างกฎหมายให้ครอบคลุมพฤติกรรมการคุกคามทางเพศแล้ว ยังต้องมีการเปลี่ยนแปลงในระดับรากฐานของสังคมและเศรษฐกิจ การให้ผู้หญิงได้มีโอกาสได้รับตำแหน่งในหน้าที่การทำงานที่เท่าเทียมกับผู้ชาย รวมถึงให้ประชาชนได้ร่วมสร้างค่านิยมใหม่ในการยอมรับเพศสภาพที่หลากหลายของคนในสังคม ให้ทุกคนตระหนักถึงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการคุกคามทางเพศเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้ ดังนั้นหากจะถอนรากถอนโคนการคุกคามทางเพศให้หมดไปจากสังคมได้นั้น ต้องทำให้เหยื่อหรือผู้ถูกกระทำสามารถกล่าวหาผู้กระทำได้โดยที่รู้สึกว่าตนเองปลอดภัย ซึ่งทุกวันนี้ประเด็น #metoo ยังคงเป็นคำถามที่สำคัญว่ากระบวนการเคลื่อนไหวนี้จะนำไปปรับใช้หรือพาเข้าไปอยู่ในจิตใต้สำนึกของมนุษย์ทุกคนได้อย่างไร เพราะหากไม่มีการต่อยอดไปให้ไกลกว่านี้ พวกเราก็คงได้แต่พูดว่า *“ฉันก็เหมือนกัน”* ต่อไป

ข้อมูลจาก

MeToo แฮชแท็กที่เปลี่ยนข่าวฉาวของฮาร์วีย์ ไวน์สตีนให้เป็นการเคลื่อนไหวของผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศทั่วโลก จาก www.adaymagazine.com

ผู้หญิงในภาคการเมือง: เขาคุยเรื่องอะไรกัน จาก www.themomentum.com

เหล่าหญิงสาวร่วมแชร์ประสบการณ์ตนที่ตกเป็นเหยื่อจากการถูกคุกคามทางเพศผ่าน #metoo

ตัวอย่างภาพที่แสดงเสื้อผ้าของเหยื่อที่ถูกลวนลามในงานนิทรรศการ

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ตั้งแต่ 03/12/2563 15:25:46 และหมดอายุ 03/12/2568 23:59:59

Welcome to the Restroom

เรื่องโดย กษม กรึงไกร

ภาพโดย ธัญพิชชา กุลจิตติวาทิต

และ พิมพ์สีดา บัวเผียน

https://www.khaosod.co.th

การใช้ ‘ห้องน้ำสาธารณะ’ หลายท่านอาจจะคิดว่า เป็นแค่สถานที่ที่เจียดเวลาเข้าไปทำธุระส่วนตัวเพียงไม่นาน แต่เชื่อไหมครับว่าสถานที่อันแสนธรรมดา และคุ้นเคยที่เราใช้บริการกันอยู่ทุกวันนี้ สามารถสะท้อนให้เราเห็นถึงนิสัยจอมแยกของมนุษย์ได้อย่างชัดเจนเลยทีเดียว อยากรู้แล้วใช่ไหมครับว่าในห้องน้ำสาธารณะจะมีการแบ่งแยกเรื่องอะไรบ้าง ตามไปดูกันเลยครับ

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ห้องน้ำชาย-หญิง การแยกเพศก่อนเข้าใช้งาน

ทุกครั้งก่อนจะเข้าใช้บริการห้องน้ำสาธารณะ สิ่งแรกที่ทุกคนต้องทำอย่างแน่นอนก็คือ การมองดูป้ายที่ระบุเพศหน้าห้องน้ำเสียก่อนว่าตรงกับเพศของตัวเองหรือไม่ ก็ลองเดินเข้าไปโดยมีเพศไม่ตรงกับป้ายดูสิครับ ยิ่งถ้าเป็นผู้ชายแล้วล่ะก็ คงได้รับตั้งแต่สายตาพิฆาต รังสีอำมหิต ไปจนถึงเสียงกรีดร้องก่นด่ากลับมาเป็นของรางวัลอย่างแน่นอน

Sheila Cavanagh นักสังคมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยยอร์ค ประเทศแคนาดา และเป็นผู้เขียนหนังสือ ‘Queering Bathrooms : Gender, Sexuality, and the Hygienic Imagination’ ได้ระบุว่า จุดเริ่มต้นของการแบ่งแยกห้องน้ำเพศชายหญิงนั้น เกิดขึ้นครั้งแรกในงานเต้นรำกลางกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เมื่อปี พ.ศ. 2336 โดยทางผู้จัดงานได้มีการจัดวางกระโถนไว้ในกล่อง ทำที่นั่ง แล้วแบ่งเป็นห้องสำหรับเพศชายหนึ่งห้อง เพศหญิงอีกหนึ่งห้อง ผลตอบรับที่ได้จากการแยกห้องน้ำชายหญิงนั้น ดีกว่าที่ทางผู้จัดงานคิดไว้อย่างมากเลยทีเดียว ทำให้แนวคิดการแยกเพศของห้องน้ำนี้ถูกนำไปใช้อย่างกว้างขวางในภายหลัง

ทุกวันนี้เราคงเคยชินกับการเห็นห้องน้ำชายฝั่งหนึ่ง ห้องน้ำหญิงอีกฝั่งหนึ่งเป็นปกติไปแล้วใช่ไหมล่ะ ไม่ว่าห้องน้ำที่ไหน ๆ ก็มีลักษณะแบบนี้ไปเสียหมด เพราะการแยกเพศของห้องน้ำกลายเป็นแนวคิดที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นสากลไปเสียแล้ว ในบางประเทศ เช่น รัฐนอร์ทแคโรไลนา สหรัฐอเมริกา ถึงขั้นมีการออกกฎหมายบังคับใช้ห้องน้ำสาธารณะ ว่าต้องเป็นไปตามเพศกำเนิดของตนเท่านั้น เห็นไหมล่ะว่าเราเริ่มมีการแบ่งแยกตั้งแต่ก่อนเข้าใช้ห้องน้ำเสียอีก

ไม่มีสิทธิ์ห้ามเข้า ห้องน้ำสำหรับอภิสิทธิ์ชน!

หากลองมองย้อนกลับไปจะเห็นได้ว่า ประเทศไทยของเรามีระบบชนชั้นมาอย่างยาวนานครับ ซึ่งในสมัยโบราณห้องน้ำเป็นสิ่งที่มีไว้สำหรับพวกมูลนาย หรือเหล่าบุคคลชั้นสูงเท่านั้น ถึงจะสามารถมีอภิสิทธิ์ในการใช้ได้ ส่วนชาวบ้าน หรือคนธรรมดาทั่วไป หากต้องการจะปลดทุกข์ก็ต้องออกไปหาที่เหมาะ ๆ หรือไปแอบตามป่าเขา นับว่าเป็นบุญของเราจริง ๆ ที่ในยุคนี้คนธรรมดาอย่างเรา ๆ สามารถใช้ห้องน้ำได้แล้ว

แม้ว่าในปัจจุบันเราทุกคนจะสามารถใช้งานห้องน้ำสาธารณะได้แล้วก็จริง แต่ก็ยังมีบางกรณีที่ชี้ให้เห็นว่า คนที่มีคุณลักษณะบางอย่างเหนือกว่าเราเท่านั้นจึงจะใช้งานได้ ยกตัวอย่างเช่น ข่าวโถปัสสาวะแยกชั้นยศที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ซึ่งกลายเป็นกระแสในโลกออนไลน์ในช่วงเดือนเมษายนที่ผ่านมา สำหรับผมแล้วสิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงระบบชนชั้นที่ยังหลงเหลืออยู่ในประเทศไทย คำว่าชนชั้นที่ว่าอาจจะไม่ได้แบ่งแยกชัดเจนเหมือนในสมัยก่อน แต่บางครั้งก็แอบแฝงมาในลักษณะของบทบาทหน้าที่ ผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่ามักจะได้สิ่งที่ดีกว่าอยู่เสมอ ในกรณีของห้องน้ำสาธารณะก็เช่นกันครับ ครั้งนี้เราไม่ได้เป็นผู้แบ่งแยกประเภทให้ห้องน้ำ แต่กลายเป็นห้องน้ำต่างหากที่แบ่งแยกผู้ใช้งานอย่างเรา

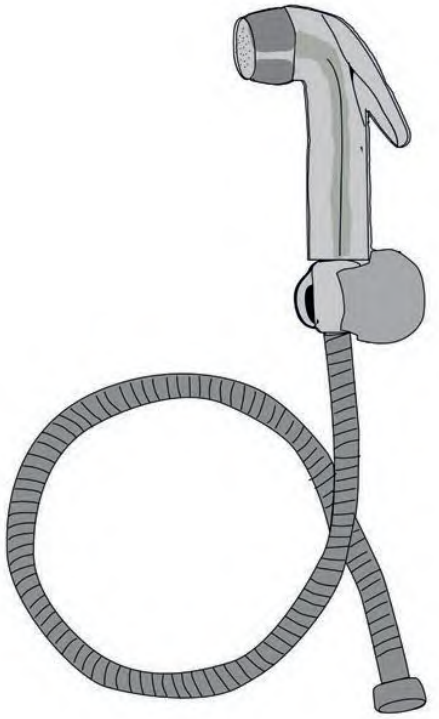
โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

สายชำระ เรื่องเล็กที่ยิ่งใหญ่ของคนไทย

หากจะพูดถึง ‘สายชำระ’ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า ‘สายฉีดก้น’ แล้ว มันก็เป็นเพียงสิ่งของที่มีใช้ในบางประเทศเท่านั้น แต่เจ้าสิ่งที่อยู่คู่กับห้องน้ำไทยชิ้นนี้นี่แหละครับ ที่เป็นเครื่องมือในการแบ่งแยกห้องน้ำชั้นดี!

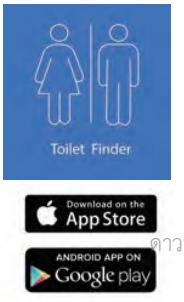
โดยทั่วไป คนไทยส่วนใหญ่มักมองว่าห้องน้ำที่มีสายชำระเป็นห้องน้ำที่น่าใช้งานมากกว่า ส่วนห้องน้ำที่ไม่มีสายชำระก็จะถูกมองว่าไม่สะดวกเท่า ทำให้บางคนเกิดการแบ่งแยกห้องน้ำสาธารณะจากสายชำระ ถึงขั้นมีกรณีที่บางคนถึงขั้นไม่ยอมปล่อยหนัก ถ้าหากว่าห้องน้ำสาธารณะแห่งนั้นไม่ได้ติดตั้งสายชำระเลยทีเดียว นี่สายชำระมีอิทธิพลต่อคนไทยมากขนาดนั้นเลยหรือ?

ในประเทศแถบยุโรป และอเมริกา ผู้คนส่วนใหญ่มักจะนิยมใช้กระดาษชำระในการทำความสะอาด เพราะเป็นแถบประเทศที่มีอากาศหนาวเย็นตลอดทั้งปี จึงทำให้น้ำสำหรับการอุปโภคนั้นมีอุณหภูมิที่เย็นมาก ดังนั้นการใช้เพียงแค่กระดาษชำระก็คงเพียงพอแล้วสำหรับการทำความสะอาด แต่ทว่าประเทศไทยของเรานั้นตั้งอยู่ในเขตร้อนชื้นใกล้เส้นศูนย์สูตร ซึ่งทำให้เกิดความอับชื้นได้ร่มผ้าได้ง่าย กระดาษชำระจึงดูจะไม่เหมาะกับคนไทยเรามากนัก ด้วยเหตุนี้เองสายชำระจึงเป็นคำตอบที่ใช่สำหรับคนไทย ด้วยพลังทำลายล้างที่ค่อนข้างสูงบวกกับความเย็นสดชื่นจากผิวสัมผัสของน้ำ ทำให้คนไทยส่วนมากเลือกใช้บริการห้องน้ำสาธารณะที่ติดตั้งสายชำระมากกว่านั่นเอง

TIP

‘Toilet Finder’ แอพพลิเคชันดี ๆ ใช้งานง่าย สำหรับค้นหาห้องน้ำสาธารณะในละแวกใกล้เคียง ซึ่งจะแสดงผลออกมาในรูปแบบของแผนที่ที่ดูง่าย ไม่ยุ่งยาก มิหนำซ้ำยังสามารถระบุได้ว่าห้องน้ำในบริเวณใกล้เคียงนั้นเปิดให้ใช้บริการฟรีหรือไม่ แหม สรรพคุณยอดเยี่ยมขนาดนี้คงต้องมีติดโทรศัพท์เอาไว้แล้วล่ะครับ เผื่อในยามที่ต้องการเข้าห้องน้ำฉุกเฉิน คุณจะได้มีตัวช่วยดี ๆ แบบนี้คอยนำทาง

รู้หรือไม่?

- ในยุคโรมันเคยมีปรากฏการณ์ที่เรียกว่า ‘การขับถ่ายร่วมกัน’ เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์ด้วย เพราะห้องน้ำสาธารณะในยุคนั้นไม่มีการแบ่งแยกอะไรทั้งสิ้น แม้แต่ฝากั้นระหว่างกันก็ยังไม่มี ดังนั้นเวลาทำธุระแต่ละครั้งก็สามารถนั่งคุยกับคนข้าง ๆ ได้เลย!

- ในปี พ.ศ. 2440 รัฐบาลได้ออกพระราชกำหนดสุขาภิบาลกรุงเทพฯ ร.ศ. 116 ซึ่งมีผลบังคับให้คนไทยต้องขับถ่ายในส้วม ทำให้คนธรรมดาทั่วไปมีสิทธิ์ใช้งานห้องน้ำได้ในที่สุด

- ผลสำรวจห้องน้ำสาธารณะของกระทรวงสาธารณสุขในปี พ.ศ. 2555 พบว่า สายชำระที่ติดตั้งในห้องน้ำเป็นจุดที่มีการปนเปื้อนของอุจจาระมากถึง 85 เปอร์เซ็นต์ เรียกได้ว่ามากที่สุดในบรรดา 6 จุดที่มีการปนเปื้อนทั้งหมด

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

Gen Y กับ อนาคต

เรื่องโดย กาญจนา เข็มแก้ว
ภาพโดย http://www.knowledgefarm.in.th/gen-y-no-child

ประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ ผลมาจากการลดลงของอัตราการเกิด และตายอย่างต่อเนื่อง ทำให้จำนวนผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นเราจึงต้องเตรียมความพร้อมรับมือเพื่อเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุในอนาคต จากโครงสร้างประชากรที่เปลี่ยนไปด้วยยุคสมัย การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ค่านิยมและทัศนคติ อีกทั้งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การแพทย์และวิทยาศาสตร์ที่พัฒนาขึ้นตามลำดับ ได้เข้ามามีบทบาททำให้สภาพแวดล้อมของคนแต่ละรุ่นมีความแตกต่างกัน จึงมีการแบ่งเจเนอเรชั่น โดยแยกออกเป็นรุ่นตามช่วงปีที่เกิด ด้วยสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่คนแต่ละยุคนั้นเผชิญ

ปัจจุบันมีการแบ่งกลุ่มคนออกเป็นรุ่นต่าง ๆ 8 เจเนอเรชัน ได้แก่ 1. Lost Generation 2. Greatest Generation 3. Silent Generation 4. Baby Boomer 5. Generation X 6. Generation Y 7. Generation Z และ 8. Generation C ในที่นี้เราจะพูดถึงเจเนอเรชันหลักในไทยที่มีอิทธิพลและบทบาทสำคัญต่อสังคมในปัจจุบัน ได้แก่ 4 กลุ่มต่อไปนี้ Baby Boomer, Gen X, Gen Y และ Gen Z ซึ่งชื่อเรียกแต่ละเจน มีแนวคิดมาจากปรากฏการณ์ในสังคมที่เกิดขึ้นในช่วงเหตุการณ์นั้น ๆ โดย Baby Boomer (เกิดช่วงปี พ.ศ. 2489 - 2507) เป็นเหตุการณ์ช่วงหลังสงครามโลก และยุคฟื้นฟูเศรษฐกิจ ทำให้มีอัตราการเกิดเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว Gen X (เกิดช่วงปี พ.ศ. 2508 - 2523) เป็นช่วงที่เศรษฐกิจโลกมั่งคั่ง วัฒนธรรมสมัยใหม่เฟื่องฟู และได้รับอิทธิพลมาจากต่างชาติมากขึ้น Gen Y (เกิดช่วงปี พ.ศ. 2524 - 2543) เป็นยุคก้าวกระโดดทางเทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ต Gen Z (เกิดช่วงปี พ.ศ. 2544 เป็นต้นไป) เด็กรุ่นนี้ได้เกิดและเติบโตมาพร้อมกับเทคโนโลยี โดยลำดับเวลาการแบ่งเจเนอเรชันแบบสากลเหล่านี้อ้างอิงจากคำนิยามองค์การสหประชาชาติ

โดยในบทความนี้จะเน้นไปที่ Gen Y ซึ่งเป็นประชากรที่มีสัดส่วนมากที่สุดของโลกถึงร้อยละ 39 เป็นกลุ่มวัยแรงงานและวัยเจริญพันธุ์ จากระบบสถิติทางการทะเบียน กรมการปกครอง พ.ศ. 2559 Gen Y อายุ 22 - 36 ปี ในกรุงเทพฯ มีประชากรมากที่สุดถึง 1,179,513 คน จึงถือได้ว่าเป็นประชากรที่มีความสำคัญด้านแรงงานและเศรษฐกิจของประเทศทั้งในปัจจุบันและอนาคต

งานวิจัยเรื่อง การส่งเสริมการมีบุตรผ่านการสร้างสมดุลระหว่างการทำงานและการสร้างครอบครัวที่มีคุณภาพ (2559) ชี้ให้เห็นถึงปัจจัยที่ทำให้คน Gen Y มีบุตรน้อยลง เนื่องจากได้รับการศึกษาสูงขึ้นจึงมีการวางแผนครอบครัวมากยิ่งขึ้น หากไม่พร้อมจริง ๆ ก็ไม่อยากมีบุตร อีกทั้งการมีบุตรจำเป็นต้องมีค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีปัจจัยทางด้านค่านิยมที่เป้าหมายสำคัญไม่ใช่การแต่งงานหรือการมีบุตร แต่ให้ความสำคัญกับความสำเร็จในหน้าที่การงานมากกว่า โดยการเปลี่ยนแปลงในแต่ละ Gen นั้น ส่งผลกระทบต่อประเทศหลายด้าน อาทิ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา และการทำงาน คนใน Gen Y มีทัศนคติและวิธีคิดที่ค่อนข้างแตกต่างจากคนยุคก่อนหน้า เช่น มีความเป็นตัวของตัวเอง รักอิสระ มีความเป็นปัจเจกสูง แต่งงานช้า แสวงหาการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น และไม่ให้ความสำคัญกับการมีครอบครัว สิ่งเหล่านี้จึงมีผลต่ออัตราการเจริญพันธุ์ในภาพรวมของประเทศในอนาคต

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

จากข้อมูลการคาดการณ์ประชากรของประเทศไทย พ.ศ. 2553 - 2558 กล่าวว่า อัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรโดยรวมมีแนวโน้มลดลงจนติดลบ ในขณะที่อัตราการเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุแม้จะมีแนวโน้มลดลงแต่ก็ยังอยู่ในระดับที่สูงกว่าอัตราการเกิดค่อนข้างมาก ด้วยเหตุนี้ อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลง และการเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุจึงส่งผลกระทบต่อประเทศในอนาคต ทั้งทางด้านสุขภาพ เศรษฐกิจและสังคม อย่างแรกในด้านสุขภาพ เมื่ออายุมากขึ้น ปัญหาสุขภาพจะยิ่งมากขึ้นตามสภาพร่างกายที่เสื่อมโทรมไป ในด้านเศรษฐกิจ สิ่งสำคัญคือการมีเงินออมเพื่อใช้จ่ายในวัยสูงอายุ ทั้งด้านค่ารักษาพยาบาล การอุปโภค บริโภค และการใช้จ่ายอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน หากไม่เตรียมความพร้อม ก็จะทำให้ประสบปัญหารายได้ไม่พอเลี้ยงชีพ ทำให้มีข้อจำกัดด้านค่าใช้จ่าย ซึ่งกระทบต่อการหมุนเวียนในประเทศ ด้านสังคม รัฐต้องเข้ามาส่งเสริม ช่วยเหลือผู้สูงอายุ ทั้งการจัดสรรงบประมาณสวัสดิการส่วนกลาง โดยเฉพาะสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทาง และบริการสาธารณะ เพื่อรองรับการใช้งานของกลุ่มผู้สูงอายุในอนาคต

เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต เราควรวางแผนล่วงหน้า เตรียมความพร้อมในการก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุทั้งในเรื่องการปรับตัวด้านสุขภาพ อย่างการออกกำลังกาย ดูแลการกิน ด้านเศรษฐกิจก็ส่งเสริมการออม ด้านสังคมรัฐต้องเข้ามาจัดเตรียมนโยบาย สวัสดิการที่จะมารองรับ ตลอดจนมีการปรับแนวคิดของคนรุ่นใหม่โดยเฉพาะ Gen Y ที่กำลังจะเป็นประชากรกลุ่มหลักในการผลิตประชากรรุ่นต่อไปของประเทศ เกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว และชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการมีบุตรเพิ่มมากขึ้น

ข้อมูลจาก

วิกฤตประเทศไทย!!! ทำไมคน Gen Y ไม่อยากมีลูก จาก https://th.theasianparent.com

ทำความรู้จักคนต่างรุ่นต่าง “เจเนอเรชัน” จาก www.resource.thaihealth.or.th

โดย ผู้ใช้ทั่วไป

ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

สถาบันการศึกษาไทย กับขั้นบันไดที่ต้องก้าวเดิน

เรื่องโดย ประภาวลี เทพพิทักษ์
ภาพโดย ญาณภฤศ สุริยะใจ

เราอาจกำลังใช้ชีวิตเพื่อการศึกษาที่เปรียบเสมือนการก้าวเดินขึ้นบันไดผ่านพ้นไปทีขั้น เพื่อไปสู่จุดหมายที่เรียกว่า ใบปริญญา เพราะการศึกษาคือพื้นฐานสำคัญที่ทำให้เราเติบโตไปอย่างมีคุณภาพ วิชามากมายถูกบัญญัติลงในหลักสูตร ให้เราได้เรียนรู้เพื่อได้มาซึ่งแรงงานขับเคลื่อนสังคมในอนาคต

"การขยายโอกาสการเรียนรู้ไประดับมัธยมศึกษาจะแก้ปัญหาตัวถ่วงของการพัฒนาอย่างยั่งยืน วิธีการยกระดับทักษะให้สูงขึ้นจะมีผลตอบแทนต่อปัจเจกบุคคล และสังคมที่ลงทุนไปในการศึกษามากยิ่งขึ้น" - Lewin and Cailods, 2544

เมื่อเริ่มออกเดินทาง ความคาดหวัง ความกดดัน ใครกันที่ต้องแบกสิ่งเหล่านี้ไปในทุกก้าวเดิน เราก้าวเข้าสู่ระบบการศึกษาเมื่ออายุประมาณ 3 ขวบ มีคุณครู มีเพื่อน และเริ่มเข้าสู่สังคม หลายคนใช้ระยะเวลาเป็นสิบปีเพื่อให้ได้มาซึ่งใบปริญญา เพื่อใช้เป็นใบเบิกทางเข้าสู่การทำงานในวัยผู้ใหญ่

ครั้งที่ก้าวขึ้นบันไดขั้นแรก เราเรียนรู้ในสถานที่ ที่ถูกเรียกว่าโรงเรียน ก้าวแรกของแต่ละคน ต่างได้รับสิทธิ์ทางการศึกษา และโอกาสที่ไม่เหมือนกัน แม้ว่าการศึกษาในวัยเด็กคือการวางรากฐานชีวิตของคน ๆ หนึ่ง ให้เขาได้เติบโตอย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต ซึ่งประเทศไทยแบ่งโรงเรียนออกเป็นหลายแบบ เพื่อให้เราได้เรียนรู้การศึกษาภาคบังคับ ดังนี้

โรงเรียนในระบบ (One Size Fits All) เป็นโรงเรียนที่เราพบเจอได้มากที่สุด ทั้งยังสามารถแยกย่อยออกเป็นโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนเอกชน โรงเรียนนานาชาติ ระดับชั้นตั้งแต่เตรียมอนุบาล ชั้นอนุบาล ชั้นประถมศึกษา และชั้นมัธยมศึกษาที่แยกเป็นสายสามัญ (สายวิทยาศาสตร์ สายศิลปศาสตร์) และสายวิชาชีพ อย่างประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

โรงเรียนสาธิต ที่เคยเป็นดั่งโรงเรียนทดลอง เป็นผู้นำด้านการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ของแต่ละมหาวิทยาลัย แต่ในปัจจุบันโรงเรียนสาธิตในรูปแบบเต็มกำลังจะหายไป และกลับกลายเป็นโรงเรียนที่พัฒนาหลักสูตรตามที่กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้กำหนด

โรงเรียนทางเลือก การเรียนรู้สู่แนวความคิดแบบบูรณาการ (Integrated Learning) เป็นการเรียนรู้ในรูปแบบของโครงงาน การทำงานกลุ่ม บางที่เน้นสร้างสิ่งแวดล้อม บางที่สร้างสังคมจำลอง รวมถึงศูนย์กลางเรียนรู้กิสกรรมธรรมชาติ

โฮมสกูล (Home School) เป็นการเรียนแบบที่ครอบครัวยื่นแผนการเรียนให้แก่รัฐ เพื่อให้ได้สิทธิ์ในการจัดการศึกษาได้เอง โดยนำเอกสารไปยื่นจดทะเบียนกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตามภูมิลำเนา เพื่อให้ได้รับบัตรนักเรียน ผู้ปกครองประเมินผลตามความจริงส่งสำนักงานเขตปีการศึกษาละหนึ่งครั้ง

การศึกษานอกระบบ (กศน.) เป็นการเรียนแบบสอบเทียบวุฒิ เพื่อให้ได้ใบรับรองการศึกษาเทียบเท่า

พวกเขาต้องใช้ชีวิตบนบันไดนี้อย่างต่ำ 9 ขั้นเพื่อให้จบการศึกษาภาคบังคับ และก้าวผ่านไปยังชั้นต่อไปของระบบการศึกษา แต่มีอีกหลายคนที่เลือกเส้นทางเดินของตนเอง มากกว่าที่จะศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขายังถูกทดสอบหลายครั้งหลายสนาม เพื่อให้ผ่านไปยังจุดถัดไปที่ถูกกำหนดเกณฑ์เอาไว้

จากการทดสอบผลการสัมฤทธิ์ทางการศึกษานานาชาติ โครงการ PISA 2015 จำนวน 72 ประเทศ ในภาพรวมพบว่า นักเรียนไทยมีผลการประเมินต่ำกว่าเฉลี่ยนานาชาติ (OECD) ทุกวิชา ทั้งยังมีแนวโน้มที่จะลดลงเรื่อย ๆ เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2555 ที่ผ่านมา หรือที่จริงแล้วหลักสูตรมากมาย การสอบหลายสนาม ไม่ได้ช่วยทำให้การวัดระดับผลการศึกษานานาชาติให้ดีขึ้นอย่างที่ควรจะเป็น

หลายคนผ่านพ้นช่วงวัยมัธยมศึกษา และก้าวเข้าสู่รั้วอุดมศึกษาที่ต้องเรียนรู้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น รวมถึงอิสระ เสรีภาพ โลกที่เปิดกว้างภายในรั้วอุดมศึกษาของผู้ที่เลือกศึกษาต่อ โดยมีอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้คอยชี้แนะ ให้คำแนะนำ

อัตราการเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาในปี พ.ศ. 2560 อยู่ที่ร้อยละ 48.9 ซึ่งถือว่าลดลงจากเมื่อ 5 ปีที่แล้ว จากอันดับที่ 55 ร่วงลงมาที่อันดับที่ 60 ในส่วนของการจัดอันดับในประเทศอาเซียนนั้นอยู่อันดับที่ 2 รองจากประเทศสิงคโปร์ ทั้งนี้สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน ได้แยกย่อยประเภทของสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบัน ดังนี้

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

สถาบันอุดมศึกษาในกำกับดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ

1. สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ประกอบไปด้วย

มหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และมหาวิทยาลัยในสังกัดของรัฐ

สถาบันอาชีวศึกษา

วิทยาลัยชุมชน แต่ละประเภท ประกอบด้วยมหาวิทยาลัยและสถาบัน

2. สถาบันอุดมศึกษาเอกชน

มหาวิทยาลัยเอกชน

สถาบันเอกชน

วิทยาลัยเอกชน เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการศึกษาเอกชน

3. สถาบันอุดมศึกษาสังกัดกระทรวงและหน่วยงานอื่น

กระทรวงกลาโหม

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

กระทรวงคมนาคม

กระทรวงวัฒนธรรม

กระทรวงสาธารณสุข

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

กรุงเทพมหานคร เช่น มหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช

ประเทศไทยยังคงมีมหาวิทยาลัยระบบเปิด ที่สามารถเรียนรู้ทางไกลได้ สำหรับผู้ที่ไม่ต้องการไปเข้าเรียน ผู้ที่ทำงานแล้ว หรือผู้ที่ต้องการศึกษาเรียนรู้หลักสูตรที่มหาวิทยาลัยเปิดสอนอย่างมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช รวมถึงมหาวิทยาลัยตลาดวิชาแห่งเดียวในประเทศไทยอย่าง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เป็นสถาบันอีกแห่งหนึ่งซึ่งจะอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่สนใจเช่นกัน เป็นทางเลือกที่มอบโอกาสทางการศึกษาให้กับคนไทยได้มีโอกาสพิสูจน์ประโยคที่ว่า 'การเรียนรู้ไม่มีที่สิ้นสุด'

ถึงแม้สถาบันการศึกษาจะแบ่งออกเป็นหลายรูปแบบ แต่การเรียนรู้ไม่ได้มีเพียงแค่ในห้องเรียนเหมือนอย่างเคย โลกใบนี้ได้เปิดกว้างมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถหาข้อมูลได้สะดวกรวดเร็วผ่านการเรียนรู้ระบบออนไลน์ตามความต้องการ และความสนใจของผู้ศึกษา การศึกษาเพียงในตำรา อาจไม่ได้ทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพอย่างที่ควรจะเป็น

อย่างไรก็ตามขั้นบันไดของการเรียนรู้นั้นไม่มีที่สิ้นสุด ตราบใดที่คนเรายังต้องพัฒนาตนเอง เพื่อนำความรู้ที่มีไปใช้ในการทำงาน การดำเนินชีวิตประจำวัน หลักสูตรนอกห้องเรียนมากมายที่รอให้ผู้เรียนได้ไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง สถาบันการศึกษาไม่ได้เป็นตัวระบุผลสำเร็จของบุคคลทั้งหมด แม้ว่าสถานที่เหล่านั้นจะถูกแบ่งแยกตามที่ระบุไว้ข้างต้นก็ตาม สุดท้ายเมื่อเราเติบโตขึ้นจนถึงอีกขั้นหนึ่งของชีวิต สถาบันเหล่านั้นอาจเป็นเพียงจุดเริ่มต้น แต่ไม่ใช่จุดหมายปลายทางของชีวิตทั้งหมด

ข้อมูลจาก

School à la carte (การศึกษาภาค (อย่า) บังคับ) จาก ผู้เขียน โคลญ่า

ประเภทของสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบัน จาก http://kanchanapisek.or.th

สภาวการณ์การศึกษาไทยในเวทีโลก พ.ศ. 2559/2560

จาก สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

โดย ผู้ใช้ทั่วไป

ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

แบ่งปันโอกาสผ่านมือเรา

เรื่องโดย วิรินท์ลดา พุทธขันธ์
ภาพโดย facebook:eecthailand
instagram:naphat_nine, www.punjai.com, www.prachachat.net

จากรายงานการวิจัยปัญหาเด็กด้อยโอกาสทางการศึกษา : สถานการณ์ความไม่เสมอภาคในสังคมไทย พ.ศ. 2557 ทำให้เห็นว่า แม้ประเทศไทยจะมีการปฏิรูปการศึกษามาหลายต่อหลายครั้งเพื่อให้เด็กทุกคนได้รับสิทธิ์ในการเข้ารับการศึกษาที่เท่าเทียม แต่ปัญหาที่แทรกเข้ามาในนโยบายของรัฐที่ไม่รัดกุม ส่งผลให้เด็กดังกล่าวยังเป็นเด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา อาทิ เด็กพิการ เด็กจากครอบครัวยากจน เด็กในพื้นที่ห่างไกลหรือแออัด เด็กย้ายถิ่นอาศัยตามพ่อแม่ เด็กไร้บ้าน เด็กจากครอบครัวแรงงานต่างด้าว เด็กที่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมหรือวัฒนธรรมไม่เหมาะสม นอกจากนี้ปัจจัยทางด้านความแตกต่างกันของเพศ ภูมิลำเนา และระดับชั้นเรียน ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคทางการศึกษา และอาจกระทบไปถึงอนาคตของประเทศไทย

การพัฒนาของสื่อออนไลน์ต่างเอื้อประโยชน์ต่อมนุษย์แทบทุกด้าน เพียงแค่สัมผัสจากปลายนิ้วก็สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ บนโลกใบนี้ได้ ไม่เว้นแม้แต่การสร้างประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ ด้วยเหตุนี้องค์กรทางสังคมหรือกลุ่มจิตอาสาจึงได้ใช้สื่อโซเชียลมีเดียหรือสังคมออนไลน์มาเป็นช่องทางจัดกิจกรรมกระจายโอกาสและลดปัญหาแก่เด็กที่ไม่ได้รับการโอกาสเหล่านั้น ทำให้สามารถดึงดูดให้บุคคลทั่วไปสนใจ และเข้าไปมีส่วนร่วมได้ง่ายขึ้น

01

Limited Education เปลี่ยนการศึกษาไทย ให้เป็นของ(ไม่)ลิมิเต็ด

โครงการนี้นำเอาลายมือของเด็กที่สะกดภาษาไทยไม่ถูกต้องมาถ่ายทอดเป็นลวดลายบนสินค้าต่าง ๆ ที่สามารถสั่งซื้อหรือโหวตให้มีการผลิตขึ้นมาได้จริง ๆ สื่อสารผ่านทางอินสตาแกรมของดารานักแสดง โดยมีการติด #น้องๆสะกดให้ ซึ่งเงินที่ได้จะนำไปช่วยเหลือเด็ก ๆ ที่ประสบปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา โดยสามารถสนับสนุนโครงการนี้ได้ทาง www.limitededucation.org หรือ www.facebook.com/limitededucationthailand

02

ปันกัน สังคมแห่งการแบ่งปัน โดยมูลนิธิยุวพัฒน์ ร่วมมือกับปันใจ

โครงการนี้ได้รับบริจาคสิ่งของเพื่อนำมาจำหน่ายและมอบรายได้ทั้งหมดเป็นทุนการศึกษาแก่เด็กที่ขาดโอกาสในมูลนิธิยุวพัฒน์ โดยสามารถนำของมาบริจาคผ่านทางช่องทางหลัก ๆ ได้แก่

1. ห้างสรรพสินค้าที่ร่วมโครงการ
2. โทรศัพท์ให้ทางโครงการมารับสิ่งของ
3. หย่อนลงในกล่อง ปันของรัก ส่งน้องเรียน ทั้ง 12 จุดที่ทางโครงการตั้งไว้
4. ส่งพัสดุทางไปรษณีย์มาตามที่อยู่ของมูลนิธิ ซึ่งสามารถติดตามรายละเอียดเพิ่มเติมผ่านช่องทาง www.punjai.com

03

Nature, You & I ธรรมชาติ เธอและฉัน

เป็นโครงการที่จัดขึ้นโดยศูนย์สิ่งแวดล้อมศึกษาประเทศไทย (EEC Thailand) โดยต้องการสร้าง และแบ่งปันความสุขให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษหรือเด็กพิเศษเพื่อสร้างสังคมในอุดมคติ นั่นก็คือสังคมที่ปลอดภัย สังคมที่ไม่เอาเปรียบ และสังคมที่มีแต่ความหวังดีซึ่งกันและกัน โดยกิจกรรมจะจัดขึ้นในวันที่ 13-14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2561 ที่ศูนย์อนุรักษ์ช้างไทยเขาใหญ่ จ. นครราชสีมา ซึ่งหากใครอยากมีส่วนร่วมในการสบทบทุน หรือเป็นอาสาสมัคร สามารถสอบถามข้อมูลได้ทาง โทร. 09-59651459 , 02-7535459

04

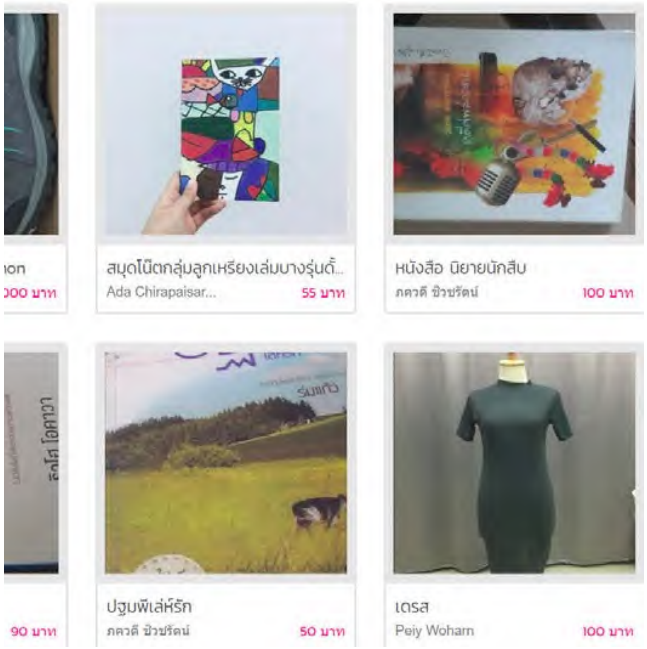
โรบินสันสานฝันให้น้อง

จัดขึ้นเป็นปีที่ 12 และได้ร่วมกับ 4 แบรนด์สินค้า โดยจะบริจาครายได้ส่วนหนึ่งจากการจำหน่ายสินค้าให้แก่โครงการฯ และหากใช้บัตรโรบินสัน กิฟต์การ์ด (Robinson Gift Card) 1% จากยอดการซื้อก็จะถูกสมทบทุนเข้าโครงการฯ เช่นกัน โครงการนี้ไม่เพียงเราจะได้ซื้อของ แต่เรายังได้ร่วมกันบริจาคเพื่อนำไปขยายโอกาสให้แก่เด็กที่ขาดแคลนตามโรงเรียนต่าง ๆ โดยมีระยะเวลาตั้งแต่วันนี้ – 31 ธันวาคม พ.ศ. 2561 ณ ห้างสรรพสินค้าโรบินสันทั่วประเทศ

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ข้อมูลจาก

ปัญหาเด็กด้อยโอกาสทางการศึกษา : สถานการณ์ความไม่เสมอภาคในสังคมไทย จาก https://www.tci-thaijo.org

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

5 เพลงอะคูสติกต้อนรับหน้าหนาว โดยศิลปินเชียงใหม่

เรื่องโดย ญาณภฤศ สุริยะใจ

ภาพโดย www.instagram.com, www.youtube.com, open.spotify.com, board.postjung.com

เชียงใหม่ไม่ได้มีแค่ดอยสวย ๆ แต่เชียงใหม่ยังมีเพลงเพราะ ๆ จากศิลปินท้องถิ่นให้ฟังเยอะไม่ใช่เล่นเลย และสำหรับหน้าหนาวนี้ แนวเพลงที่จะเหมาะกับฤดูก็คงต้องเป็นเพลงแนวสบาย ๆ ชิล ๆ ไม่ต้องรีบร้อน อย่าง 'ดนตรีอะคูสติก' นั่นเอง

ดนตรีอะคูสติกไม่ใช่แนวดนตรี แต่เป็นการผลิตเสียงที่ออกมาจากตัวเครื่องดนตรี ที่ไม่ได้มาจากเครื่องขยายเสียง ไม่ว่าจะเล่นเพลงหนักหรือเบา ถ้าเราไม่ได้เสียบสายแจ็คต่อลำโพง หรือร้องเพลงใส่ไมโครโฟน ทั้งหมดนี้ล้วนเรียกกันว่า 'อะคูสติก' ซึ่งเครื่องดนตรีอะคูสติกที่ได้รับความนิยมที่สุดในโลก จะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจาก 'กีตาร์โปร่ง'

ผมได้รวบรวมเพลงอะคูสติกน่าฟัง 5 เพลงจากศิลปินเชียงใหม่ให้คุณไปผู้อ่านไปฟังกันกับหน้าหนาวในปีนี้ หลาย ๆ เพลงอาจจะไม่โด่งดังมาก แต่ผมรับรองได้ว่าก็คงฟังไม่ยากจนเกินไป และผมเชื่อว่าอารมณ์ของเพลงแต่ละเพลงที่ผมจะแนะนำต่อจากนี้ต้องเข้ากับหน้าหนาวของคุณผู้อ่านสักเพลงหนึ่ง

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

1

'View Will' จากศิลปิน 'View From The Bus Tour' ถึงแม้ว่าจะเป็นเพลงภาษาอังกฤษ แต่นี่ก็เป็นหนึ่งในเพลงของศิลปินเชียงใหม่เช่นกัน เพลงนี้เหมือนถูกออกแบบให้เปิดฟังตอนเดินทางกลับบ้าน หรือการเดินทาง เนื้อหาเพลงพูดถึงคน 2 คนที่กำลังเดินทางตามหาสิ่งที่เรียกว่า 'บ้าน' เพลงจะฟังดูอบอุ่น และสงบ พอฟังเข้ามาก ๆ ก็ไม่อยากอยู่คนเดียวเลยครับ อยากมีใครสักคนที่พร้อมจะร่วมเดินทางไปกับเราจริง ๆ

View From The Bus Tour – View Will

2

'A Year Ago' หรือชื่อไทย 'ปีที่ผ่านมา' จากศิลปิน 'เกิดสุข ชนบุปผา' เพลงนี้จะพาให้คุณทบทวนตัวเองถึงปีที่ผ่านมาว่ามันเกิดอะไรขึ้นบ้าง ท่อนหนึ่งที่ผมชอบมาก ๆ ร้องว่า *"...ทบทวนทุกอย่าง เราทำดีให้ใคร หรือทำร้ายใคร หรือเปล่า เฝ้าถามตัวเอง..."* ท่อนนี้แหละที่ทำให้ผมเห็นภาพตัวเองในปีก่อนชัดขึ้น ความทรงจำมากมายของปีก่อน บางเรื่องมันทำให้เรารู้สึกดีทุกครั้งที่นึกถึง หรือบางเรื่องได้ให้บทเรียนแก่เรา อยากให้ปีหน้าได้มีเรื่องราวให้นึกถึงก็ควรหมั่นทำดีในตอนนี้เข้าไว้นะครับ

อ้น เกิดสุข ชนบุปผา – A Year Ago

3

'Archimedes' จากศิลปิน 'Boy Imagine' หรือพี่บอยแห่งลุ่มน้ำโจ้ ศิลปินอะคูสติกเชียงใหม่ที่โด่งดังไปทั่วประเทศ เพราะพี่บอยมีเพลงดีเยอะเหลือเกินครับ จึงไม่แปลกที่จะมีผู้ติดตามและผู้ที่ชื่นชอบมากมาย จึงยากต่อผมมากที่จะเลือกเพลงสักเพลงมาให้คุณผู้อ่านไปฟังกัน แต่ผมคิดว่าคงมีบางคนที่กำลังเดินทางตามหาความหมายของสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตโดยเฉพาะสิ่งหนึ่งที่เราไม่เคยจะเข้าใจจริงเลยสักที นั่นก็คือ 'ความรัก'

Boy Imagine – Archimede

4

ก่อนจะไปถึงเพลงสุดท้าย ขอคั่นด้วยเพลงสุดเหงาเพลงนี้ 'อารมณ์' จากศิลปิน 'เอ้ รงค์ สุภารัตน์' เพลงนี้มันเหงาอย่างไร อยากให้คุณผู้อ่านไปลองฟังเพลงเองครับ ยิ่งถ้าคุณผู้อ่านยังโสดอยู่ด้วย เมื่อฟังเพลงนี้อาจทำให้รู้สึกเหงากว่าใคร ๆ เพราะเพลงนี้พูดถึงความเหงาอย่างตรงไปตรงมา และพร้อมจะยอมเหงาเพื่อรอใครสักคน สำหรับใครที่ยังตามหา และรอคอยใครสักคน ผมคิดว่าคุณน่าจะชอบเพลงนี้นะครับ

เอ้ รงค์ สุภารัตน์ – อารมณ์

5

ถ้าจะพูดถึงเพลงอะคูสติกเชียงใหม่ จะไม่พูดถึงคน ๆ นี้ไม่ได้เลย ศิลปินล้านนาที่เป็นตำนาน 'จรัล มโนเพชร' ซึ่งครูจรัลของเราได้ประพันธ์เพลงออกมามากมาย เพลงนี้ของครูจรัลถือว่าโด่งดังไม่แพ้ 'พี่สาวครับ' ผมคิดว่าคุณผู้อ่านจะไปเที่ยวภาคเหนือในตอนหน้าหนาวทั้งที ก็ต้องอยากไปเที่ยวดอยเป็นอันดับแรกใช่ไหมล่ะครับ เอาเป็นว่า ถ้าจะไปเที่ยวดอย ก็ต้องฟังเพลงเกี่ยวกับดอยละกัน ซึ่งเพลงที่ผมจะแนะนำนั่นก็คือ 'บ้านบนดอย' ครับ ชวนแก๊งเพื่อนของเราไปด้วย พร้อมด้วยกีตาร์โปร่งสักตัว แล้วคิดหาเพลงดี ๆ ไปเล่น อาจจะเป็นเพลงนี้ก็ได้นะครับ จะได้สร้างบรรยากาศให้กับการเที่ยวดอยครั้งนี้ให้ครบรสยิ่งขึ้น เมื่อเที่ยวเสร็จอย่าลืมรักษาสิ่งแวดล้อมด้วยนะครับ เพื่อให้เรา และคนรุ่นต่อไปได้เที่ยวไปนาน ๆ

จรัล มโนเพ็ชร - บ้านบนดอย

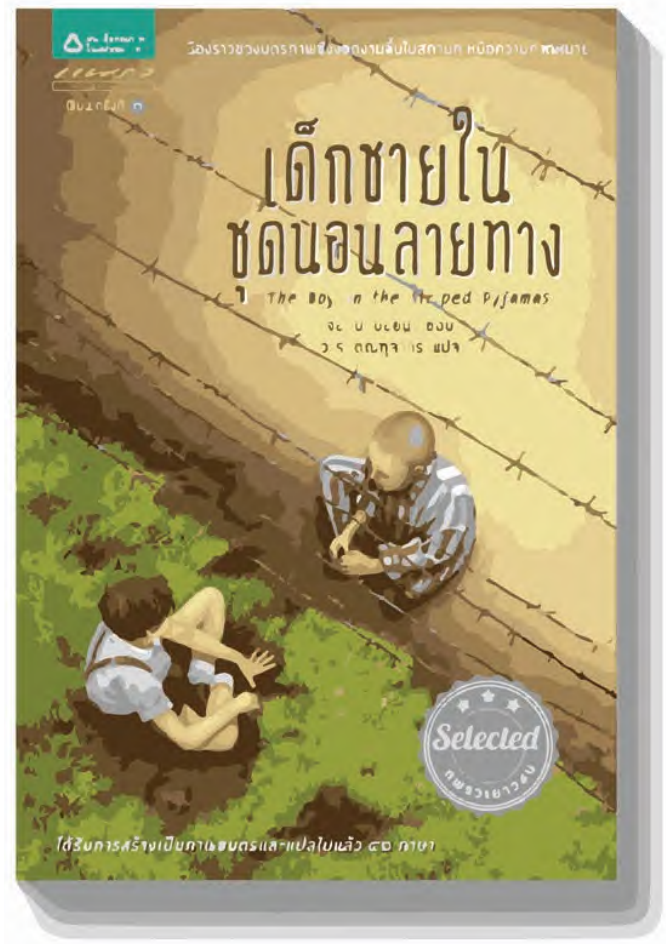
เป็นอย่างไรบ้างครับกับ 5 เพลงที่ผมแนะนำไป ถ้าไม่ชอบเพลงไหน ผมก็ขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย อย่างไรก็ตาม ทุกเพลงที่ผมเลือกสรรมาผมตั้งใจเลือกสรรเป็นอย่างดี และอยากให้คุณผู้อ่านรู้จักกับศิลปินอะคูสติกเชียงใหม่ของเรามากขึ้น ซึ่งศิลปินแต่ละคนก็มีเพลงให้เลือกฟังอีกมาก อยากให้คุณผู้อ่านไปหาลองฟังเพิ่มเติม เพราะศิลปินเชียงใหม่ของเราทำเพลงดี ๆ ไว้มากมาย รับรองไม่ผิดหวังแน่นอนครับ

โดยผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

BOOK recommendation

เรื่องโดย ภัทรภณ บุรินทราพันธุ

ภาพโดย https://www.amarinbooks.com

The Boy in the Striped Pyjamas
มิตรภาพที่ไม่มีสิ่งใดมาขวางกั้น

The Boy in the Striped Pyjamas (หรือ Pajamas) เป็นนวนิยายที่ประพันธ์โดย จอห์น บอยน์ (John Boyne) นักเขียนชาวไอริช ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2549 จำนวนทั้งสิ้น 216 หน้า ผลงานชิ้นนี้ได้รับคำชื่นชมจากผู้อ่านจำนวนมาก ทั้งภาษาและสำนวนที่ค่อนข้างเรียบง่าย เพราะเล่าผ่านมุมมองของเด็กซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่อง หนังสือเล่มนี้ถูกแปลไปกว่า 46 ภาษาทั่วโลก และมียอดขายกว่า 5 ล้านเล่ม ส่วนฉบับภาษาไทยนั้น คุณ วารี ตัณฑุลากร เป็นผู้แปล ซึ่งจัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์แพรวเยาวชน ในชื่อ 'เด็กชายในชุดนอนลายทาง' บทประพันธ์เรื่องนี้ยังได้รับรางวัลหนังสือเด็กแห่งปีของไอร์แลนด์ประจำปี พ.ศ. 2550 และได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ในชื่อเดียวกันในปี พ.ศ. 2551 อีกด้วย

เรื่องนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กชายชาวเยอรมันคนหนึ่งชื่อว่า 'บรูโน' (Bruno) เมื่อพ่อของเขาซึ่งเป็นทหารนาซีถูกส่งไปทำงานที่ค่ายแห่งหนึ่ง ทำให้ครอบครัวต้องไปอยู่บ้านหลังใหม่ที่นั่น จากหน้าต่างห้องนอนชั้นบนของบ้าน บรูโนเห็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ตั้งอยู่ไกล ๆ และทุกคนที่นั่นสวมชุดนอนลายทาง วันหนึ่งเขาได้เดินไปจนถึงเขตแดนที่กั้นด้วยรั้วลวดหนามสูง ที่นั่นเขาพบกับ 'ชมูเอล' (Shmuel) เด็กชายชาวยิวผู้ซึ่งมีความแตกต่างกับตัวเขาอย่างมากในหลาย ๆ ด้าน และได้กลายมาเป็นเพื่อนกัน ทุกบ่ายหลังเลิกเรียนบรูโนจะเดินไปที่เขตแดนและนั่งคุยกับชมูเอลโดยมีรั้วสูงกั้นกลาง เกิดเป็นมิตรภาพที่แน่นแฟ้น เรื่องราวได้ดำเนินต่อไป แต่ไม่นานนัก ก็มีเหตุไม่คาดฝันเกิดขึ้น

หากคุณยังไม่เคยดูภาพยนตร์เรื่องนี้ ถือเป็นโอกาสที่ดี เพื่อจะได้เข้าถึงอารมณ์ของเรื่องราวได้มากขึ้น และตัวภาพยนตร์จะสามารถเติมเต็มสิ่งที่คุณไม่เข้าใจ หรือภาพที่คุณนึกไม่ออกจากการอ่านได้อีกด้วย

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

MOVIE recommendation

เรื่องโดย ญาณภฤศ สุริยะใจ

ภาพโดย https://m.festival-cannes.com

Captain Fantastic
ครอบครัวปราชญ์พันธุ์พิลึก

ในขณะที่คนเกือบค่อนโลกทำงานรับใช้ระบบทุนนิยม แต่ 'เบน แคช' หัวหน้าครอบครัวสุดพิลึก รับบทโดย (Viggo Mortensen) ต่อต้านระบบนี้อย่างสุดโต่ง จึงตัดสินใจหอบลูกทั้ง 6 คนของตนเองมาใช้ชีวิตอยู่ในป่า และปฏิเสธการส่งลูกไปเรียนหนังสือเหมือนเด็กคนอื่น ๆ

เบนเปรียบเสมือนผู้ควบคุมโลกของลูก ๆ ทั้ง 6 คน โดยได้สร้างหลักสูตรในการดำเนินชีวิตขึ้นมาเองเพื่อให้ลูกได้ปฏิบัติตาม โดยเน้นหลักการพึ่งพาตนเอง เช่น หากต้องการทานเนื้อสัตว์ ต้องออกไปล่าเอง ส่วนเรื่องความรู้ ต้องรู้จักอ่านหนังสือที่มีคุณค่าที่พ่อเป็นผู้คัดสรรมาอย่างหนังสือ 'คารามาซอฟ' และ 'โลลิต้า' สองวรรณกรรมของรัสเซีย หรือพวกหนังสือปรัชญาทางการเมือง เบนยังสอนให้เด็กรู้จักการป้องกันตัว และปีนผา เพราะเบนเชื่อว่าหลักสูตรของเขาจะทำให้ลูกสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ลูก ๆ ของเขาจึงเป็นเด็กที่มีความสามารถเกินวัยอย่างมาก

แต่เรื่องราวทั้งหมดของภาพยนตร์เรื่องนี้เกิดขึ้นจากภรรยาของเบน หรือแม่ของลูก ๆ ทั้ง 6 คนเสียชีวิต และได้จัดงานศพเป็นเวลาต่อมา เป็นเหตุจำเป็นให้ครอบครัวนี้ ซึ่งไม่เคยสัมผัสกับสภาพชีวิตจริงของโลกต้องออกมาเพื่อก้าวผ่านไปยังงานศพของแม่ เนื่องจากครอบครัวนี้ไม่เคยสัมผัสโลกภายนอกมาก่อน ทำให้ระหว่างทางได้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์โลกใบนี้ไว้อย่างน่าสนใจผ่านการดำเนินเรื่อง

สุดท้ายแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังคงเป็นภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัว โดยสอดแทรกประเด็นทางปรัชญา การเมือง สังคม เศรษฐกิจไว้อย่างชัดเจน และสวยงาม

ถ้ามีโอกาส หรือเวลาว่าง อยากให้คุณผู้อ่านลองรับชมภาพยนตร์เรื่องนี้ คุณผู้อ่านอาจได้ข้อคิดต่าง ๆ มากมายกับโลกใบนี้ และชีวิตที่ตนเองกำลังใช้ ว่าที่ทำอยู่ทุกวันนี้มันถูกหรือไม่ หรือมันสมควรแล้วหรือยัง ที่ผ่านมาเราทำดีแล้วจริง ๆ หรือเปล่า

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

มนุษย์แปลงร่าง

เรื่องโดย รัชต์นนท์ จิรวรรธนกิจ
ภาพโดย https://movie5000.com/watch/183

'แปลงร่าง คำพูดติดปากของเด็ก ๆ หลายคนที่มีซูเปอร์ฮีโรในดวงใจคือ ขบวนการพาวเวอร์เรนเจอร์ (Power Ranger) โดยมีที่มาจากมนุษย์แปลงร่างที่มาจากซีรีส์ชุดยอดฮิตของประเทศญี่ปุ่น หรือซูเปอร์เซนไต ซึ่งมีความหมายว่ากลุ่มคนที่มารวมตัวกันเพื่อทำบางสิ่งบางอย่าง โดยในที่นี้คือการต่อสู้เพื่อปกป้องโลกจากสัตว์ประหลาดและเหล่าวายร้ายที่จะมายึดครองโลก

สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของขบวนพาวเวอร์เรนเจอร์ คือตัวนำเรื่องหลัก 5 คน โดยจะมีสีหลัก ๆ เป็นสีแดง น้ำเงิน เหลือง ชมพู และเขียว นำเสนอเรื่องราวผ่านการต่อสู้กับเหล่าสัตว์ประหลาดเพื่อช่วยเหลือชาวโลก และมีหุ่นยนต์ยักษ์ที่ช่วยเหล่าพาวเวอร์เรนเจอร์ และมีชื่อเรียกท่าไม้ตายต่าง ๆ ไว้เป็น Climax ของเรื่อง โดยซ่อนมุมมองที่อาจมีอิทธิพลต่อเด็กซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของสื่ออนิเมชันในด้านต่าง ๆ เช่น วัฒนธรรม ความเชื่อ สังคม และพฤติกรรมของตัวละคร

การสร้างการ์ตูนตามฉบับญี่ปุ่นจะมีความแตกต่างจากประเทศอื่น เนื่องจากเอกลักษณ์ในการผลิตสื่ออนิเมชันที่เน้นการสะท้อนขนบธรรมเนียมในความเชื่อเรื่องภูติผี และเทพเจ้า ดังนั้นสัตว์ประหลาดในพาวเวอร์เรนเจอร์ของญี่ปุ่นจึงมาจากตำนานและเรื่องเล่าของชาวญี่ปุ่น เดิมองค์ประกอบของเรื่องค่อนข้างล้าสมัยในด้านเทคโนโลยี ฉากหลักในการแปลงร่างที่เด็ก ๆ ตั้งหน้าตั้งตาชม จะมีการใช้คำพูดว่า 'เฮนชิน' (Henshin) ที่แปลว่าเปลี่ยนร่างกาย ซึ่งการแปลงร่างของพาวเวอร์เรนเจอร์นั้นจะมีความพิถีพิถันตามวิถีชีวิตของชาวญี่ปุ่นที่จะเน้นฉากแปลงร่างด้วยการประกอบชิ้นส่วนชุดเกราะทีละชิ้น

ต่อมาในช่วงปี 90 เกิดการซื้อขายลิขสิทธิ์ระหว่างญี่ปุ่นกับประเทศฝั่งตะวันตก ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงของพาวเวอร์เรนเจอร์อย่างชัดเจนในเรื่องของเนื้อหา ที่สะท้อนมุมมองของชาติตะวันตกในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านวัฒนธรรมที่มีวิทยาการล้ำสมัย ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงจากสัตว์ประหลาดที่เป็นเทพเจ้า หรือ ภูติผี กลายเป็นมนุษย์ต่างดาว หรือหุ่นยนต์ที่มีเทคโนโลยีล้ำสมัยเข้ามาแทน จากพฤติกรรมของเด็กฝรั่งที่ชื่นชอบความตื่นเต้น ทันสมัยในรูปแบบของ Sci-fi พาวเวอร์เรนเจอร์ของทางฝั่งตะวันตกจึงเลือกนำเสนอวิถีชีวิตของตัวละครวัยรุ่น ผสมผสานกับความตื่นเต้นของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เพื่อขยายกลุ่มเป้าหมายจากเดิมเพียงเด็กที่รับชม แต่เพิ่มกลุ่มวัยรุ่นให้สามารถเข้าถึงตัวละครในการ์ตูนได้ สำหรับคำพูดที่เป็นเอกลักษณ์ในเรื่องจากพาวเวอร์เรนเจอร์ในฝั่งตะวันตกจะใช้คำว่า *"It's morphine time!"* ที่แปลว่าได้เวลาแปลงร่าง หลังจากนั้นในปี 2018 ทาง Hollywood ได้นำภาพยนตร์พาวเวอร์เรนเจอร์

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/11/2569 00:25:59

กลับมาทำซ้ำในรูปแบบของภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ในชื่อเรื่อง Power Ranger 2018 ซึ่งเป็นเรื่องราวขบวนการไดโนเสาร์ หรือจูเรนเจอร์ที่ต่อสู้กับมนุษย์ต่างดาวในแบบฉบับของอเมริกา

สำหรับในไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากประเทศอเมริกาและญี่ปุ่น ทำให้มีการจัดทำภาพยนตร์ชุด 'สปอร์ตเรนเจอร์' ที่ทำการปรับเปลี่ยนเนื้อหาของพาวเวอร์เรนเจอร์ให้เข้ากับเด็กไทย เนื่องจากพฤติกรรมของเด็กไทยที่ชอบเลียนแบบพฤติกรรมของตัวละคร และปัญหาของเด็กไทยที่ไม่ชอบออกกำลังกาย จึงทำให้กลายเป็นพาวเวอร์เรนเจอร์ ในชุดของสปอร์ตเรนเจอร์ ที่เกี่ยวข้องกับกีฬา เช่น ตัวสีแดงที่เป็นตัวละครหลักชอบต่อยมวย รวมถึงมีเทนนิส ว่ายน้ำ แบดมินตัน ที่จะทำให้เด็กที่ได้รับชมเกิดจินตนาการร่วม และอยากเล่นกีฬาขึ้นมา นอกจากนี้ยังมีการนำคอนเซปต์ของพาวเวอร์เรนเจอร์มาใช้ในวงการสื่อโฆษณาของไทยอย่าง เช่นโฆษณาของเครือข่ายโทรศัพท์ไร้สายบริษัทหนึ่ง ที่ใช้ชุดโฆษณาว่า ‘โจ๋เรนเจอร์’ เป็นต้น

เห็นได้ว่าการ์ตูนเข้ามาแทรกซึมอยู่ในทุกช่วงเวลาของชีวิต ซึ่งจะสอดแทรกวัฒนธรรม ค่านิยมของแต่ละประเทศเพื่อสื่อสารให้กับทั้งคนในประเทศและต่างประเทศ โดยถือเป็นการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม สังคมและค่านิยมผ่านตัวละครที่มีรูปแบบแตกต่างกันไป ไม่ใช่แค่พาวเวอร์เรนเจอร์เท่านั้นที่มีส่วนในการนำเสนอวัฒนธรรมเหล่านี้ ในความเป็นจริงการ์ตูนเรื่องอื่น ๆ เองก็มีการนำเสนอวัฒนธรรมแอบแฝงอยู่ตามเนื้อเรื่องและตัวละครที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นเมื่อเวลาผ่านไปหากได้กลับไปย้อนมองการ์ตูนเหล่านั้น อาจทำให้นึกถึงความทรงจำในวัยเด็ก และทำให้คุณรู้สึกว่าตัวเองกลับเป็นเด็กได้อีกครั้ง

โดย ผู้ใช้ [redacted]
อนุญาตเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และมีผลถึง 1/12/2569 23:59:59

“Stand Behind The Yellow Line”

โปรดยืนหลังเส้นสีเหลือง

เรื่องโดย วนันต์ญา ดวงตานน
ภาพโดย กษม กรึงไกร และธัญพิชชา กุลจิตติวาทิต

“ร้านอะไรเนี่ย ชื่อยาวจัง” ประโยคคำถามแรกผุดขึ้นในใจหลังจากได้ยินชื่อร้าน คงเป็นเพราะความสงสัยและความสนใจอยู่ไม่น้อย จึงทำให้เราอยากจะไปเยี่ยมเยียนร้าน Stand behind the yellow line สักครั้ง ซึ่งเป็นร้านขายของมือสองตั้งอยู่บนถนนช้างม่อย ไม่ไกลจากกาดวโรรส (กาดหลวง) มากนัก หน้าร้านมีป้ายสีเหลืองขนาดกำลังดี เขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษสีดำ S B T Y L เป็นชื่อย่อเก๋ ๆ

โดย ผู้เช่าทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

วันนี้เรามีนัดกับ 'คุณออยล์ วรวรรณ เล็กวงษ์เดิม' และ 'คุณเอ็กซ์ ศิรัส อัศวชัยพงษ์' เจ้าของร้าน เพื่อมาคุยเล่าเรื่องราวของร้านแห่งนี้กัน

น้ำเสียงที่ฟังดูเป็นกันเองของพี่เอ็กซ์ ได้เริ่มพูดถึงที่มาของชื่อร้านนี้ว่า *“เมื่อก่อนมีร้านอยู่กรุงเทพ ตั้งอยู่ตรงสถานีรถไฟ MRT ลาดพร้าว ซึ่งสถานีรถไฟทุกที่มันจะมีป้ายบอก stand behind the yellow line หมายถึงให้ยืนอยู่หลังเส้นเหลือง ก็เลยหยิบเอาคำนี้มาตั้งเป็นชื่อร้านเพราะมันดูเข้ากับตำแหน่งที่ตั้งพอดี หลังจากย้ายมาเชียงใหม่ก็ยังใช้ชื่อเดิมนี้”*

ในร้านเล็ก ๆ แห่งนี้มีข้าวของมากมายหลากหลายประเภท ตั้งแต่เสื้อผ้า เครื่องประดับ ของใช้ ของตกแต่ง ถูกจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบในโซนของตัวเอง มีแสงไฟสีส้มเหลืองส่องพอให้เห็นข้าวของต่าง ๆ ทำให้รู้สึกถึงบรรยากาศแบบเก่า ๆ ที่รายล้อมไปด้วยสิ่งของหายากเป็นสวรรค์ของนักสะสม

เมื่อมองดูของแต่ละชิ้นที่อยู่ในร้านทำให้เรารู้สึกว่าของเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกันอยู่ทั้งรูปร่าง ลวดลาย หรือสีสันที่ใช้ตกแต่ง อย่างผนังตรงส่วนด้านหน้าร้านจะมีไม้กางเขน ภาพวาดพระเยซู พระแม่มารีติดประดับอยู่ นอกจากนี้ยังมีของเก่าที่ตอนนี้ไม่ค่อยมีผลิตแล้วอย่างเทปเพลง และเครื่องเล่นแผ่นเสียงที่มีหัวเข็ม พี่เอ็กซ์บอกกับเราว่า *“ของทุกชิ้นในร้านเป็นของสะสมที่พี่เอ็กซ์กับพี่ออยล์ได้จากการเดินทางไปที่ต่าง ๆ แล้วซื้อเก็บไว้”* ในตอนนั้นทำให้เราเข้าใจว่าของแต่ละอย่างที่ดูคล้ายกันอาจเป็นเพราะความชื่นชอบที่เหมือนกันของเจ้าของร้านก็ได้

สำหรับประเภทของที่ดูมีจำนวนมากที่สุดในร้าน คงเป็นพวกของตกแต่ง อย่างเช่น เซรามิกรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถวางประดับห้องนอนก็ได้ ห้องนั่งเล่นก็ดี หรือวางไว้สวนหน้าบ้านก็ดูเข้ากัน นอกจากนี้ยังมีแก้วใส่น้ำหลากหลายสไตล์วางเรียงกันอยู่เต็มชั้น ตุ๊กตาต่าง ๆ สำหรับวางล้อมเตียงนอน รูปวาด และรูปภาพใส่กรอบไว้ประดับตกแต่งผนังร้าน ที่นี่นอกจากจะเหมาะกับคนชอบของเก่าแล้ว ยังเหมาะสำหรับผู้ที่ชื่นชอบการตกแต่งบ้านอีกด้วย

สำหรับคนที่สนใจจะมาเยี่ยมชมร้าน หากอยากรู้ว่ามีของอะไรมาใหม่ก็สามารถมาได้ทุกวัน หรือเข้าไปสอบถามพูดคุยกับพี่ออยล์ได้ทาง Direct Instagram : @standbehindtheyellowline_ ส่วนราคาของสินค้านั้นก็ไม่ได้ถูกหรือแพงจนเกินไป และพี่ออยล์ยังฝากบอกว่าสามารถลดหย่อนกันได้ตามความเหมาะสมนะจ๊ะ

ก่อนกลับเราได้เดินชมบรรยากาศในร้าน Stand behind the yellow line อีกครั้ง ทำให้เราได้รู้ว่าของต่าง ๆ มากมายในนี้แม้จะมีที่มา และเรื่องราวต่างกัน แต่เมื่อมาอยู่รวมกัน ณ สถานที่ใด ๆ มันมักจะมีจุดร่วมสักอย่างหนึ่งที่เหมือนกัน เหมือนกับของมือสองที่อยู่ในร้านแห่งนี้ยังไงล่ะ

Stand behind the yellow line เปิดจันทร์ - วันเสาร์ เวลา 14.00 - 20.00 น. ปิดทุกวันอาทิตย์

ตาม ไซซ์ (size) ฉัน

เรื่องโดย อรพิมพ์ วงศ์ใหญ่
ภาพโดย พิมพ์สีดา บัวเผียน

ถ้าพูดถึงห้างสรรพสินค้า ห้างร้านต่าง ๆ ที่ทุกคนเคยไปเที่ยวเล่นตั้งแต่เด็กจนโต คงเคยเห็นผ่านตากันมาบ้างแล้วว่าในห้างสรรพสินค้านั้นได้มีการแบ่งพื้นที่จอดรถแบบใดบ้าง อย่างที่เราเห็น และคุ้นชินกันเป็นอย่างดี คงแบ่งเป็น 5 ประเภทหลัก ๆ คือที่จอดรถ Super car ที่จอดรถสมาชิก VIP ของห้างสรรพสินค้า ที่จอดคนพิการ ที่จอดสตรี และที่จอดรถ Big bike บางทีก็อาจจะจะเพิ่ม cc ของรถหรือใช้ความจุของเครื่องยนต์มาเป็นตัวกำหนดการแบ่งพื้นที่จอดรถ แต่ที่ประเทศจีนในมณฑลซานตง กลับมีวิธีการแบ่งพื้นที่จอดรถที่แปลกกว่านั้น นั่นคือการแบ่งโซนจอดรถตามขนาดหน้าอก!

คลินิกศัลยกรรมความงามแห่งหนึ่งในมณฑลซานตงได้คิดไอเดียการแบ่งพื้นที่จอดรถตามขนาดหน้าอกขึ้นมา โดยใน Shanghailist เว็บไซต์ภาษาอังกฤษที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในประเทศจีน ซึ่งครอบคลุมข่าวคราว เหตุการณ์ และความบันเทิงในท้องถิ่นได้รายงานว่า มีการแบ่งโซนจอดรถเป็นที่จอดรถสำหรับสาวคัพ A เรียงลำดับไปจนถึงที่จอดของสาวคัพ D โดยที่จอดรถที่คนจอดมากที่สุดคือที่จอดรถสำหรับสาวคัพ A และคัพ C แสดงให้เห็นถึงขนาดหน้าอกมาตราฐานของเพศหญิงในปัจจุบัน แต่ที่จอดรถของคัพ D นั้นช่างว่างเปล่าไม่มีใครกล้าเอารถมาจอดเลย อย่างไรก็ดีการแบ่งพื้นที่จอดรถของคลินิกแห่งนี้ยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่าทำขึ้นเพื่อจุดประสงค์ใด นี่อาจจะเป็นกลยุทธ์ของคลินิกที่จะเชิญชวนให้สาว ๆ เพิ่มขนาดหน้าอกกับทางคลินิกเพื่อให้ได้ที่จอดรถของคัพ D หรือพูดเชิญชวนกันเลยก็คือเห็นที่จอดรถว่าง ๆ นั้นไหม มาอัพไซซ์เพิ่มเป็นคัพ D สิ แล้วคุณจะเป็นผู้โชคดีที่ได้จอดรถตรงนั้น!

ถ้ามองในแง่ของความคิดสร้างสรรค์คงต้องบอกว่าเป็นการผลิตไอเดียที่ดีมาก เพราะคงไม่มีใครกล้าคิดกล้าทำเรื่องแบบนี้อย่างจริงจัง ถือเป็นการโปรโมตคลินิกที่แทบไม่ต้องลงทุนอะไรมากมาย เพราะพื้นที่จอดรถของทางคลินิกก็มีอยู่แล้ว จะให้แบ่งตามมาตรฐานสากลทั่วไปก็คงไม่สมกับเป็นคลินิกศัลยกรรมความงามสักเท่าไหร่ ซึ่งเรื่องพวกนี้อาจจะสามารถเปลี่ยนกฎเกณฑ์เดิมของการจัดพื้นที่จอดรถในแบบสร้างสรรค์และแตกต่างอย่างสิ้นเชิงไปเลยก็ว่าได้

แต่ในขณะที่แต่ละประเทศมีการเดินขบวนรณรงค์เรื่องความเท่าเทียมกันในสังคม การแบ่งพื้นที่จอดรถตามขนาดหน้าอกกลับเป็นการแบ่งแยกความไม่เท่าเทียมกันอย่างเห็นได้ชัด เรายังคงเห็นค่านิยมในสังคมที่มองผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศ *“เป็นผู้หญิงต้องมีหน้าอกใหญ่ ๆ” “เป็นผู้หญิงต้องมีทรวดทรงองค์เอว”* กลายเป็นว่าสิ่งเหล่านี้กลับทำให้ผู้หญิงวิ่งเข้าหาคลินิกศัลยกรรมกันจ้าละหวั่น เพราะมองว่าร่างกายโดยกำเนิดกลายเป็นเรื่องผิดปกติ การมีหน้าอกเล็กเป็นเรื่องน่าอับอาย และเห็นว่าการผ่านมีดหมอคือเรื่องปกติ ใครเขาก็ทำกัน ทำแล้วรูปร่างหน้าตาจะได้สมบูรณ์แบบ หน้าอกหน้าใจใหญ่ ๆ ผู้ชายจะได้ชอบ จริงหรือ?

การแบ่งพื้นที่จอดรถตามขนาดหน้าอกอาจเป็นเพียงเรื่องเล็ก ๆ ที่ทำให้เรามองเห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันในมนุษย์ หากแต่เรื่องพวกนี้ไม่จำเป็นเลยที่จะต้องให้กระแสสังคมมากำหนดความคิดของเรา เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ไม่ว่าคุณจะเป็นใคร มาจากไหน เราคือมนุษย์เหมือนกัน เราควรที่จะเคารพกันและกัน ไม่สำคัญว่าจะแตกต่างกันมากเพียงใด

การกระทำเช่นนี้จึงไม่สมควรเกิดขึ้นไม่ว่าจะที่ไหน แม้ว่าจะเป็นการประชาสัมพันธ์คลินิกที่สร้างสรรค์ แต่ถ้าเปลี่ยนจากแบ่งตามขนาดหน้าอก ไปเป็นตามสีผิว หรือตามเชื้อชาติแทนล่ะก็ อาจจะกลายเป็นความคิดสร้าง(สรรค์)สงครามขนาดย่อมแทนก็เป็นได้...

ว่าแต่.. หนุ่ม ๆ สาว ๆ สนใจจอดรถตามไซซ์ตัวเองบ้างไหมจ๊ะ?

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

ข้อมูลจาก
อย่างนี้ก็มี คลินิกศัลกรรมแบ่งที่จอดรถลูกค้าตามไซส์หน้าอก
จาก hilight.kapook.com

VOX POP

พฤติกรรมการแยกใดที่คุณทำจนติดเป็นนิสัย ?

เรื่องและภาพโดย ญาณภฤศ สุริยะใจ
พิมพ์สีดา บัวเผียน
วิรินท์ลดา พุทธขันธ์

ผศ.ทรงศรี วิชัยดิษฐ
อาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์
แยกขยะอินทรีย์กับขยะทั่วไป เช่น แยกขยะพลาสติกที่ย่อยสลายได้ยากออกจากขยะจำพวกอาหาร ผัก ผลไม้ หรือสิ่งที่สามารถละลาย ย่อยสลายได้ง่าย ไม่ให้ปะปนกัน เพื่อจะได้นำไปกำจัดได้อย่างถูกวิธี

บรรจง เครืองคำ
พนักงานห้องสมุด
แยกประเภทเสื้อผ้าตามการใช้งาน เสื้อเชิ้ตจะแยกไว้ที่หนึ่ง เสื้อยืดจะแยกไว้อีกทีหนึ่ง เพราะว่าเสื้อเชิ้ตกับกางเกงสแลกมันต้องเอาไปรีดก่อนเพื่อใส่ไปทำงาน ส่วนเสื้อยืดกับกางเกงยีนส์ไม่ต้องรีดก็ได้ เวลาซักเสร็จก็เอาไปแขวนเก็บไว้ในตู้เลย

ปิติพงศ์ เสียงใหญ่
คณะเภสัชศาสตร์
แยกเสื้อผ้าตามเฉดสี เวลาเก็บเสื้อผ้าโดยเฉพาะเสื้อ ก็จะแยกเสื้อเชิ้ตกับเสื้อยืดออกจากกันก่อน แล้วค่อยจัดให้เสื้อที่มีเฉดสีใกล้เคียงกันนำมาไว้ด้วยกัน เพื่อให้เป็นระเบียบ และง่ายต่อการเลือกมาใส่

วิมลสิริ รื่นเริง
คณะวิทยาศาสตร์
แยกของกินในอาหารออกเป็นของที่ชอบกับไม่ชอบ ถ้าเป็นของที่ชอบก็จะเก็บไว้กินทีหลัง ส่วนของที่ไม่ชอบ เช่น ผัก ก็จะกินให้หมดก่อน เพราะมันไม่อร่อย

แพรวพรรณาราย แทนพิทักษ์
คณะแพทยศาสตร์
แยกขยะก่อนทิ้ง ถ้ามีถังขยะประเภทขยะรีไซเคิล ขยะเปียก ขยะแห้ง ขยะทั่วไป หรือขยะอันตราย เราก็จะแยกขยะออกจากกันตามประเภทถังขยะแล้วค่อยนำไปทิ้งตามนั้น

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

บามคูเฮน... ขนมแห่งชีวิต

เรื่องโดย ญาดา เอี่ยมอ่อน
ภาพโดย ธนวรรณ ป้อมสุวรรณ

บามคูเฮนคืออะไร ? หลายคนอาจเคย หรือไม่เคยได้ยินชื่อขนมชิ้นนี้มาก่อน แต่ต้องขอบอกไว้ก่อนเลยว่า นอกจากชื่อที่แปลกของขนมชนิดนี้แล้ว ขนมชนิดนี้ยังมีรสชาติที่อร่อยและความหมายที่ดีมาก ๆ เสียอีกด้วย

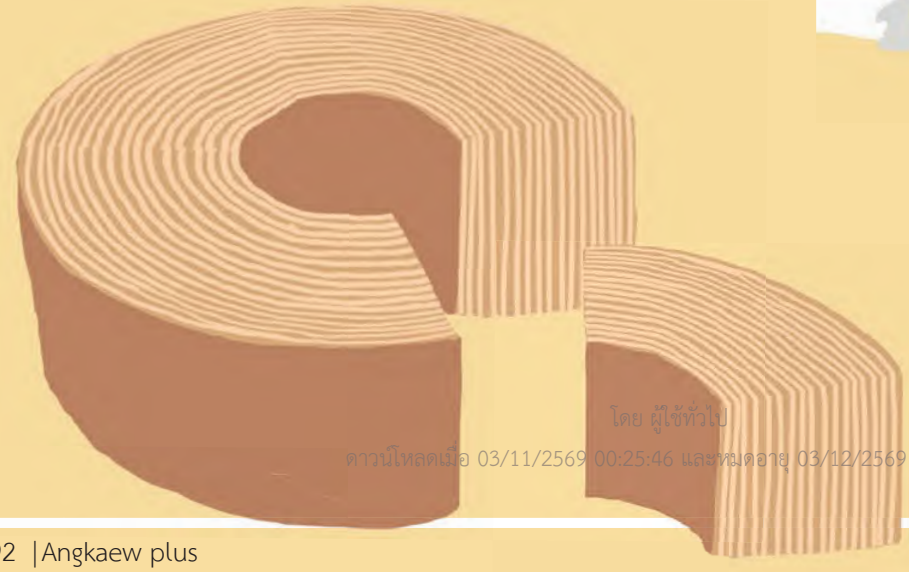
ขนมบามคูเฮนนั้นนอกจากจะขึ้นชื่อเรื่องความมงคลแล้วยังขึ้นชื่อว่าเป็น 'ราชาแห่งเค้ก' บามคูเฮน (Baumkuchen) เป็นขนมที่ยังมีที่มาที่ไปไม่ชัดเจนนัก แต่สันนิษฐานว่ามีต้นกำเนิดมาจากประเทศเยอรมนี และได้เข้ามาในประเทศญี่ปุ่นในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ขนมบามคูเฮนเป็นขนมที่มีลักษณะคลายคลึงกับต้นไม้ อธิบายได้ว่าหากมองขนมชิ้นนี้จากด้านบนแล้วจะมีหน้าตาที่ละม้ายคล้ายคลึงกับวงปีของต้นไม้ที่ใช้เป็นตัวบอกอายุของต้นไม้ ซึ่งถ้าหากยิ่งมีชั้นของวงปีมากเท่าไหร่ก็แสดงว่ายิ่งมีอายุยืนมากเท่านั้น ดังนั้นขนมบามคูเฮนจึงขึ้นชื่อว่าเป็นขนม 'มงคล' ที่คนญี่ปุ่นมักมอบให้กันในวันสำคัญ เพื่อให้ผู้รับได้รับความเจริญมีอายุยืนเหมือนต้นไม้นั่นเอง

ส่วนประกอบ

1. ไข่ 4 ฟอง
2. เนยละลาย 175 กรัม
3. นมจืด 50 มิลลิลิตร
4. เหล้ารัม 2 ช้อนโต๊ะ
5. น้ำตาลทราย 175 กรัม
6. แป้งเค้ก 125 กรัม
7. วนิลา 1 ช้อนโต๊ะ
8. เกลือ 1/4 ช้อนชา

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

วิธีทำ

1. ผสม ไข่ นม วนิลา และเหล้ารัมเข้าด้วยกัน แล้วตีจนกลายเป็นเนื้อเดียวกัน

2. หลังจากตีจนเนื้อเนียนเป็นเนื้อเดียวกันแล้วจึงนำหม้อไปตั้งบนหม้อต้มน้ำ ระวังอย่าให้หม้อสัมผัสกับน้ำโดยตรง และต้องคนจนกว่าน้ำตาลจะละลายหมด

3. เมื่อน้ำตาลละลายหมดแล้วจึงนำไปเทลงในหม้อตีไฟฟ้าตีจนส่วนผสมทั้งหมดขึ้นฟองขาว

4. เทเนยที่ละลายแล้วลงในส่วนผสมช้า ๆ จนกลายเป็นเนื้อเดียวกัน

5. ร่อนแป้ง และเกลือลงในหม้อที่ตีฟองขาวไว้แล้ว

6. ผสมส่วนผสมทั้งหมดเข้าด้วยกันจนกลายเป็นเนื้อเดียว

7. ในกรณีที่มีที่อบแบบหมุนให้นำแปรงทาเนื้อแป้งที่ผสมแล้วลงบนแท่งเหล็กหมุนจนเริ่มจับตัว แล้วจึงเริ่มทาชั้นต่อไปเรื่อย ๆ จนส่วนผสมหมด แล้วจึงราดท็อปปิ้งได้ตามต้องการไม่ว่าจะเป็น Dark Chocolate, White Chocolate หรือชาเขียวตามชอบ

แต่หากไม่มีเครื่องอบแบบหมุนก็สามารถใช้เครื่องอบแบบธรรมดาได้โดยทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. วอร์มเตาอบไฟบน 200 องศา และไฟล่าง 120 องศา อย่าลืมวางถ้วยใส่น้ำในเตาอบเพื่อเพิ่มความชุ่มชื้น

2. กะปริมาณแป้งที่ผสมแล้ว 1 ทัพพีเทลงแม่พิมพ์ที่รองกระดาษไขทาเนยก้นและขอบพิมพ์

3. เอียงแม่พิมพ์ให้ส่วนผสมไหลกระจายไปทั่วก้นพิมพ์ จากนั้นนำไปอบจนหน้าขนมเป็นสีน้ำตาลทองเข้ม

4. ทำแบบนี้สลับไปเรื่อย ๆ จนส่วนผสมหมด แล้วจึงราดท็อปปิ้งได้ตามต้องการ

ด้วยวิธีทำที่ค่อนข้างยาก และต้องใช้ความพิถีพิถัน แต่ถ้าหากลองฝึกทำไปเรื่อย ๆ แล้วรับรองได้เลยว่าขนมชิ้นนี้ต้องกลายเป็นขนมชิ้นโปรดของหลาย ๆ คน อีกทั้งยังสามารถใช้เป็นของขวัญเพื่อมอบให้คนที่เรารักได้อีกด้วย

ข้อมูลจาก

Baumkuchen, https://kasidischan272.wordpress.com

บามคูเฮน ราชาแห่งเค้ก..ที่ต้องไปโดน, https://www.welovefukushima.com

โดย ผู้ใช้ที่ใช้
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

เพราะความรักไม่อาจแบ่งแยก

เรื่องโดย อนัญญา อุปจักร์ และลลิน ศิริเรืองกิตติ์

การมีความรักนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่ใช่เรื่องยากจนเกินไป หากเราได้รักใครสักคนแล้ว ความรักก็ถือเป็นสิ่งที่สวยงาม ไม่ว่าจะเป็นรักในรูปแบบไหนก็ตาม เพียงแค่เราลองเปิดใจให้กว้าง และใช้ความรู้สึกนำทาง การที่คนเราสร้างข้อจำกัดในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา หรือความแตกต่างบางอย่างมาเป็นเงื่อนไขอาจทำให้ความรักยิ่งซับซ้อน แท้จริงแล้วความรัก คือ ความเข้าใจ ความเชื่อใจ ไว้ใจซึ่งกันและกัน ตลอดจนไปถึงการเคารพ ให้เกียรติ และยอมรับในความแตกต่างของกันและกัน เพราะฉะนั้น เราจะเอาเงื่อนไขหรือความต่างบางอย่างมาทำให้ความรักซับซ้อนทำไม

ขณะนี้ ทั่วโลกต่างตื่นตัวในเรื่องสิทธิมนุษยชนของกลุ่มเพศทางเลือกมากขึ้น รวมถึงประเทศไทยเองด้วย ที่ถึงแม้จะบอกว่าเปิดเสรีเรื่องเพศแต่ก็ยอมรับได้ไม่เต็มปากเต็มคำนัก เราเคยฟัง ดีเจพี่อ้อย นภาพร ไตรวิทย์วารีกุล ทางคลื่นกรีนเวฟ ที่พูดถึงมุมมองความรักในคนที่มีความหลากหลายทางเพศว่า ความคิดที่เชื่อว่าต้องเป็นเพศนั้นหรือเพศนี้ถึงจะเป็นรักแท้ คู่รักชายจริงหญิงแท้ก็ใช่ว่าจะเจอรักแท้ทุกคู่ คบกันแล้วเลิกก็มี ในขณะเดียวกันคู่รักชายกับชาย หรือหญิงกับหญิง หลายคู่ที่อยู่ดูแลกันนานเป็นหลายสิบปี ไม่ว่าจะเป็นคู่รักชายหญิง หรือคู่รักในเพศเดียวกัน หากเจอใครสักคนที่รักและไม่อยากให้เขาเสียใจเพราะเรา ถ้าทุกคนคิดแบบนี้ รักแท้ก็เกิดขึ้นได้กับทุกเพศ ทุกวัย มันไม่ได้เกี่ยวกับการที่เราเป็นเพศอะไร แต่อยู่ที่เราจะรักกัน หรือไม่รักกันมากพอเท่านั้นเอง

เช่นเดียวกันกับความแตกต่างทางเชื้อชาติ หรือแม้แต่สถานะทางสังคม นับเป็นข่าวสำคัญไปทั่วโลกสำหรับงานพิธีเสกสมรสของเจ้าชายแฮร์รี และเมแกน มาร์เคิล เนื่องจากเมแกนเป็นนักแสดงสาวชาวอเมริกันสามัญชนธรรมดา ที่มีอายุมากกว่าเจ้าชายแฮร์รีถึง 3 ปี เป็นหญิงที่เคยผ่านการสมรสมาแล้ว ทำให้เป็นที่จับตามองอย่างมาก โดยเฉพาะเรื่องเชื้อชาติของเธอ เพราะเธอเป็นผู้หญิงที่มีหลากหลายเชื้อชาติ โดยพ่อของเธอเป็นชาวอเมริกันผิวขาว แต่แม่ของเธอเป็นชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันหรือเป็น ‘คนผิวสี’ นั่นเอง การเข้าพิธีเสกสมรสกับเจ้าชายแฮร์รีทำให้เธอกลายเป็นสะใภ้ราชวงศ์วินด์เซอร์คนแรกที่ไม่ใช่คนผิวขาว แม้จะเกิดเป็นกระแสมากมาย แต่ความรักของทั้งคู่ก็สามารถเอาชนะคำพูดที่คนอื่นกล่าวหาไปได้ จากความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าชายแฮร์รี และเมแกน มาร์เคิลนั้น ทำให้เห็นการยอมรับในความแตกต่างและหลากหลายมากขึ้น แม้กระทั่งกับราชวงศ์อังกฤษที่ขึ้นชื่อเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติเป็นอย่างมาก ก็ตาม หากมีความรักเป็นพื้นฐานก็ย่อมเอาชนะอุปสรรคทั้งหลายไปได้แน่นอน

หากมองข้ามเรื่องรสนิยมทางเพศ เชื้อชาติ ศาสนา หรือสถานะทางสังคมออกไป แล้วมองความรักให้เข้าใจง่ายขึ้น ก็คงเป็นแค่เรื่องของความรู้สึก ความชอบ และความผูกพันระหว่างบุคคลเท่านั้น สังคมไม่จำเป็นต้องกำหนดด้วยซ้ำว่าความรักของคนนั้น ๆ จะเกิดจากเพศอะไร เขาคนนั้นจะเป็นคนแบบไหน หรือเขาคนนั้นควรคู่กับคนที่มีฐานะเท่าเทียมกันหรือไม่ เพราะจริง ๆ แล้ว ไม่มีใครต่างกัน ทุกคนต่างมีสิทธิ์จะรัก หากนั่นไม่ได้ก่อความเดือดร้อนให้กับใคร พวกเขาก็ไม่ควรจะถูกตัดสินว่าสิ่งที่เป็นอยู่นั้นเหมาะสมหรือไม่ การตัดสินตัวตนของคนอื่นจะจบลงได้ ถ้าเรามองกันในฐานะคน ๆ หนึ่งที่มีความหลากหลายอยู่ และมองว่าทุกคนก็คือมนุษย์เหมือนกัน

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

special thanks

Special Thanks
กว่าที่อ่างแก้วพลัสฉบับนี้จะมาอยู่ในมือของทุกท่านได้ ก็ต้องผ่านเรื่องราวร้อนหนาวมามากมายเช่นกัน
พวกเราคงจะไม่สามารถผลิตนิตยสารเล่มนี้ได้หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลเหล่านี้

ขอขอบคุณ รศ.ดร.นรินทร์ นำเจริญ และอาจารย์ทุกท่านที่คอยช่วยเหลือ แนะนำ และให้คำปรึกษาต่าง ๆ
ทั้งยังคอยเฝ้าดูพวกเราด้วยความเอาใจใส่อยู่เสมอ

ขอขอบคุณผู้สนับสนุนใจดี
ร้าน Hoshi Cake “Brighten your day like a piece of cake” ที่ได้เอื้อเฟื้อเค้กแสนอร่อย
ช่วยเพิ่มพลังในการทำงานได้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณบุคคลต้นเรื่องทุกท่าน
คุณวรวรรณ เล็กวงษ์เดิม
คุณศิรัส อัศวชัยพงษ์
คุณธนภรณ์ สุขธนะ
คุณรัฐศรัณย์ พีรพงศ์เดชา
คุณบุญชุม วงศ์คำอ้าย
คุณปรีชา ลิขิตวรกุล
คุณณฐมณ เมียร์
คุณกชพร ศรีพรรณ์
คุณศุภวรรณ อาจกล้า
ผู้ที่ทำให้มีเรื่องราวดี ๆ มาบอกเล่ากับผู้อ่าน

ขอขอบคุณพี่ ๆ บุคลากรคณะการสื่อสารมวลชนทุกท่านที่คอยเปิดปิดห้องอ่างแก้วให้ทุกวัน
ทั้งยังอำนวยความสะดวกให้กับกองบรรณาธิการ จนทำให้อ่างแก้วพลัสฉบับนี้ราบรื่นไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ และคอยสนับสนุน
กองบรรณาธิการอย่างดีเสมอมา

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่น่ารักทุกท่าน ที่แวะเวียนเข้ามาให้กำลังใจกับกองบรรณาธิการ
ร่วมสร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะไปกับเรา

และสุดท้ายนี้ พวกเราขอขอบคุณท่านผู้อ่านทุกท่าน ที่อ่านนิตยสารของพวกเรามาจนถึงตรงนี้
ขอบคุณที่เป็นแรงผลักดันให้พวกเราในการทำนิตยสารฉบับนี้ขึ้นมา พวกเราสัญญาว่าจะพัฒนาต่อไปให้ดี
ยิ่งขึ้น

ขอบคุณจากใจ
กองบรรณาธิการนิตยสารอ่างแก้วพลัส ฉบับที่ 17

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 03/11/2569 00:25:46 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59